

Liabona

**Historiamme
nöyriä jättiläisiä,
s. 16, 62, 65**

**Kuinka kokea todellista
vapautta, s. 32**

**Kun nuhteettomuutesi
on koetteilla, s. 40, 48**

**Valmistakaa perheenne oma
vapauden tunnus, s. 60**

*“Nykyiset
aikamme kir-
kon pioneerit
asuvat kaikkien
kansakuntien
keskuudessa,
ja heidän ker-
tomuksensa
lujuudesta,
uskosta ja
uhrauksesta
lisäävät lois-
tavia uusia
säikeitä Juma-
lan valtakun-
nasta kerto-
vaan myöhem-
pien aikojen
suurenmoiseen
hymniin.”*

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ks. *“Isämme usko”, Liahona*, toukokuu 2008, s. 70.

Vasemmalla: Tiaray Madera Rasoamampiana oli ensimmäisiä kirkon jäseniä Madagaskarissa.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Maailma tarvitsee pioneereja nykyaikana**
Presidentti Thomas S. Monson
- 7** **Kotikäyntiopetussanoma: Evankeliumin opettaminen ja oppiminen**

ERIKOISARTIKKELIT

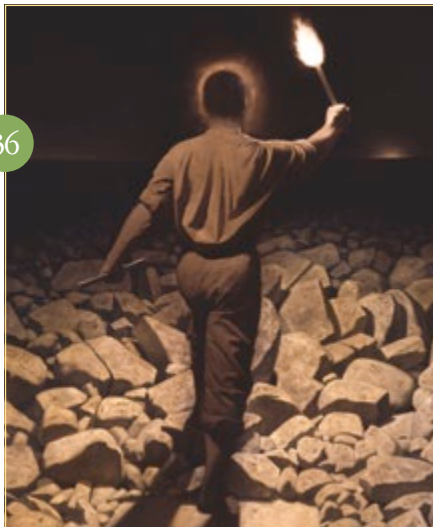
- 14** **Jumalalle ei mikään ole mahdotonta**
Sang-Ick Han
Aloittaessani opiskelemisen oikeustieteellisessä 53-vuotiaana tajusin, että voisin onnistua vain, jos luottaisin täysin Herraan.
- 16** **Pioneerien usko ja rohkeus – silloin ja nyt**
Vanhin M. Russell Ballard
Entisaikojen pioneerit selviytyivät ylivoimaisista haasteista – palakoon oman todistuksemme tuli yhtä kirkkaana kuin heidän.
- 22** **Ihmeiden Jumala: slovakialaiset pyhät Sheffieldissä**
Vanhin Erich W. Kopischke
Näiden Sheffieldissä Englannissa asuvien pyhien usko sai aikaan nykypäivän ihmeen.

OSASTOT

- 8** **Huhtikuun konferenssin muistikirja**
- 10** **Mihin me uskomme: Kenet Herra kutsuu, Hän myös valmistaa**
- 12** **Palvelemme kirkossa: Nostettu televisio ja mieliala**
Kaci Cronin
- 13** **Nuorten voimaksi -kirjasesta opettaminen: Rehellisyys ja nuhteettomuus**
- 28** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 74** **Kirkon uutisia**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Kuljimme toivon tiellä – yhdessä**
LaRene Porter Gaunt

KANNESSA

Edessä: Michael T. Malmin teos *Lempikertomuksia*.
Takana: valokuva Craig Dimond © IRI.
Kansilehden sisäsivu: valokuva Richard M. Romney.

32 Eläkää iankaikkisuuksia varten
 Vanhin Keith K. Hilbig
Pyydän teitä kuvittelemaan mielessänne tulevan selestisen olemassaolonne perheenne kanssa iankaikkisuudessa – äärettömän kirkkauden ja etuoikeutetun tilan, jota emme voi vielä täysin käsittää.

36 Syvän luottamuksen tuomia kokemuksia

Melissa Zenteno
Nuoret aikuiset kertovat, kuinka he vahvistuivat uskossaan ihmisuhteiden tuomista ongelmista huolimatta.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Erika tietää.

40 Myötätuntoista vakaumuksellisuutta
 Vanhin Jeffrey R. Holland
Milloin tuomitseminen on oikein? Kuinka puolustamme tasovaahtimuksemme ja kunnioitamme samalla muiden tahdonvapautta?

44 Anteeksianto sille, joka katsoo peilistä
 David Dickson
Jotkut ehkä uskovat, että he eivät voi saada anteeksi, mutta Vapah-tajan sovitus on ääretön ja kaikkien ulottuvilla.

47 Pysyvä merkki
 Dani Dunaway Rowan
Hankasin käsiäni, kunnes niihin sattui, mutta tussin viivat pysyivät.

48 Nuorten voimaksi: Rehellisyys ja nuhteettomuus
 Vanhin Christoffel Golden jr.

50 Kunniakas paluu
 Valerie Best
Katsoin rannekorua, joka oli vahingossa pudonnut kassiini – kuinka kauan se olisi siinä, jos lykkäisin sen viemistä takaisin?

52 Voimaa liitoista
Liitto on enemmän kuin kaksisuuntainen lupaus. Se on lupaus, johon sisältyy valtaa, voimaa, turvaa ja rauhaa.

54 Mieluisimpia perheiltaja
Kolme nuorta eri puolilta maailmaa kertoo joistakin ikimuistoisimmista perheilloistaan.

56 Kesäni temppelin kupeessa
 David Isaksen
Lähimpään temppeliin Tukholmassa oli kymmenen tunnin ajomatka, mutta olen iloinen, että kävimme siellä.

57 Perheiltapyörä
Voit tehdä tämän pyörän ja käyttää sitä auttaaksesi perhettäsi perheillan suunnittelussa.

58 Pelastakaa hänet!
 Heidi Swinton
Kun presidentti Thomas S. Monson oli poika, hän oppi, että yksi parhaista tunteista on se, kun pystyy auttamaan muita.

60 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Perhe kuuluu taivaallisen Isän suunnitelmaan

62 Matkan varrella: Haasteita Missouriissa
 Jennifer Maddy

64 Meidän sivumme

65 Erytinen todistaja: Miksi sukututkimustyö on niin tärkeää?
 Vanhin David A. Bednar

66 Tarinamatto
 Kay Timpson
Tarinoidessaan ja työskennellessään yhdessä Katy ja Nana saivat aikaan muutakin kuin vain maton.

68 Perhetarinointia
Käytä tätä toimintaa tarinointiin perheesi kanssa.

69 Hei, minä olen Erika El Salvadorista
Erika kertoo siitä, kuinka hän on tehnyt sukututkimuksesta hauskaa.

70 Pienille lapsille

81 Profeetan henkilökuva: Joseph F. Smith

HEINÄKUUN 2013, 65. VUOSIKERTA, NUMERO 7
LIAHONA 10787 130

Muokattua Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner
Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Julkaisuavustaja: Mellissa Zenteno

Toimittajat: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Intellectual Property -koordinaattori:
Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, swahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2013 Vol. 65 No. 7. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltäideoita

Tässä numerossa on artikkeleja ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

VALOKUUVAKUVITUS CRAIG DIMOND © IRI

"Kunniakas paluu", s. 50: Kun olette lukeneet kertomuksen, voisit perheesi kanssa ladata ja katsoa videon "Honesty: You Better Believe It!" [Rehellisyys: parasta uskoa!] osoitteessa youth.lds.org (saata- vissa englanniksi, espanjaksi ja portuga- liksi). Perheenjäsenet voivat kertoa, mitä he oppivat joko kertomuksesta tai videosta. Voisitte myös lukea rehellisyyttä ja nuh- teettomuutta koskevan osuuden *Nuorten voimaksi* -kirjasta (s. 19). Toimintana per- heenjäsenet voisivat keksiä tilanteita, joissa heidän rehellisyyttään saatettaisiin koetella. Kirjoittakaa tilanteet paperilapuille, pankaa ne kulhoon ja pyydä jokaista ottamaan kulhosta yksi paperi. Pyydä jokaista vuoro- tellen lukemaan tilanne ja sanomaan, mitä tuossa tilanteessa pitäisi tehdä, jotta olisi rehellinen.

"Tarinamatto", s. 66: Tässä kertomuk- sessa Katy kysyy Nanalta, mitä Nanasta oli hauskaa tehdä perheensä kanssa, kun hän oli nuori. Mitä Nanan mielestä oli hauskaa tehdä? Sitten Nana opetti Katylle uuden taidon, ja he loivat yhdessä suloisen muiston. Voisitte lukea yhdessä seitsemän- nen kappaleen asiakirjasta "Perhe – julistus maailmalle". Mihin siinä sanotaan onnistu- neiden avioliittojen ja perheiden perustu- van? Valitkaa yksi näistä kohdista, kuten myötätunto, ja keskustelkaa siitä yhdessä. Tässä kohdassa voisit pyytää perhettä luet- telemaan tapoja, joilla he voivat olla myötä- tuntoisia perheenjäseniä ja muita kohtaan. Voisitte asettaa viikolle tavoitteita osoittaa enemmän myötätuntoa ja keskustella seuraavassa perheilläsi siitä, kuinka hyvin pääsitte tavoitteisiinne. Voisitte päättää oppiaihenne laulamalla laulun "Perheeni mulle rakas on" (*MAP-lauluja*, 188).

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Anteeksianto, 44

Avioliitto, 32, 36

Esimerkki, 16

Jeesus Kristus, 70

Kirkon historia, 4, 16, 62, 80, 81

Kirkon tehtävät, 10

Kuuliaisuus, 40

Käskyt, 40

Lepopäivä, 28

Liitot, 52

Lähetystyo, 22

Näkökulma, 32

Opettaminen, 7, 13

Palveleminen, 12

Parannus, 47

Pelastussuunnitelma, 30

Perhe, 16, 29, 30, 60, 66

Perheilta, 3, 54, 57

Pioneerit, 4, 16, 62, 80

Rehellisyys, 13, 31, 48, 50

Smith, Joseph F., 81

Sukututkimus, 65, 69

Tasovaatimukset, 4

Tavoitteet, 14

Temppeilit, 29, 56

Toimitukset, 29

Tuomitseminen, 40

Usko, 14, 36

Vanhemmuus, 13, 32

Vastoinkäymiset, 4, 16, 80

Yleiskonferenssi, 8

Presidentti
Thomas S. Monson

MAAILMA TARVIITSEE pioneereja nykyaikana

Vuoden 1847 pioneeritaival ei monien kohdalla alkanut Nauvoosta, Kirlandista, Far Westista tai New Yorkista vaan pikemminkin kaukaisesta Englannista, Skotlannista, Skandinaviasta tai Saksasta. Pikkulapset eivät kyenneet täysin ymmärtämään sitä suurta uskoa, joka sai heidän vanhempansa jättämään sukulaiset, ystävät, mukavuudet ja turvallisuuden.

Joku pieni ehkä kysyi: ”Äiti, miksi me lähdemme kotoa? Minne me olemme menossa?”

”Tulehan, kultapieni. Me lähdemme Siioniin, Jumalamme kaupunkiin.”

Turvallisen kodin ja luvatus Siionin välissä olivat mahtavan Atlantin myrskyisät ja salakavalat vedet. Kuka voi kertoa siitä, millainen pelko ihmissydäntä kouraisi noilla vaarallisilla merimatkoilla? Hengen hiljaisten kuiskausten kehotuksesta ja yksinkertaisen mutta lujan uskon voimin nuo pioneeripyhät luottivat Jumalaan ja lähtivät matkalleen.

Viimein he pääsivät Nauvooseen, mutta pian heidän oli jälleen lähdettävä ja kohdattava vaikeuksia matkan varrella. Salvia- ja kivikasat kertoivat hautojen sijainnista koko reitillä Nauvoosta Salt Lake Cityyn. Sellainen oli hinta, jonka jotkut pioneerit maksoivat. Heidän ruumiinsa on haudattu rauhaan, mutta heidän nimensä elävät ikuisesti.

Väsyneet härät kompuuroivat, vankkurinpyörät kitisivät, urheat miehet raatoivat, sotarummut kumisivat ja kojootit ulvoivat. Mutta uskon innoittamat ja myrskyn piiskaamat pioneerit ponnistelivat eteenpäin. He lauloivat usein:

*Pelvotta käykää, pyhät Kristuksen,
Riemuiten voittohon.
Raskas jos onkin tienne tuskien,
Armo myös suuri on. —
Kaikki on parhain päim!¹*

Nuo pioneerit muistivat Herran sanat: ”Minun kansaani on koeteltava kaikessa, jotta se olisi valmis ottamaan vastaan sen kirkkauden, joka minulla on sitä varten.”²

Ajan kuluminen himmentää muistomme ja vähentää arvostustamme niitä kohtaan, jotka kulkivat tuota tuskan tietä jättäen jälkeensä nimettömien hautojen kyynelin kastellun vanan. Mutta entä nykyajan haasteet? Eikö enää ole kivisiä polkuja kuljettavana, rosoisia vuoria kiivettävänä, kuluja ylittävänä, teitä raivattavana, virtoja kahlattavana? Vai onko tuolle pioneerihengelle nykyaikanakin hyvin todellinen tarve, jotta se opastaisi meidät pois vaaroista, jotka uhkaavat hukuttaa meidät alleen, ja opastaisi meidät Siionin turvaan?

Toisen maailmansodan päättymisen jälkeisinä vuosikymmeninä moraalin mittapuut ovat madaltuneet yhä uudestaan. Rikokset lisääntyvät kiihtyvällä vauhdilla, säädyllisyys vähenee hälyttävästi. Monet ovat valtavassa onnettomuuteen joutavassa vuoristoradassa etsien hetken jännitystä ja uhraavat samalla iankaikkisuuden ilot. Näin me menetämme rauhan.

Me unohtamme, kuinka kreikkalaiset ja roomalaiset olivat barbaarisen maailman mahtavia valtiaita ja kuinka tuo voittokausi päättyi – kuinka velttous ja elämän helppous

viimein saivat heistä voiton heidän tuhkukseen. Lopulta enemmän kuin vapautta he halusivat turvallista ja mukavaa elämää, ja he menettivät kaiken – mukavuuden ja turvan sekä vapauden.

Älkää antako periksi Saatanan houkutuksille vaan puolustakaa lujina totuutta. Sielun tyydyttämättömiin haluihin ei voi vastata etsimällä loputtomasti iloa aistillisuuden ja paheen keskeltä. Pahe ei koskaan johda hyveeseen. Viha ei koskaan synnytä rakkautta. Pelkuruus ei koskaan tuo rohkeutta. Epäily ei koskaan innoita uskoa.

On ihmisiä, joiden on vaikea kestää niiden mielettömien ivaa ja loukkaavia huomautuksia, jotka pilkkaavat siveyttä, rehellisyyttä ja kuuliaisuutta Jumalan käskyille. Mutta maailma on aina vähätelty periaatteista kiinni pitämistä. Kun Nooaa käskettiin rakentamaan arkki, mieletön kansa katsoi pilvettömälle taivaalle ja sitten pilkkasi ja ivasi – kunnes sade tuli.

Täytyykö meidän oppia näin kalliisti kerran toisensa jälkeen? Ajat muuttuvat, mutta totuus pysyy. Kun emme

opi menneistä kokemuksista, olemme tuomittuja toistamaan ne uudelleen kaikkine murheineen, kärsimyksineen ja tuskineen. Eikö meillä ole viisautta totella Häntä, joka tietää kaiken alusta loppuun – Herraamme, joka laati pelastussuunnitelman – eikä sitä käärmettä, joka halveksi sen kauneutta?

Sanakirja määrittelee pioneerin sellaiseksi, ”joka kulkee edellä valmistakseen tai avatakseen muille tien, jota seurata”³. Voimmeko me jotenkin

koota rohkeutta ja järkkymätöntä päämäärätietoisuutta, jotka olivat luonteenomaisia aiemman sukupolven pioneereille? Voimmeko te ja minä itse asiassa olla pioneereja?

Minä tiedän, että me voimme. Voi kuinka maailma tarvitseekaan pioneereja nykyaikana! ■

VIITTEET

1. ”Pelvotta käykää”, *MAP-lauluja*, 17.
2. OL 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, toinen laitos, 1989, ”pioneer”.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Pyhissä kirjoituksissa selitetään, että kotiopettajien tulee ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59). Voisit tähdentää niille, joiden luona käyt, niitä varoituksia ja kehotuksia, jotka sisältyvät presidentti Monsonin sanomaan. Voit halutessasi keskustella heidän kanssaan tavoista, joilla voi tunnistaa ja noudattaa vanhurskaita esimerkkejä, välttää petosta ja oppia muiden virheistä. Kysy niiltä, joita opetat, kuinka he voivat olla pioneereja nykyaikana.

Lapsista voi olla hauskaa saada enemmän tietoa pioneereista siten, että he lukevat tämän numeron Matkan varrella -palstan artikkelin sivulta 62.

Uskon kannustamana

Maggi Earl

En koskaan unohda sitä, kun kävelin Winter Quartersin alueella Nebraskassa Yhdysvalloissa, missä pioneerit olivat asuneet vuosia aiemmin. Alue tuntui pyhäältä, melkein kuin olisin ollut ulkoilmatemppelissä.

Silmäni täyttyivät kyynelistä ja sumensivat näköni. Näin patsaan, mutta en kyennyt erottamaan siinä olevia hahmoja. Kun pyyhin pois kyyneleni, näin miehen ja naisen, joiden kasvot olivat täynnä murhetta. Kun katsoin tarkemmin, näin heidän jalkojensa juuressa haudassa makaavan vauvan hahmon.

Tuo näky täytti minut hyvin monilla tunteilla: surulla, vihalla, kiittolisuudella ja ilolla. Halusin ottaa pois tuskan, jota nuo pyhät tunsivat, mutta olin samalla kiitollinen siitä, mitä he olivat uhranneet evankeliumin vuoksi.

Kokemukseni Winter Quartersissa auttoi

minua ymmärtämään, että taivaallinen Isä antaa evankeliumin lapsilleen ja sallii heille tahdonvapauden toimia sen suhteen niin kuin haluavat. Tuon vauvan vanhemmat olisivat voineet valita helpomman tien. Profeetan seuraaminen ja evankeliumin mukainen elämä edellyttivät, että nuo pioneerit ponnistelivat eteenpäin silloinkin kun se merkitsi heidän lapsensa hautaamista. Mutta he päättivät ottaa evankeliumin elämänsä ja hyväksyivät haasteensa. Opin, että kannustimina pyhien omistautumiseen evankeliumille ja heidän päättäväisyyteensä ponnistella eteenpäin olivat usko ja toivo – toivo valoisasta tulevaisuudesta ja usko siihen, että Herra tunsii heidät ja voisi lievittää heidän tuskaansa.

Kirjoittaja asuu Pohjois-Carolinassa Yhdysvalloissa.

LAPSILLE

Ole pioneeri

Presidentti Monson sanoo, että pioneeri on sellainen, joka näyttää muille tietä, jota seurata. Mitä lapset näissä kuvissa voivat tehdä puolustaakseen sitä, mikä on oikein, ja olla pioneereja muille? Kirjoita vastauksesi kuvien alla oleville viivoille.

Tutkikaa rukoillen tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä tarkoituksenmukaisella tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää artikkelin kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne. Lisätietoja on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Evankeliumin opettaminen ja oppiminen

Jeesus Kristus oli mestariopettaja. Hän antoi meille esimerkin opettaessaan "naisia joukkoina ja yksilöinä, kaduilla ja rannoilla, kaivolla ja heidän kodeissaan. Hän osoitti heille rakastavaa hyväntahtoisuuttaan ja paransi heitä ja heidän perheensä jäseniä."¹

Hän opetti Marttaa ja Mariaa ja "kutsui heitä tulemaan opetuslapsikseen ja osallisiksi pelastuksesta, siitä 'hyvästä osasta' [Luuk. 10:42], jota ei koskaan otettaisi heiltä pois"².

Myöhempien aikojen pyhissä kirjoituksissamme Herra antaa meille käskyn "opettaa [toisillemme] valtakunnan oppia" (OL 88:77). Cheryl A. Esplin, toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, on sanonut opin opettamisesta ja oppimisesta: "Se, että opimme täysin ymmärtämään evankeliumin opit, on elinikäinen prosessi, ja se tapahtuu rivin päälle, opetus opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla (ks. 2. Nefi 28:30)."³

Kun me opimme, tutkimme ja rukoilemme, me opetamme Pyhän Hengen voimalla, ja Hän kantaa sanomamme "ihmislasten sydämiin" (2. Nefi 33:1).

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Alma 17:2–3; 31:5; OL 42:12–13; 84:85

VIITTEET

1. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 3.
2. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 4.
3. "Opetakaa lapsia ymmärtämään", *Liahona*, toukokuu 2012, s. 12.
4. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 55.

Usko, perhe, auttaminen

Historiastamme poimittua

Aiemmat profeettamme ovat muistuttaneet meitä siitä, että meillä naisilla on tärkeä rooli opettajina kotona ja kirkossa. Syyskuussa 1979 presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) pyysi meitä tulemaan sisariksi, jotka tuntevat pyhät kirjoitukset. Hän sanoi: "Perehtykää pyhiin kirjoituksiin hyvin, ei painaaksenne toisia alas, vaan nostaaksenne heitä! Kenellä on loppujen lopuksi suurempi tarve tallettaa evankeliumin totuuksia (joiden puoleen voi kääntyä tarpeen tullen) kuin naisilla ja äideillä, jotka opettavat ja huolehtivat muista niin paljon?"⁴

Me olemme kaikki opettajia ja oppijoita. Kun me opetamme käyttäen pyhiä kirjoituksia ja elävien profeettojemme sanoja, me voimme auttaa muita tulemaan Kristuksen luokse. Kun olemme mukana oppimisprosessissa esittämällä merkityksellisiä kysymyksiä ja sitten kuuntelemalla, me voimme löytää vastauksia, jotka täyttävät henkilökohtaiset tarpeemme.

MITÄ MINÄ VOIN TEHDÄ?

1. Kuinka valmistaudun olemaan parempi opettaja?

2. Välitänkö todistukseni sisarille, joista pidän huolta?

HUHTIKUUN 2013 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi huhtikuun 2013 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

KERTOMUKSIA KONFERENSSISTA

Opi olemaan kuuliainen

Presidentti Thomas S. Monson

Lapsuusvuosinani perheemme vietti jokaisen kesän heinäkuun alusta syyskuun alkuun mökillämme Vivian Parkissa Provo-kanjonissa Utahissa.

Yksi parhaista ystäväistäni noina huolettomina päivinä kanjonissa oli Danny Larsen, jonka perheellä oli myös mökki Vivian Parkissa. Joka päivä hän ja minä kuljeskelimme tässä poikien paratiisissa kalastaen puroista ja joista, keräten kiviä ja muita aarteita, retkeillen, kiipeillen ja yksinkertaisesti nauttien jokaisen

päivän jokaisen tunnin jokaisesta minuutista.

Yhtenä aamuna Danny ja minä päätimme, että sinä iltana kokoontuisimme nuotion ääreen kaikkien kanjoniystävienne kanssa. Meidän piti vain raivata läheiseltä niityltä paikka, jonne voisimme kaikki kokoontua. Niitytä peittävä kesäkuinen ruoho oli kuivunut ja tullut pisteleväksi, joten niitty ei sopinut tarkoituksiimme. Aloimme nyhtää pitkäksi venähtänyttä ruohoa suunnitellen raivaavamme suuren, pyöreän alueen. Kiskoimme ja revimme kaikin voimin, mutta saimme irti vain pieniä kourallisia itsepintaista rikkaruohoa. Tiesimme, että tuo tehtävä veisi koko päivän, ja

tarmomme ja intomme alkoi jo hiipua.

Ja sitten minun, kahdeksanvuotiaan, mieleen tuli ratkaisu, joka tuntui minusta täydelliseltä. Sanoin Dannylle: ”Meidän ei tarvitse muuta kuin sytyttää tämä ruoho tuleen. Poltetaan vain *rinki* ruohon keskelle!” Hän suostui heti, ja minä juoksin mökillämme hakemaan muutaman tulitikun.

Jos joku teistä nyt luulee, että meillä oli kahdeksan vuoden vähäisessä iässä lupa käyttää tulitikkuja, haluan tehdä selväksi, että sekä Dannyä että minua oli kielletty käyttämästä niitä ilman aikuisten valvontaa. Kumpaakin meistä oli toistuvasti varoitettu tulen vaaroista. Tiesin kuitenkin, missä meidän perhe säilytti tulitikkuja, ja meidän täytyi raivata se niitty. Yhtään enempää ajattelematta juoksin mökillämme ja nappasin muutaman tulitikun huolehtien siitä, ettei kukaan nähnyt. Piilotin ne nopeasti yhteen taskuistani.

Juoksin takaisin Dannyn luo innoissani siitä, että taskussani oli ratkaisu ongelmaamme. Muistan ajatelleeni, että tuli polttaisi vain sen alueen, jonka halusimme, ja sitten se kuin taikaiskusta sammuisi itsestään.

Raapaisin tulitikulla kiveä ja sytytin rutikuivan kesäkuisen ruohon ilmiliikkeihin. Se syttyi aivan kuin se olisi kasteltu läpikotaisin bensillä. Alkuun Danny ja minä olimme

innoissamme katsellessamme, kuinka ruoho katosi, mutta pian kävi selväksi, ettei tuli tukahtuisi itsestään. Hätäännyimme tajutessamme, ettemme voisi mitenkään sammuttaa sitä. Uhkaavat liekit alkoivat kiiriä pitkin villiruohoa ylös vuorenrintettä vaarantaen määntynyt ja kaiken muun tiellään olevan.

Viimein meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin juosta hakemaan apua. Pian kaikki mahdolliset miehet ja naiset Vivian Parkissa säntäsivät edestakaisin käsissään märkiä säkkeitä, joilla he löivät liekkejä yrittäessään sammuttaa ne. Useita tunteja myöhemmin tukahdutettiin viimeiset kytävät tulipesäkkeet. Ikivanhat männyt olivat säästyneet ja samoin kodit, jotka liekit olisivat ennen pitkää saavuttaneet.

Danny ja minä saimme sinä päivänä muutamia vaikeita mutta tärkeitä opetuksia – joista vähin ei ollut suinkaan kuuliaisuuden tärkeys.

On olemassa sääntöjä ja lakeja, jotka varmistavat osaltaan fyysisen turvallisuutemme. Samoin Herra on antanut ohjeita ja käskyjä varmistaakseen osaltaan hengellisen turvallisuutemme, niin että voisimme onnistuneesti suunnistaa tässä usein petollisessa kuolevaisuuden olemassaolossa ja palata lopulta taivaallisen Isämme luo. ■

Puheesta "Kuuliaisuus tuo siunauksia", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 89–90.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI

- Miksi meillä on sääntöjä?
- Miksi meidän on tärkeää tehdä päätös noudattaa Jumalan käskyjä?
- Millä tavoin Jeesus Kristus oli meille esimerkki kuuliaisuudesta?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: "Kuuliaisuus", *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 205–211; hakusana "Obedience" [Kuuliaisuus], sivustolla lds.org (napsauta Teachings ja edelleen Gospel Topics); D. Todd Christofferson, "Liittojen voima", *Liahona*, toukokuu 2009, s. 19–23.

Profeetallisia sanoja jäsenlähetyssaarnaajille

"Lupaan teille, että kun rukoilette tietääksenne, kenelle teidän tulisi puhua, mieleenne tulee nimiä ja kasvoja. Teille annetaan sanat juuri sillä hetkellä, kun tarvitsette niitä. Te saatte tilaisuuksia kertoa evankeliumista. Usko voittaa epäilyksen, ja Herra siunaa teitä ikimillä ihmeillänne."

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, "Se on ihme", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 79.

LÄHETYSSAARNAAJATILANNE HUHTIKUUN YLEISKONFERENSSIN AIKAAN

Lähetyskentillä parhaillaan palvelevien lähetyssaarnaajien lukumäärä	65 634
Niiden nuorten miesten ja nuorten naisten lukumäärä, jotka ovat saaneet lähetystyökutsunsa mutta eivät ole vielä lähteneet lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen	Yli 20 000
Niiden nuorten miesten ja nuorten naisten lukumäärä, jotka ovat parhaillaan puhutteluprosessissa piispansa ja vaarnanjohtajansa kanssa	Yli 6 000
Vastaperustettujen lähetyskenttien lukumäärä	58

Presidentti Thomas S. Monsonin puheesta "Tervetuloa konferenssiin", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 5.

KENET HERRA KUTSUU, HÄN MYÖS VALMISTAA

Useimmilla kirkon jäsenillä on monia tilaisuuksia saada jokin kutsumus kirkossa – tehtävä palvella. ”Herra odottaa, että jokaisella meistä on kutsumus Hänen kirkossaan, niin että muut voivat tulla siunatuiksi meidän kykyjemme ja vaikutuksemme kautta”, presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on sanonut.¹

Kirkon johtohenkilöt, jotka itsekin on kutsuttu palvelemaan, luottavat siihen, että muut jäsenet ottavat vastaan heille tarjotut palvelukutsut ja hoitavat ne. Jokainen uusi kutsu on tilaisuus palvella ja kasvaa, ja siihen tulee suhtautua nöyrästi ja rukoillen. Papeusjohtajat kutsuvat ihmisiä tehtäviin kirkossa sen jälkeen kun he ovat etsineet innoitusta Herralta. ”Sinä olet Jumalan kutsuma”, presidentti

Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on selittänyt. ”Herra tuntee sinut. Hän tietää, kenen Hän haluaa palvelevan kussakin tehtävässä kirkossaan. Hän valitsi sinut.”²

Kirkon tehtävissämme me edustamme Vapahtajaa, ja sillä työllä, jota teemme – vaikuttipa se kuinka vähäiseltä hyvänsä – on iankaikkisia seurauksia. Tehtävälleen omistautuneen Alkeisyhdistyksen opettajan vaikutus esimerkiksi voisi innoittaa lasta palvelemaan eräänä päivänä lähetystyössä. Tai ovimiehen ystävällinen tervehdys voisi auttaa vaikeuksissa kamppailevaa jäsentä tuntemaan, että hän on tervetullut kirkkoon.

Herra auttaa meitä kutsumuksissamme etenkin silloin kun

vastuulliset tehtävät tuntuvat ylivoimaisilta. Kun me rukoilemme taivaalliselta Isältä johdatusta, Hän ohjaa meitä innoituksella ja siunaa meitä niin, että voimme palvella hyvin. Herra auttaa niitä, jotka palvelevat Häntä, ja lisää oman voimansa heidän ponnistuksiinsa (ks. OL 84:88). Presidentti Thomas S. Monson onkin luvannut: ”Kun me olemme Herran asiassa, meillä on oikeus Herran apuun. Muistakaa, että kenet Herra kutsuu, Hän myös valmistaa.”³

Kun me noudatamme Herran esimerkkiä palvelemisesta ja täytämme kuuliaisesti kutsumuksemme ja vastuulliset kirkon tehtävämme, elämäämme siunataan ja meistä voi tulla enemmän Jumalan kaltaisia (ks. Moroni 7:48; OL 106:3). ■

Lisätietoa on julkaisun *Kirkon presidenttien opetuksia*: Lorenzo Snow, 2012, luvussa 14.

VIITTEET

1. Dieter F. Uchtdorfin lainaamana artikkelissa ”Nostakaa siitä missä seisotte”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 54.
2. Ks. ”Kohoa kutsusi veroiseksi”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 76.
3. ”Kutsuttu palvelemaan”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 46.

TEE PARHAIMPASI

”Herra moninkertaistaa voimasi usein. Hän pyytää vain, että teet parhaimpasi ja että teet sen koko sydämestäsi. Tee se iloisesti ja uskon rukouksella. Isä ja Hänen rakas Poikansa lähettävät Pyhän Hengen kumppaniksesi opastamaan sinua. Ponnistelusi moninkertaistuvat palvelemiesi ihmisten elämässä.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Kohoa kutsusi veroiseksi”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 78.

Voimme turvautua käsikirjoihin, oppikirjoihin, kirkon johtajien neuvoihin ja muuhun lähdeaineistoon, joista voimme saada opetusta vastuullisiin tehtäviimme ja vastauksia kysymyksiimme.

Kun me autamme Herran työn tekemisessä, me voimme rukoilla ja saada Hänen apuaan (ks. OL 84:88).

Me emme tavoittele tehtäviä kirkossa emmekä me yleensä kieltäydy palvelukutsuista, jotka tulevat asianmukaisen pappeusjohtajan välityksellä (ks. Moos. 6:31–32).

Kutsumustemme täyttäminen tuo siunauksia ja iloa (ks. Matt. 25:23).

Kaikki kirkon tehtävät ovat yhtä tärkeitä. Kirkko tarvitsee lastenhuonejohtajia aivan yhtä paljon kuin Apuyhdistyksen johtajia (ks. 1. Kor. 12:14–18). Se, kuinka me palvelemme, on tärkeämpää kuin se, missä me palvelemme.

VASTAAMISTA KYSYMYKSIIN

Miksi kirkollanne ei ole palkkapapista?

Alusta asti Herra on kutsunut opetuslapsensa taustaltaan monenlaisten tavallisten ihmisten joukosta. He palvelevat rakkaudesta Herraa ja muita kohtaan. Esimerkiksi Mormonin kirjassa profeetta Alma valitsi pappeusjohtajat ja käski heidän ”tehdä omin käsin työtä elannokseen. – –

Eivätkä papit saaneet olla elantonsa suhteen kansasta riippuvaisia, vaan työstään heidän tuli saada Jumalan armoa.” (Moosia 18:24, 26; ks. myös 2. Nefi 26:29–31; UK 5.)

Samoin meidän aikanamme kutsu palvella suo meille tilaisuuden auttaa muita ja kehittää kykyjämme ja hengellisiä lahjojamme sekä käyttää niitä muiden hyväksi. Me saamme runsaan korvauksen palvelemisestamme Herralta tulevina siunauksina.

NOSTETTU TELEVISIO JA MIELIALA

Kaci Cronin

A viomieheni on täysin kuuro ja syvästi omistautunut evankeliumille. Koska hänellä oli kuitenkin vuosien ajan ollut vaikeuksia ymmärtää viikoittaisia kirkon kokouksia, hän oli haluton osallistumaan ylimääräisiin pappeuskokouksiin ja satelliittilähettyksiin. Vaikka seurakuntamme jäsenet olivat ystävällisiä ja kannustavia, niin se, etteivät he ymmärtäneet, että mieheni tarvitsi teknistä tukea voidakseen osallistua kokouksiin, sai hänet tuntemaan usein itsensä yksinäiseksi ja turhautuneeksi.

Olimme uusia seurakunnassamme, ja oli yleiskonferenssin aika. Mieheni valmistautui vastahakoisesti lähtemään yleiseen pappeuskokoukseen miettien, mitä ongelmia hän kohtaisi yrittäessään seurata lähetystä. Hänen tullessaan paikalle selvisi, ettei kukaan tiennyt, kuinka suureen projektoriin saadaan tekstitys, joten huoneeseen kuljetettiin televisio, joka sijoitettiin yhteen nurkkaan. Siinä oli kuitenkin pieni ongelma. Television liittämiseen tarvittavaa johtoa oli käytetty epähuomiossa projektorin asentamiseen, jolloin televisio oli tullut hyödyttömäksi. Mieheni, joka on tottunut näihin tilanteisiin, meni kirjastoon ja alkoi etsiä projektorin johtoa. Käytyään läpi useita laatikoita ja kaappeja hän löysi lyhyen johdon, joka oli tarkoitettu projektorin varten.

Koska lähetys oli alkamassa, kaikki olivat huolissaan johtojen irrottamisesta ja vaihtamisesta. Johto, jonka mieheni oli löytänyt, oli niin lyhyt, ettei se yltänyt televisioon, joka oli pyörillä kulkevilla käreillä, joten televisio pitäisi siirtää matalammalle pöydälle. Hän työnsi käreät pois kirkkosalista läheiseen huoneeseen. Sitten hän alkoi irrottaa televisiota käreiltä ja mietti, tulisiko kukaan auttamaan sen nostamisessa. Sillä hetkellä hän tunsu jonkun tulevan huoneeseen. Se oli piispa. Mieheni sydän keveni, kun he nostivat kahdestaan television pöydälle. Mieheni sai television toimimaan sillä aikaa kun piispa otti tuolin ja asetti sen televisioruudun eteen.

Mieheni kiitti piispaa avusta kädestä pitäen, ja piispa kääntyi ja suunnisti ovelle. Mieheni suureksi yllätykseksi piispa meni oven ohi tuolien luo, jotka nojasivat vasten seinää. Piispa otti niistä yhden ja istuutui mieheni

viereen. He kaksi istuivat rinnakkain koko pappeuskokouksen ajan.

Nykyään mieheni osallistuu innokkaasti kokouksiinsa. Piispan yksinkertainen ystävällinen teko nosti mieheni mielialaa ja salli kiittolisuuden päästä hänen sydämeensä. Vaikka ongelmia ilmenee yhä, hän ei enää tunne olevansa yksin tai vähemmän tervetullut. Mieheni näkökulma muuttui ainoa yhden Kristuksen paimenen innoitetujen tekojen ansiosta. ■

Kirjoittaja asuu Mississippissä Yhdysvalloissa.

Tietoa erilaisia vammoja koskevasta lähdeaineistosta on sivustolla disabilities.lds.org.

REHELLISYYS JA NUHTEETTOMUUS

Rehellisyys ja nuhteettomuus ”edellyttävät, että ihminen tekee tai sanoo aina sen, mikä on oikein, olosuhteista tai muiden mahdollisista ajatuksista riippumatta”, sanoo vanhin Christoffel Golden jr. seitsemänkymmenen koorumista tämän lehden sivuilla 48–49 olevassa artikkelissa.

Artikkelissa kerrotaan eräs tapaus kahdentoista apostolin koorumiin kuuluneen vanhin Joseph B. Wirthlinin (1917–2008) elämästä. Opiskellessaan yliopistossa vanhin Wirthlin pelasi eräässä amerikkalaisen jalkapallon mestaruusottelussa. Hän sai pallon, syöksyi eteenpäin mutta päätyi viiden senttimetrin päähän maalilinjasta. Kun hän oli pelaajakas- san alimmaisena, hän muisti äitinsä sanat, että hänen tulee aina tehdä se, mikä on oikein, joten hän ei työntänyt palloa eteenpäin. Hän jätti pallon paikoilleen.

Seuraavat ehdotukset sekä oma esimerkkisi voivat auttaa sinua opettamaan lapsillesi näitä evankeliumin periaatteita.

Ehdotuksia nuorten opettamiseen

- Lue nuoresi kanssa kirjasesta *Nuorten voimaksi* luku rehellisyydestä ja nuhteettomuudesta. Keskustelkaa rehellisyyden ja nuhteettomuuden tuomista siunauksista.
- Voisit pyytää nuortasi valmistamaan kanssasi ”Mitä tekisit?”

-kyselyn perheiltään. Käyttäkää kirjasta *Nuorten voimaksi* oppaana ja tehkää luettelo tilanteista, jotka antaisivat jollekulle tilaisuuden osoittaa rehellisyyttä ja nuhteettomuutta. Täyttäkää kysely yhdessä perheenä ja keskustelkaa tuloksista.

- Presidentti Thomas S. Monson on puhunut toistuvasti rehellisyydestä. Etsi yksi hänen puheistaan ja käy se läpi perheesi kanssa. Seuraavat ovat joitakin mahdollisuuksia:

”Profeetta Joseph Smith – opettaja esimerkillään”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 67–70.

”Onni – yleismaailmallinen tavoite”, *Valkeus*, maaliskuu 1996, s. 2–8.

”Tavoitteena yltäkylläinen elämä”, *Valkeus*, elokuu 1988, s. 2–7.

Ehdotuksia lasten opettamiseen

- Nuhteettomuuteen sisältyy se, että on rehellinen itselleen. Havainnollistaaksesi tätä voit pitää perheiltaoppiaiheen, jossa asetat lasten eteen jonkin makupalan. Kerro heille, etteivät he saa syödä sitä ennen kuin annat luvan. Sulje sitten silmäsi tai sido silmillesi huivi ja kysy: ”Onko oikein, että syötte makupalan nyt vain siksi, että minä en näe?” Jutelkaa niistä vanhurskaista

PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTIA REHELLISYYDESTÄ JA NUHTEETTOMUUDESTA

Job 27:4–5

Sananl. 20:7

1. Piet. 2:12

Alma 53:20

OL 124:15

UK 13

asioista, joita he voivat tehdä, kun kukaan ei ole katsomassa, kuten pitää omat rukouksensa. Muistuta heille, että taivaallinen Isä näkee heidät aina.

- Voisit käyttää kyselyä, jonka teit nuoresi kanssa (ks. yllä), tai laatia uuden kyselyn, joka sopii pienille lapsille ja auttaa heitä ymmärtämään, mitä on olla rehellinen tai epärehellinen. Anna heidän keskustella vastauksistaan. Jos perheessä on sekä teini-ikäisiä että pieniä lapsia, voit pyytää teini-ikäisiä auttamaan nuorempiaan kyselyssä. ■

JUMALALLE EI MIKÄÄN OLE MAHDOTONTA

Sang-Ick Han

Noin 12 vuotta sitten minä, vaimoni ja neljä poikaamme muutimme siirtolaisina Korean tasavallasta Uuteen-Seelantiin. Kun työskentelin vararehtorina korealaisessa koulussa Uudessa-Seelannissa, tapasin monia korealaisia, joilla oli vaikeuksia sopeutua uuteen kulttuuriin sekä uusiin menettelytapoihin ja käytäntöihin. Halusin auttaa heitä ja antaa samalla oman panokseni Uudelle-Seelannille, joten ajattelin, että lakimieheksi opiskeleminen olisi yksi tapa rakentaa siltaa kahden kansan ja maan välille. Niinpä rukoiltuani vahvistusta päätökselleni päätin 53-vuotiaana aloittaa oikeustieteen opinnot.

Tiesin, että se olisi haastavaa. Mutta kun sain kurssikirjat, tajusin, että siitä tulisi paljon vaikeampaa kuin olin odottanut. Jokainen kurssikirja tuntui liian paksulta, ja sisältö näytti olevan käsityskykyni ulottumattomissa. Vaikka olin osallistunut yleiskonferenssin kääntämiiseen englannista koreaksi melkein 10 vuotta ja olin suorittanut yleisen kielitieteen maisterintutkinnon Uudessa-Seelannissa, lakitermit näyttivät olevan aivan erilaista englantia.

Herra siunasi veli Sang-Ick Hania monin tavoin auttaakseen häntä valmistumaan oikeustieteellisestä tiedekunnasta 55-vuotiaana.

Kun tulin yliopistosta kotiin ensimmäisenä päivänä, minun oli vakavasti harkittava, jatkaisinko vai lopettaisinko ennen kuin olin päässyt alkuunkaan. Tuona epävarmana hetkenä nousi esiin yksi ajatus: voisin onnistua, jos turvaisin täysin Herraan.

Koska tiedän, että Jumala elää ja vastaa rukouksiimme, pyysin Häneltä apua. Muistin Raamatusta yhden kohdan, josta sain suurta apua: ”Jumalalle ei mikään ole mahdotonta” (Luuk. 1:37). Tuo pyhien kirjoitusten kohta antoi minulle voimaa jatkaa opiskelua.

Joka kerta kun minulla oli opiskeluissani vaikeuksia, Jumala valmisti aina jonkin keinon tai lähetti enkeleitä – avulialta ihmisiä – ohjaamaan minua niiden läpi.

Kerran minulla oli vaikeuksia erään tehtävän suorittamisessa. Tein parhaani, mutten vain keksinyt, mitä luennoitsija halusi meidän tehtävän. Kun sunnuntai koitti, siirsin sivuun kaiken opiskeluni keskittyäkseni kirkon tehtäviini. Koska olen vaarnan korkean neuvoston jäsen, kävin eräessä minulle osoitetussa seurakunnassa pitämässä sakramenttikokouspuheen. Kokouksen jälkeen luokseni tuli eräs veli ja

sanoi, että hän oli nähnyt minut kurssilla. En tiennyt, että hänkin opiskeli oikeustiedettä. Kun hän kysyi minulta, kuinka tuo tehtävä sujui, kerroin hänelle rehellisesti, että minulla oli vaikeuksia sen kanssa. Silloin hän tarjoutui tulemaan luokseni auttamaan minua. Jos en olisi mennyt siihen seurakuntaan ja tavannut häntä, en olisi voinut palauttaa tehtävää ajoissa. Hän oli enkeli, jonka Jumala oli lähettänyt vastaamaan rukoukseeni.

Yhdellä vaikeimmista kursseistani luennoitsija opetti tauotta kaksi tuntia aina kun meillä oli luento. Oli vaikeaa ymmärtää paitsi luennon sisältöä myös luennoitsijan puhe- tapaa, joten luvan saatuani minä nauhoitin hänen luentonsa kertausta varten. Eräänä päivänä sain sähköpostiviestin naiselta, jota en tuntenut. Hän esittäytyi kurssitoverikseni ja kysyi, voisiko hän käyttää äänitteitäni, koska hänen työaikataulunsa esti häntä toisinaan osallistumasta kurssille.

Tietenkin annoin mielelläni hänelle kopiot äänitteistäni. Luulin auttavani häntä, mutta sain pian selville, että hän oli toinen enkeli, jonka Jumala oli järjestänyt avukseni. Kurssin suorittamiseksi meidän oli palautettava kaksi tehtävää ja selviydyttävä kolmen tunnin tentistä. Hän auttoi minua suorittamaan tehtävät

ja valmistautumaan tenttiin. En usko, että olisin päässyt läpi kurssista ilman hänen apuaan.

Niiden vaikeuksien lisäksi, että olin vanhempi opiskelija, jonka äidinkieli ei ollut englanti, minulla oli muitakin vastuita, joiden vuoksi opiskeluohjelman suorittaminen oli haasteellista. Työni, yhteiskunnalliset velvoitteeni ja kirkon tehtäväni veivät paljon aikaani, ja yritin myös tärkeimmissä tehtävissäni aviomiehenä, isänä ja isoisänä antaa niissä tarvittavaa huolenpitoa ja huomiota. Kun yksi työtovereistani sai tietää kaikesta, mitä minun oli tehtävä opintojeni lisäksi, hän sanoi, että minun oli mieletöntä opiskella oikeustiedettä kaikkien muiden velvoitteideni ohella. Olin kuitenkin vakuuttunut siitä, että se, ”mikä on ihmiselle mahdotonta, se on mahdollista Jumalalle” (Luuk. 18:27).

Kun olin 55-vuotias, suoritin hyväksyttävästi asianajotutkintoni ja sain oikeuden toimia lakimiehenä Uuden-Seelannin eri oikeusasteissa. Olen kiitollinen siitä, että minusta tuli lakimies kieliesteestä huolimatta ja että sen lisäksi sain vahvemman todistuksen siitä, että Jumala elää ja vastaa vanhurskaksiin rukouksiimme. Tiedän, että Hänen avullaan kaikki on mahdollista. ■

Kirjoittaja asuu Uudessa-Seelannissa.

KAMPPAILUT SAAVAT AIKAAN KASVUA

”Voimme joutua kamppailemaan tavoitteidemme saavuttamiseksi, mutta kamppailumme voivat saada aikaan yhtä paljon kasvua kuin opiskelummekin. Vahvuudet, joita meissä kehittyi voittaessamme haasteita, pysyvät kanssamme tuleviin iankaikkisuuksiin.”

Vanhin Dallin H. Oaks kahden-toista apostolin koorumista ja **Kristen M. Oaks**, ks. ”Opiskeleminen ja myöhempien aikojen pyhät”, *Liahona*, huhtikuu 2009, s. 31.

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Pioneerien usko ja rohkeus silloin ja nyt

Meidän pitää kulkea yhdessä nykyajan pioneereina eläen Kristuksen kaltaista elämää, tukien hyviä asioita yhteisössämme sekä vahvistaen perhettämme ja kotiamme.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen

Kristuksen Kirkon historian varhaisvuodet olivat suuren koetuksen vuosia. Johtajat, jotka selviytyivät noista varhaisista ajoista, kuten Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow ja Joseph F. Smith, kykenivät kenties sen ansiosta selviytymään miltei ylitsepääsemättömistä koettelemuksista ylittäessään tasangot ja perustaessaan kirkon Kalliovuorille.

Minusta tuntuu, että menneiden aikojen pioneerit hymyilsivät nähdessään, mitä myöhempien aikojen pyhien keskuudessa on saatu aikaan. Olemme suuressa velassa pioneereille emmekä saa koskaan unohtaa, että nykyajan menestys rakentuu

”Olemme suuressa velassa pioneereille emmekä saa koskaan unohtaa, että nykyajan menestys rakentuu menneisyyden nöyrien jättiläisten työlle ja rohkeudelle”, sanoo vanhin Ballard, joka on yllä kuvassa pioneeriasuisten nuorten kanssa.

menneisyyden nöyrien jättiläisten työlle ja rohkeudelle.

Puhuessaan uskollisista pioneereistamme presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) sanoi: ”On hyvä katsoa menneisyyteen, jotta oppisi arvostamaan nykyisyyttä ja saisi näkemystä tulevaisuuteen. On hyvä katsoa niiden hyveitä, jotka ovat eläneet ennen, ja saada voimaa kaikkeen, mikä edessä odottaa. On hyvä pohtia niiden työtä, jotka

uurastivat niin utterasti ja saivat niin vähän tässä maailmassa mutta joiden unelmista ja varhaisista suunnitelmista on hyvin vaalittuina tullut suuri sato, jonka hyötyjä me korjaamme. Heidän suurenmoisesta esimerkistään voi tulla mukaansatempaava innoittaja meille kaikille, sillä jokainen meistä on pioneeri omassa elämässään.”¹

Photograph
of the
wagon train
at
the
start
of
the
journey
across
the
desert.

Uskoa seurata

Oli muitakin kuin vain johtajat, joilla oli riittävästi uskoa seurata Brigham Youngia karuun erämaahan. Monet tavalliset mutta urheat kirkon jäsenet lähtivät myös. Kirkon historiasta saamme tietää Oliver Huntingtonin vanhemmista, jotka vuonna 1836 jättivät vauraat olot Watertownissa New Yorkin osavaltiossa, kuten 93 hehtaarin maatilaa, johon kuului hyvä kivitalo ja kaksi puurakenteista aittaa, ja lähtivät perheensä kanssa matkaan pyhien luo Kirtlandiin Ohion osavaltioon.

Kun he olivat jättäneet kaiken taakseen, Oliver kirjoitti: ”Kummallekin [vanhemmistani] oli piinallista nähdä toinen puutteessa ja vieläkin pahempaa nähdä lastensa itkevän leipää, kun heillä ei ollut yhtään leipää annettavana eikä tietoa, mistä seuraava tulisi.” Oliver vahvisti tämän perheen uskon sanomalla, ettei hän koskaan kuullut vanhempiensa nurkuvan tai valittavan ketään kirkon johtajaa vastaan tai ilmaisevan epäilyä työn totuudellisuudesta.²

Emily Partridge, tämän taloudenhoitokauden ensimmäisen kirkon piispan tytär, muisti, kuinka he jättivät mukavan kotinsa Painesvillessä Ohion osavaltiossa muuttaakseen Jacksonin piirikuntaan Missourin osavaltioon vuonna 1831, kun hän oli vain seitsenvuotias.³ Pian sen jälkeen väkijoukko karkotti hänen perheensä heidän kodistaan, ja heidän oli siirryttävä Clayn piirikuntaan. Hän kuvaili, kuinka he viimein löysivät ”vanhan hirsimökin, jota oli käytetty tallina. – – Siinä oli yksi suuri huone ja kylkirakennus, mutta siitä ei ollut paljon hyötyä, sillä lattia oli melkein kokonaan revitty pois, ja rottia ja kalkkarokäärmeitä oli turhan paljon. Siinä yhdessä asuttavassa huoneessa oli suuri takka, ja huopia ripustettiin suunnilleen metrin päähän tulesta, ja kaksi perhettä, lukumäärältään 15 tai 16, kerääntyivät noiden huopien suojiin, ettemme olisi jäätyneet säässä, joka oli äärimmäisen kylmä, niin kylmä, että muste jäätyn kynään, kun isä istui kirjoittamassa lähellä tulta.”⁴

Myöhemmin perhe muutti Illinoisin osavaltioon. Emily tiivistä heidän kokemuksensa: ”Ajat olivat ankarat, ja me olimme hyvin köyhiä, koska meiltä oli ryöstetty

omaisuutemme ja meidät oli karkotettu kodeistamme niin monta kertaa ja meillä oli ollut paljon sairautta.”⁵

Myös Phoebe Carter johdettiin kulkemaan 1 200 kilometrin matka vuonna 1835 Scarboroughista Mainen osavaltioista Kirtlandiin Ohioon. Phoebe oli 28-vuotias, kun hän päätti lähteä kirkon jäsenten luo, vaikka hänen oli tehtävä matkansa yksin. Niinpä hän kertoikin myöhemmin: ”Ystäväni hämmästelivät valitsemaani tietä, ja niin tein minäkin, mutta jokin sisimmässäni pakotti minua eteenpäin. Äitini murhe

kotoa lähtemisestäni oli miltei enemmän kuin saatoin

kestää, ja ellei sisimmässäni olisi ollut henkeä,

olisin lopulta horjunut. Äiti sanoi minulle, että

hän näkisi minut mieluummin haudattuna

kuin lähtemässä niin yksin kylmään maailmaan. – – ‘Phoebe’, hän sanoi mieleen-

painuvasti, ‘tuletko takaisin luokseni, jos

huomaat, että mormonismi on väärässä?’

Vastasin kolmesti: ‘Kyllä, äiti, minä tulen.’ – –

Kun lähtöni aika koitti, en uskaltanut luottaa

itseeni jäähyväisiä jättääkseni, joten kirjoitin

hyvästäni jokaiselle, ja jätettyäni ne pöydälleni

juoksin alas portaita ja hyppäsin vaunuihin. Niin

minä jätin rakkaan lapsuudenkotini yhdistääkseni

elämäni Jumalan pyhien kanssa.”⁶

Tuossa vaiheessa Phoebella ei ollut aavistustakaan

siitä, että hänen uskon askeleensa johtaisivat hänet

paljon pidemmälle matkalle kuin

1 200 kilometrin päähän Kirtlandiin. Hän meni

naimisiin Wilford Woodruffin kanssa ja lähti miehensä

kanssa matkalle Missourin kautta Nauvooseen ja sitten yli

kahdentuhannen kilometrin taipaleelle erämaiden halki

Ison Suolajärven laaksoon.

Isoisäni isä Henry Ballard liittyi kirkkoon helmikuussa 1849 Thatchamissa Englannissa ollessaan 17-vuotias. Maksaakseen matkansa Amerikkaan Henry solmi kahden vuoden työsopimuksen yhtiön kanssa, jonka omistivat osaksi Lorenzo Snow ja Erastus Snow. Hänet palkattiin ajamaan lammaslauoma länteen Suolajärven laaksoon. Henry kuvaili tuloaan laaksoon seuraavin sanoin:

”Lokakuussa kun ajoin lampaat pieneltä vuorelta ja Emigration-kanjonin suun läpi, katsoin ensimmäisen kerran Suolajärven laaksoa. Vaikka riemuitsinkin katsellessani

Phoebe Carterilla ei ollut aavistustakaan siitä, että hänen uskon askeleensa johtaisivat hänet paljon pidemmälle matkalle kuin 1 200 kilometrin päähän kotoaan Scarboroughista Mainen osavaltioista Kirtlandiin Ohion osavaltioon.

'luvattua maata', elin pelossa, että joku saattaisi nähdä minut. Piilouduin koko päiväksi pimeään tuloon asti pensaiden taakse, sillä ryysyt, jotka minulla oli ylläni, eivät peittäneet kehoani, ja olin häpeissäni, kun olin niin alaston. Pimeän jälkeen kuljin yli pellon taloon, jossa paloi valo, – ja koputin arasti oveen. Onneksi ovelle tuli mies, eikä kynttilänvalo paljastanut minua muiden hänen huonekuntansa jäsenten näkyville. Pyysin vaatteita alastomuuteni peitoksi, niin että voisin jatkaa matkaani ja etsiä vanhempani. Sain joitakin vaatteita, ja seuraavana päivänä jatkoin matkaani ja saavuin Salt Lake Cityyn 16. lokakuuta 1852 tuntien hyvin suurta kiitollisuutta Jumalaa kohtaan siitä, että olin saapunut turvassa tulevaan kotiin.”⁷

Niiden runsaiden siunaustemme johdosta, joita meillä on nykyään, sydämeni täyttyi rakkaudesta ja ihailusta niin jaloa ja rohkeaa esi-isää kohtaan.

Isoäitini äiti oli skottityttö nimeltään Margaret McNeil, joka tuli Utahiin

vanhempiansa kanssa ollessaan 13-vuotias. Hän käveli tasankojen yli lehmää paimentaen ja kantoi suuren osan matkaa selänsään pikkuveljeään Jamesia. Hän ja hänen perheensä leiriytyivät Ogdenin laitamille, ja myöhemmin hän kirjoitti omaelämäkerrassaan näin:

”Pellon toisella puolen meistä katsoen oli pieni talo, ja ulkona pihassa oli iso kasa kurpitsaita. Olimme kaikki nääntymäisillämme nälkään. Äitini lähetti minut siihen paikkaan pyytämään yhtä kurpitsaa, sillä meillä ei ollut senttiäkään rahaa, ja jotkut lapsista olivat hyvin heikkoja ruoan puutteesta. Koputin oveen, ja eräs iäkäs nainen tuli ja sanoi: ’Tule sisään, tule sisään. Tiesin, että olet tulossa, ja minun on käsketty antaa sinulle ruokaa.’ Hän antoi minulle suuren tuoreen leivän ja käski kertoa äidilleni, että hän tulisi pian luoksemme. Ei kestänyt kauankaan, kun hän tuli ja toi meille mukavan lämpimän aterian, jollaista emme olleet nauttineet pitkään aikaan.”⁸

Henry Ballard saapui Suolajärven laaksoon ryysyissä. Kun tuli pimeä, ”pyysin vaatteita alastomuuteni peitoksi, niin että voisin jatkaa matkaani ja etsiä vanhempani”.

Fyysinen ja hengellinen pelastaminen

Pioneerien kokemuksista me opimme, millaista todellista uskoa ja rohkeutta tarvittiin tasankojen ylittämiseen 165 vuotta sitten. Vaikka käsikärrypioneerit edustavat vähempää kuin kymmentä prosenttia myöhempien aikojen pyhiin kuuluvista maahanmuuttajista vuosina 1847–1868, heistä on tullut tärkeä tunnusmerkki myöhempien aikojen pyhien kulttuurissa, koska he edustavat pioneerisukupolven uskollisuutta ja uhrautuvaisuutta.

Kuten muistatte, Willien ja Martinin komppaniat joutuivat varhaisiin lumimyrskyihin Wyomingissa, ja monet pyhät kuolivat kylmyyteen. Kun olin perheeni kanssa vaelluksella muutama vuosi sitten seuraten heidän jalanjälkiään, seisoin katsomassa Sweetwaterin aluetta, jonne Willien komppania oli jäänyt saarroksiin kylmissään ja nälkää nähden. Luemme heidän päiväkirjoistaan heidän ankarista koetelemuksistaan ja heidän pelastamisensa tuomasta ilosta. John Chislett kirjoitti:

”Juuri kun aurinko oli vajoamassa kauniisti kaukaisten kukkuloiden taa, – – useita katettuja vankkureita – – nähtiin olevan tulossa meitä kohti. Uutinen kiiri leirin läpi kulovalkean tavoin. – – Rie-muhoodot halkoivat ilmaa, raavaat miehet itkivät, kunnes kyneleet vierivät vuolaina heidän uurteisia ja auringonpaahtamia poskiaan pitkin. – –

– – Sinä iltana, ensimmäisen kerran melko pitkään aikaan, leirissä kuultiin Siionin lauluja. – – Nälän-tunne tyydytettynä ja kiittolisuuden täyttämien sydämin Jumalaa ja hyviä veljiämme kohtaan me kaikki yhdyimme rukoukseen ja menimme sitten levolle.”⁹

Kun seisoin kukkulalla, jota nyt kutsutaan nimellä ”the Eminence”, tunsin innoitusta lausua todistukseni perheelleni ja muille, jotka olivat kanssamme. Sanoin: ”Niin kiittolisia kuin nuo uskolliset pioneerit olivatkin nähdessään pelastuspartion, kuinka paljon suurenmoisempi onkaan pelastus Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta.” Muistutin ryhmäämme siitä, että uskontokunnastamme riippumatta Herra Jeesus Kristus – maailman Vapah-taja – on koko kristinuskon keskus, ja Hän pelasti koko ihmiskunnan. Sovituksellaan Hän antaa meille kaikille toivoa tähän päivään ja varmuutta iankaikkisuuteen.

Nykyajan erämaan valloittaminen

Pioneerien kärsimys takoi vahvuutta heidän elämänsä, ja se on välittynyt meille. Muutaman tavaran pakkaaminen vankkureihin tai käsikärryihin ja kahden-tuhannen kilometrin käveleminen ei ole se tapa, jolla useimpia meistä pyydetään osoittamaan uskomme ja rohkeutemme. Nykyään me kohtaamme erilaisia haasteita – erilaisia vuoria kiivettäväksi, erilaisia jokia ylitettäväksi, erilaisia laaksoja saatettaviksi kukoistamaan kuin lilja

(ks. Jes. 35:1). Mutta vaikka erämaa, joka meille

on annettu valloitettavaksi, on hyvinkin erilainen kuin rosainen ja kallioinen taival Utahiin ja se karu seutu, jonka pioneeriesivanhem-pamme kohtasivat, se ei ole yhtään vähemmän haastava ja koetteleva meille kuin se oli heille.

Meidän kamppailumme on elämästä maailmassa, joka on synnin ja hengellisen piittaamattomuuden vallassa, missä kaikkialla näyttää olevan nautinnonhalua, epärehellisyttä ja ahneutta. Nykyajan erämaa on sekasorron ja ristiriitaisten viestien erämaata. Pioneerien oli taisteltava kallioisten harjanteiden ja pölyn tai lumen peittämien vuoristotaipaleiden erämaassa keskittäen uskonsa Siioniin ja kirkon perustamiseen Suolajärven laaksoon.

Meidän on tarpeen sitoutua palvelemaan Herraa ja yhteisöjämme samalla utteruudella ja uskolla, joka pioneereilla oli. Meidän täytyy olla aina varuillamme, ettemme ala suhtautua välinpitämättömästi Jumalan käskyjen pitämiseen, Hänen lakiensa noudattamiseen emmekä rehellisyyteen ja luotettavuuteen kaikessa, mitä teemme. Meidän täytyy välttää pahuuden ansoja, joita on internetissä, johon pääsee niin helposti käsiksi tietokoneiltamme, tableteiltamme ja matkapuhelimiltamme. Jos meistä tulee välinpitämättömiä näissä asioissa, Lusifer löytää kyllä keinon turruttaa sitoutumisemme ja tuhota uskomme ja rakkautemme Herraan ja toisiimme, ja me eksymme maailman erämaahan.

Maailman kiusausten ja pahuuden välttäminen vaatii todelliselta nykyajan pioneerilta uskoa ja rohkeutta. Meidän pitää kulkea yhdessä nykyajan pioneereina eläen

”Ajat olivat ankarat, ja me olimme hyvin köyhiä, koska meiltä oli ryöstetty omaisuutemme ja meidät oli karkotettu kodeistamme niin monta kertaa ja meillä oli ollut paljon sairautta”, muisteli Emily Partridge.

Kristuksen kaltaista elämää, tukien hyviä asioita yhteisössämme sekä vahvistaen perhettämme ja kotiamme.

Kun me todella uskomme, me emme kysy: ”Mitä minun on tehtävä?” vaan pikemminkin: ”Mitä vielä voin tehdä?” Kun Jumalan Henki vahvistaa uskomme sieluumme, uskosta tulee elämässämme toimintaan johtava voima, joka ohjaa jokaisen ajatuksen, sanan ja teon kohti taivasta. Me rukoilemme luottavaisina voimaa ja johdatusta – aivan kuten esivanhempamme tekivät. Sitä tarkoittaa vaeltaminen uskossa joka askeleella. Niin oli pioneeriesivanhempiemme kohdalla, ja niin täytyy olla meidänkin kohdallamme tänä aikana. Meidän täytyy juurruttaa lapsiimme ja lastenlapsiimme se sama henki, joka johdatti pioneerien askelia.

Seiskäämme yhdessä nykyajan pioneereina pyytäen aina Jumalan apua perheemme ohjaukseksi. Oppikaamme menneestä se, miten tärkeää on kunnioittaa vanhempiamme, isovanhempiamme ja esivanhempiamme, ja löytäkäämme voimaa ja rohkeutta kohdata tulevaisuutemme siten kuin he

kohtasivat omansa. Säilyköön Herran Jeesuksen Kristuksen elämä ja palvelutyö kirkkaana sydämässämme ja mielessämme. Ja palakoon todistuksemme tuli luissamme – aivan kuten se paloi myöhempien aikojen pyhien pioneerien elämässä. ■

Ogdenissa Utahissa Yhdysvalloissa 15. heinäkuuta 2012 pidetystä puheesta.

VIITTEET

1. ”The Faith of the Pioneers”, *Ensign*, heinäkuu 1984, s. 3; ks. myös Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia, oppilaan opiskeluopas, 2002, s. 162.
2. Ks. Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, 1843 June–1900 January*, s. 26–28.
3. Ks. Emily D. P. Young, ”Autobiography”, *Woman’s Exponent*, 1. joulukuuta 1884, s. 102.
4. Emily D. P. Young, ”Autobiography”, *Woman’s Exponent*, 15. helmikuuta 1885, s. 138.
5. Emily D. P. Young, ”Autobiography”, *Woman’s Exponent*, 1. elokuuta 1885, s. 37.
6. Julkaisussa Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret*, 1884, s. 35–36.
7. Julkaisussa Henry Ballard: *The Story of a Courageous Pioneer, 1832–1908*, toim. Douglas O. Crookston, 1994, s. 14–15.
8. Julkaisussa Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail*, 1994, s. 127.
9. Julkaisussa LeRoy R. Hafen ja Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856–1860*, 1960, s. 106, 107.

”Olimme kaikki nääntymäisillämme nälkään”, sanoi Margaret McNeil perheensä saavuttua Utahiin. ”Äitini lähetti minut siihen paikkaan pyytämään yhtä kurpitsaa, sillä meillä ei ollut senttiäkään rahaa, ja jotkut lapsista olivat hyvin heikkoja ruoan puutteesta.”

**Vanhin
Erich W. Kopischke**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

Ihmeiden Jumala

SLOVAKIALAISET PYHÄT SHEFFIELDISSÄ

Kun pappeusjohtajat, lähetyssaarnaajat, seurakuntaneuvosto ja jäsenet Sheffieldissä Englannissa yhdistivät pyrkimyksensä lisätä todellista kasvua, heitä siunattiin merkittävin tavoin.

Pitäessään voimallista saarnaa uskovien kuulijakunnalle profeetta Mormon esitti erään yksinkertaisen kysymyksen: ”Ovatko ihmeet lakanneet?” Hän vastasi siihen heti: ”Katso, minä sanon teille: eivät.” (Moroni 7:29.)

Sitten Mormon selitti, kuinka suurta pelastuksen työtä viimeisinä aikoina toteutettaisiin, tähdentäen Pyhän Hengen, enkelien työn, rukoustemme, uskomme ja Herran ihmeiden välistä suhdetta ja vuorovaikutusta (ks. Moroni 7:33–37, 48).

Vasemmalla: Vanhimmat Nicholas Pass ja Joseph McKay (alemmassa upotuskuvassa) nauttivat suurenmoisesta ajasta, jolloin he opettivat slovakialaisia pyhiä ja tutkijoita – ajasta, joka alkoi, kun lähetyssaarnaajat tapasivat Ludovit Kandracin (ylemmässä upotuskuvassa vaimonsa kanssa) lähellä Fargaten kävelykatu-alueita Sheffieldissä.

Lähetysohjohtajien koulutusseminaarissa, joka pidettiin kesäkuussa, ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi kohdistivat jälleen huomiota siihen, että kirkon jäsenillä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina on perustavaa laatua oleva tehtävä viedä evankeliumia eteenpäin. Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat auttavat jäseniä tässä tehtävässä. Vaarna- ja seurakuntaneuvostot organisoivat ja helpottavat omalta osaltaan lähetyssaarnaajien ja jäsenten työtä.

Kuten tämä eräästä englantilaisesta seurakunnasta kertova artikkeli kuvaa, kääntymyksen ihmeitä voi tapahtua, kun johtohenkilöt, jäsenet ja seurakuntaneuvostot noudattavat näitä periaatteita ja soveltavat niitä paikallisiin olosuhteisiinsa.

Kaikkiilla pyhissä kirjoituksissa profeetat muistuttavat meille, että Jumala on sama eilen, tänään ja ikuisesti (ks. 3. Nefi 24:6; OL 20:12). Kun pyrimme täyttämään käskyn mennä ”kaikkeen maailmaan – – kastaen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen” (OL 68:8), on tärkeää tutkia seuraavia periaatteita ja muistaa ne:

- Jumala ei muutu.
- Jumala on ihmeiden Jumala.
- Jumalan suurin ihme on iankaikkisen pelastuksen tuominen lapsilleen.
- Jumala tekee ihmeitä uskomme mukaan, jonka me osoitamme teoillamme.
- Pyhällä Hengellä on keskeinen rooli kääntymyksessä.

Halukkuus uhrata

Palvellessani Euroopan vyöhykkeellä minulla oli etuoikeus nähdä nämä periaatteet käytännössä, kun Sheffieldissä Englannissa tapahtui ihme. Vuoden 2008 lopussa piispa Mark Dundon Sheffieldin ensimmäisestä seurakunnasta pohti, mitä hän voisi tehdä auttaakseen seurakuntaansa kasvamaan. Johtajakoulutuksessa hänen vaarnanjohtajansa oli esittänyt piispoille kysymyksen: ”Mitä olette valmiit uhraamaan menestyäkseen lähetytyössä?” Johtajiltaan saamiensa opetusten johdosta piispa Dundon tiesi, että hyvä seurakunnan lähetystyönjohtaja oli avain, toimiva seurakuntaneuvosto oli välttämättömyys ja halukkuus kuunnella Hengen kehotuksia oli ratkaisevan tärkeää.

Paljon pohtimisen ja rukoilemisen jälkeen piispa Dundon käytti pappeuden avaimiaan ja noudatti Hengen kehotuksia vapauttaen neuvonantajansa

Gregory Nettleshipin ja Robert McEwenin. Sitten piispa Dundon kutsui veli Nettleshipin uudeksi seurakunnan lähetystyönjohtajaksi ja veli McEwenin seurakunnan lähetystyönjohtajan apulaiseksi. Piispakunnan jäsenet olivat olleet läheisiä, joten tämä muutos ei ollut heille helppo. Mutta piispa Dundon tiesi, että tässä nimenomaisessa tapauksessa päätös oli oikea, ja kumpikin neuvonantaja otti nöyrästi vastaan uuden tehtävänsä.

Yhdessä uusien seurakunnan lähetystyönjohtajien ja seurakuntaneuvoston kanssa piispa teki rukoillen suunnitelmia ja asetti tavoitteita seurakunnan kasvamiselle. Kun he toteuttivat suunnitelmaansa, he alkoivat nähdä merkittävää menestystä. Käännynnäiskasteiden määrä lisääntyi tuntuvasti, ja monista tuli jälleen aktiivisia kirkossa. Seurakunnan johtohenkilöt eivät kuitenkaan osanneet aavistaa, että heidän uskonsa ja työnsä palkittaisiin tavoilla, joita he eivät koskaan uskoneet mahdollisiksi.

Rakkauden liikuttama

Maaliskuussa vuonna 2011 eräs nuori lähetyssaarnaaja ja hänen toverinsa olivat tapaamassa ihmisiä Sheffieldin kaduilla. Vanhin Nicholas Pass näki erään miehen ja hänen vaimonsa kävelevän ohi ja sai voimakkaan tunteen, että hänen pitäisi puhua heidän kanssaan. Vanhin Pass ja hänen toverinsa juoksivat tavoittamaan tuon avioparin. Kommunikointi oli vaikeaa – aviopari oli Slovakiasta eikä puhunut englantia – mutta mukana ollut ystävä auttoi tulkkaamisessa. Kadulla käydyssä keskustelussa lähetyssaarnaajat käyttivät kuvia kertoakseen hieman ensimmäisestä näystä ja palautuksen sanomasta. Sitten aviopari sopi tapaamisesta, jotta lähetyssaarnaajat alkaisivat opettaa heitä.

Ludovit Kandrac, perheen isä, alkoi lukea Mormonin kirjaa. Pian hän lopetti tupakoimisen. Opetuksessaan lähetyssaarnaajien täytyi käyttää useita tulkkeja ja opetella jopa itsekin hieman slovakiaa. Toukokuun 14. päivänä 2011

Ludovit, yksi hänen tyttäristään ja kaksi muuta sukulaista kastettiin.

Kastetilaisuudessaan veli Kandrac lausui todistuksensa. Tulkin avustuksella hän kertoi siitä, mitä oli kokenut tavatessaan lähetyssaarnaajat. Kun hän oli kävellyt vanhin Passin ja tämän toverin ohi Sheffieldin kaupungin keskustassa, hän oli saanut lämpimän tunteen rintaansa. Hän oli sivuuttanut tunteen ja jatkanut matkaa, mutta kun hän oli taas vilkaissut lähetyssaarnaajia, hän oli liikuttunut siitä rakkaudesta, jota nämä osoittivat puhuessaan ihmisten kanssa. Vaikka veli Kandrac oli halunnut lähestyä heitä, hän oli jatkanut matkaa. Hän oli hätkähtänyt hetkeä myöhemmin, kun lähetyssaarnaajat tulivat hänen luokseen.

Erään toisen slovakialaisen perheen myötä, joka oli liittynyt kirkkoon vuotta aiemmin, nämä kasteet merkitsivät nykyajan kääntymysihmeen alkua slovakialaisen väestön keskuudessa Sheffieldissä Englannissa. Nämä uudet jäsenet tulivat kirkkoon joka viikko tuoden mukanaan muita perheenjäseniä ja ystäviä. He avasivat kotinsa lähetyssaarnaajille ja kutsuivat muita yhteisöönä kuuluvia kuuntelemaan evankeliumia.

Vanhin Pass ja hänen uusi toverinsa, vanhin Joseph McKay, kävivät usein näiden perheiden luona. He opettivat heitä, palvelivat heitä, huolehtivat heistä ja siunasivat heitä. Se oli suurenmoista opettamisen, oppimisen ja Hengen lahjojen saamisen aikaa niin tutkijoille, kääntymisille, lähetyssaarnaajille, vaaran ja seurakunnan johtokilöille kuin jäsenillekin.

Olla heidän kanssaan ja vahvistaa heitä

Vuoden 2011 kesän ja syksyn aikana yhä lisää slovakialaisia liittyi kirkkoon. Koska heitä tuli niin paljon, paikallisten jäsenten alkoi olla vaikeaa tarjota heille kuljetusta seurakuntakeskukseen ja sieltä

Piispa Mark Dundonin (yllä upotuskuvassa), seurakunnan lähetystyönjohtajien ja seurakuntaneuvoston lähetystyöpyrkimykset palkittiin tavoilla, joita he eivät koskaan uskoneet mahdollisiksi, kun kymmeniä slovakialaisia liittyi kirkkoon ja alkoi kävellä kahdeksan kilometrin matkan, osan siitä vasemmalla näkyvää Darnell Roadia pitkin, osallistuakseen sunnuntaikokouksiin.

pois. Usean viikon ajan uskolliset slovakialaiset pyhät kävelivät kahdeksan kilometrin yhdensuuntaisen matkan osallistuakseen sunnuntaikokouksiin kielellä, jota he eivät ymmärtäneet.

Syyskuussa 2011 Sheffieldin vaarnan johtokunta järjestettiin uudelleen, ja piispa Dundon kutsuttiin uudeksi vaarnanjohtajaksi. Kuukautta myöhemmin pidettiin takkavalkeailta sekä englanninkielisille että slovakinkielisille pyhille tulkkien avustuksella.

Istuessaan korokkeella vaarnanjohtaja Dundon tunsii innoitusta perustaa slovakinkielisen ryhmän, joka liitettiin Sheffieldin ensimmäiseen seurakuntaan mutta joka kokoontuisi slovakialaisten asuinalueella olevassa rakennuksessa. Pian sopiva kokouspaikka löydettiin ja tilat vuokrattiin. Joulukuun 11. päivänä 2011 uudessa rakennuksessa pidettiin ensimmäiset kokoukset. Sheffieldin ensimmäisen seurakunnan johtohenkilöt toivoivat optimistisesti, että kokouksiin tulisi 50 henkeä. Sen sijaan mukana oli 84 henkeä, joista 63 oli slovakialaisia.

Sheffieldin vaarnan uudelleen järjestämisen jälkeen Robert McEwen kutsuttiin Sheffieldin ensimmäisen seurakunnan piispaksi. Veli Nettleship jatkoi palvelemista lähetystyönjohtajana. Kummankin piispan johdolla seurakunnan lähetystyönjohtaja ja seurakuntaneuvosto tekivät merkittävää työtä johtaessaan seurakuntaa olemaan slovakialaisten pyhien kanssa ja vahvistamaan heitä (ks. OL 20:53).

Seurakuntaneuvosto käsittelee sellaisia aiheita kuten kuinka vastata uusien jäsenten tarpeisiin, kuinka auttaa heitä osallistumaan täysin seurakunnan toimintoihin, kuinka tukea heitä evankeliumissa ja kuinka päästä kielimuurien yli. Neuvoston jäsenet paastosivat ja rukoilivat jumalallista apua ja tekivät sitten ahkerasti työtä. He kävivät uusien jäsenten luona ja osallistuivat opetustapaamisiin kokoaikaisten lähetysaarnajien kanssa. He järjestivät kuljetuksia. He tilasivat kirkon aineistoa slovakinkielellä. He veivät äskettäin kastetut jäsenet temppeleihin kasteille kuolleiden puolesta.

Seurakunnan johtohenkilöt organisoivat myös jouluisen palveluprojektin. Seurakunnan jäsenet lahjoittivat rahaa ja keräsivät leluja, vaatteita ja muita lahjoja. Slovakialaisille pyhille ja muille perheille seurakunnan alueella viettiin jouluaattona suuria joululahjakasseja, joissa oli myös ruokatarvikkeita jouluaateriaa varten.

Oikealla: Faro Dunka, slovakialaisen ryhmän johtohenkilö Sheffieldissä, tervehtii sakramenttikokoukseen tulijoita. Ryhmä järjestettiin lähetysseurakunnaksi maaliskuussa 2013. Ylin upotus: Sheffieldin ensimmäisen seurakunnan johtohenkilöitä seurakuntaneuvostossa. Alin upotus: Sisar puhuu sakramenttikokouksessa.

Pitkäaikaiset jäsenet ja uudet jäsenet ymmärsivät huonosti toistensa puhumaa kieltä, mutta he kaikki tunsivat aidon rakkauden kielen lämmön. Merkittävä ilon, onnen ja innokkuuden tunne valtasi jäsenet ja tutkijat.

Seuraavan vuoden aikana tämä pieni ryhmä kasvoi vanhaksi kirkon yksiköksi, kun kokonaisia perheitä kastettiin ja liitettiin kirkkoon. Isiä asetettiin Aaronin papputeen ja Melkisedekin papputeen, poikia asetettiin Aaronin papputeen, perustettiin Alkeisyhdistys, jossa oli yli 20 lasta, ja pantiin alulle Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten ohjelmat, joihin osallistui viikoittain yli 25 nuorta. Herra järjesti Tšekin tasavallasta kokoaikaisten lähetysaarnajan, joka osasi slovakiaa ja antoi lisää tukea ryhmälle. Samaan aikaan nämä perheet lähettivät nimiviitteitä kotimaahansa.

Ihmeiden Jumala

Miksi tämä tapahtui? Koska Jumala ei ole lakannut olemasta ihmeiden Jumala. Koska uskolliset lähetysaarnajat etsivät uutterasti niitä, jotka olivat valmiita ottamaan vastaan evankeliumin. Koska vaarnanjohtaja ja piispat toimivat uskossa ja noudattivat Pyhän Hengen johdosta. Koska seurakuntaneuvosto kantoi vastuun ja toimi ykseydessä. Koska jäsenet oppivat rakkauden kielen ja toimivat johtajiltaan saamiensa kehotusten mukaan osoittaen uskoa ja luottamusta siihen, että Jumala puhui totta sanoessaan: ”Minä olen ihmeiden Jumala; ja minä osoitan maailmalle, että minä olen sama eilen, tänään ja ikuisesti” (2. Nefi 27:23).

Sheffieldissä koetun menestyksen ei tarvitse olla ainutkertainen tapahtuma. Se muistuttaa meitä lupauksista, joita on annettu profeettojen välityksellä, ja se voi syyttää uskomme ja halumme tulla välineiksi Jumalan käsissä kutsumalla ihmisiä, joiden kanssa olemme tekemisissä, tulemaan Kristuksen luokse. Jos teemme niin, asetumme asemaan, jossa Herra voi siunata meitä tilaisuuksilla opettaa, aktivoita ja tukea muita. Ja me näemme todisteita siitä, että Hän on edelleenkin ihmeiden Jumala. ■

HERRAN TYÖSSÄ

Mieheni Cyrus ja minä solmimme temppeleliavioliiton 23. toukokuuta 2006. Ennen naimisiinmenoaamme Cyrusin työ laboratoriossa merkitsi sitä, että hän oli työssä sunnuntaisin. Hänellä oli vaihtuva työaika, mutta yleensä hän oli töissä keskiyöstä aamukahdeksaan. Työn jälkeen hän tuli kotiin vaihtamaan työasunsa pyhävaatteisiin ja lähti sitten suoraan kirkkoon, joka alkoi yhdeksältä. Mentyämme naimisiin hän noudatti edelleen tätä aikataulua.

Joskus lähdin kirkkoon yksin, koska miehelläni oli mennyt töissä pidempään. Toivoimme aina, ettei hänen tarvitsisi tehdä työtä lepopäivänä.

Joskus lähdin kirkkoon yksin, koska hänellä oli mennyt töissä pidempään. Toivoimme aina, ettei hänen tarvitsisi tehdä työtä lepopäivänä. Ensimmäisenä sunnuntaina kesäkuussa 2006 pidimme ensimmäisen paastomme avioparina. Rukoilimme uskossa, että Cyrusia siunataisiin työllä, jota hänen ei tarvitsisi tehdä sunnuntaisin.

Muutamaa päivää myöhemmin noin kymmeneltä aamulla mietin, missä Cyrus oli, koska yleensä hän

tuli kotiin kahdeksan ja yhdeksän välillä. Äkkiä mieleeni tuli ajatus: ”Hän on voinut saada ylennyksen.” Cyrus tuli viimein kotiin yhdentoista aikoihin. Kun hän tuli sisään, hän sanoi, että hänellä oli hyviä uutisia ja huonoja uutisia.

Pyysin häntä kertomaan minulle ensin huonot uutiset. Hän sanoi, että lähtisimme pian Iliganista ja muuttaisimme Panayyn. Aluksi en pitänyt uutisesta, koska rakastimme omassa vaarnassamme olevia ihmisiä. He olivat meille ystävällisiä ja kohtelivat meitä kuin omiaan, koska he tiesivät, ettei Cyrusilla ja minulla ollut perhettä lähistöllä.

Kun kysyin häneltä, miksi meidän piti muuttaa Panayyn, hän sanoi, että se johtui hyvistä uutisista. Hänen esimiehensä oli haastatellut häntä toiseen työpaikkaan, joka oli Panayssa. Kysyin heti, en hänen palkastaan vaan pitäisikö hänen siinä työpaikassa olla työssä sunnuntaisin. Kun hän vastasi: ”Ei!”, olin hyvin iloinen. Halasin häntä ja sanoin hänelle, että hänen uusi työpaikkansa oli vastaus rukouksiimme ja paastoomme. Kaksi kuukautta myöhemmin Cyrus aloitti työnsä Panayssa.

Taivaallinen Isä on tietoinen meistä, ja Hän siunaa meitä, kun me osoitamme uskoa ja noudatamme Hänen käskyjään. Olen kiitollinen rukouksen ja paaston periaatteista. Mieheni työpaikka on meille siunaus. Nyt hänellä on aikaa pitää kunniaa kutsumuksensa seurakunnassamme, eikä hän tee sunnuntaisin muuta työtä kuin Herran työtä. ■

Mary Jane Lumibao Suya, Filippiinit

IKUINEN PERHE

Kun olin 19-vuotias, kävin viimeisen kerran isovanhempieni luona ennen lähtöä kolmen kuukauden humanitaariselle avustuskäytölle Ecuadoriin. Isoisäni oli muuttanut hoitokotiin, koska hänen terveytensä oli heikkenemässä. Hän kärsi dementiaa sekä vanhuuden tuomista muista fyysisistä vaivoista.

Kun perheeni ja minä saavuimme hoitokotiin, olin huonotuulinen, koska tiesin, että tämä käyntini isoisäni luona olisi mitä todennäköisimmin viimeiseni. Tiesin, että hän kuolisi, kun olisin poissa, ja tunsin syyllisyyttä lähdöstäni.

Juuri ennen kuin astuimme isoisän huoneeseen, eräs henkilökunnan jäsen oli siirtänyt isoisän pyörätuoliin. Me työnsimme hänet talon oleskelutilaan. Äitini puhui yhden henkilökunnan jäsenen kanssa, kun taas 16-vuotias sisareni ja minä puhuimme isoisällemme.

Hän ei ollut oma itsensä. Hänen henkisen tilansa huononeminen oli selvästi nähtävissä, ja hän vaikutti hämmennyneeltä. Kun kysyimme häneltä, kuinka monta lastenlasta hänellä oli, hän vastasi väärin. Silloin me kiusoittelimme häntä lempeästi tehden ison numeron siitä, kuinka monta lastenlasta hänellä todellisuudessa oli.

Sydäntäni särki hänen vuokseen. Mutta sitten, keskellä hämmennystä ja väärää vastauksia kysymyksiimme, isoisä sanoi äkkiä: ”Ikuinen perhe.”

Olin ällistynyt. Lähellä ollut henkilökunnan jäsen ei ymmärtänyt, mitä hän oli sanonut, mutta sisareni ja minä katsoimme toisiamme. Olimme

kumpikin kuulleet hänet selvästi. Sittemmin hän toisti toisen kerran: ”Ikuinen perhe.” Tällä kertaa äitimmekin kuuli hänen sanansa.

En muista mitään muuta sen päivän vierailustamme. Tiedän vain sen, että kun kävelimme pois hoitopaikasta, itkin surusta ja ilosta – surin miestä, jonka jätimme taakse ja jota en näkisi enää tässä elämässä, ja iloitsin noiden yksinkertaisten sanojen hellästä armollisuudesta ja rauhasta, jonka ne jättivät sydämeeni.

Tiedän, että mielentilastaan huolimatta isoisäni kykeni ilmaisemaan vielä viimeisen kerran lujan vakauksensa ja tietonsa siitä, että perhe on ikuinen.

Lähdin pian humanitaariselle avustuskäytölle. Kun sain tiedon isoisäni kuolemasta viikkoa ennen paluutani, tunsin rauhaa. Tiesin ja tiedän yhä, että jonakin päivänä näen hänet jälleen. Tempelitoimitusten ansiosta perhe on ikuinen. ■

Kellee H. Mudrow, Utah, Yhdysvallat

Isoisäni ei ollut oma itsensä. Hänen henkisen tilansa huononeminen oli selvästi nähtävissä, ja hän vaikutti hämmennyneeltä.

ETTE VOI TULLA TÄNNE

Aviomieheni John oli suurikokoinen mies. Hän oli 190 senttiä pitkä ja painoi lähes sata kiloa. Hänelle lentomatka turistiluokassa oli parhaimmillaankin epämukavaa, pahimmillaan tuskallista.

Elokuussa 2006 meidät kutsuttiin palvelemaan kirkon palvelulähetystyössä koulutuksen alalla Brigham Youngin yliopistossa Havaijissa. Kun tuli aika palata kotiin, pelkäsimme sitä, mitä hän joutuisi kestävänsä lentomatalla takaisin mantereelle. Lähtöselvityksessä ilahduimme kuullessamme, että ensimmäisessä luokassa oli *yksi*

paikka vapaana, joten maksoimme lisähinnan hänen lipustaan. Hän voisi istua mukavalla istuimella, jossa oli runsaasti tilaa hänen pitkille sääriilleen.

Noin puolivälissä lentoa päätin käydä katsomassa, miten hän pärjäsi. Kun lähestyin ensimmäisen luokan osastoa, lentoemäntä seiso i ovella pysäyttämässä matkani.

”Voinko auttaa teitä?” hän kysyi.

”Kyllä. Haluaisin käväistä katsomassa miestäni”, vastasin.

”Olen pahoillani”, hän sanoi miellyttävästi mutta lujasti, ”ette voi tulla tänne.”

Kun lähestyin ensimmäisen luokan osastoa, lentoemäntä seiso i ovella pysäyttämässä matkani.

”Mutta hän on mieheni, ja haluan vain nähdä hänet pikaisesti.”

Tukkien edelleen oviaukon hän sanoi uudelleen: ”Olen pahoillani, mutta teillä ei ole lupaa tulla tänne. Voin viedä miehellenne viestin, ja jos hän haluaa, hän voi tulla katsomaan teitä. Mutta menettelytapa on, että vain ensimmäisen luokan matkustajat voivat olla tällä alueella.”

Häkellyin hetkeksi, mutta kun näin hänen peräänantamattomuutensa, palasin hiljaa paikalleni turistiluokkaan.

Aloin miettiä niitä kolmea kirkon kauden astetta, joista pyhät kirjoitukset ja profeetat puhuvat. Luemme, että Kristus tulee käymään terrestri-ssä valtakunnassa olevien luona (ks. OL 76:77) ja palvelevat enkelit tulevat käymään telesiisessä valtakunnassa olevien luona (ks. OL 76:88), mutta ne, jotka ovat vähäisemmissä valtakunnissa, eivät voi koskaan mennä selestiseen valtakuntaan (ks. OL 76:112; ks. myös OL 88:22–24). Muistellessani kokemustani minusta tuntui, että olin juuri saanut pilkahduksen siitä, millaista saattaisi olla niillä, jotka ovat alemmissa valtakunnissa. Miltä heistä tuntuisi, kun he kuulisivat sanat: ”Olen pahoillani, mutta ette voi tulla tänne”?

Noin viisi kuukautta myöhemmin mieheni kuoli syöpään. Kokemukseni lentokoneessa antaa minulle lisäkannustinta elää niin, ettei minun koskaan enää tarvitse kuulla noita sanoja – ei ainakaan verhon toisella puolen. ■

Bonnie Marshall, Utah, Yhdysvallat

ONNELLA EI OLE HINTAA

Kävin äskettäin pankissa nostamassa hieman rahaa maksaakseni työntekijöilleni. Ennen kuin pankkivirkailija hoiti nostoni, pyysin häntä vaihtamaan muutamia 200 solin seteleitä 50 solin seteleiksi. Pankkivirkailija vaihtoi rahani, mutta mielestäni näin hänen tekevän virheen, kun hän laski setelit.

Hän antoi minulle pyytämäni 50 solin setelit, ja siirryin sivummalle odottamaan nostoani. Odottaessani laskin rahat. Olin antanut pankkivirkailijalle 1 200 solia, mutta hän antoi minulle takaisin 2 200 solia – tuhat solia liikaa. Sillä hetkellä koin kiusauksen. Vakuutin itselleni, että pankilla oli paljon rahaa. Mutta tiesin sydämessäni,

että nämä rahat eivät olleet minun. Minun oli palautettava ne.

Muutamaa minuuttia myöhemmin pankkivirkailija kutsui minut suorittamaan nostoni. Hän laski nostamani rahat, ja kun hän ojensi rahat minulle, hän kysyi: ”Oliko muuta?”

”Kyllä”, sanoin hänelle. ”Annoin teille 1 200 solia vaihdettavaksi pienemmiksi seteleiksi, mutta te annoitte minulle 2 200 takaisin.”

Sitten ojensin hänelle ne 2 200 solia. Kädet vapisten hän laski rahat kahteen kertaan. Hän saattoi tuskin uskoa silmiään. Hän katsoi minua ja yritti puhua, mutta hän ei pysynyt muuhun kuin henkäisemään

kahdesti: ”Kiitos oikein paljon.”

Lähdin pankista onnellisena. Sillä viikolla olin valmistelemassa nuorille miehille seurakunnassamme oppiaihetta kiusausten voittamisesta. Oli hienoa kyetä kertomaan heille kokemuksestani pankissa.

”Et voi olla tosissasi”, muutama heistä letkautti. ”Annoit takaisin tuhat solia!”

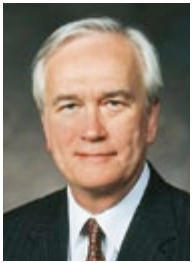
”Onnella ei ole hintaa”, vastasin hymyillen.

Kuinka kiitollinen olenkaan tästä kokemuksesta, joka vahvisti sekä todistustani että nuorten miesten todistusta siitä, miten tärkeää on vastustaa kiusausta. ■

Abelino Grandez Castro, Peru

Pankkivirkailija antoi minulle 2 200 solia – tuhat solia liikaa. Sillä hetkellä tunsin kiusausta pitää ylimääräiset solit.

**Vanhin
Keith K. Hilbig**

Palveli seitsemänkymmenen
koorumin jäsenenä vuosina
2001–2012.

ELÄKÄÄ iankaikkisuuksia VARTEN

*Pyydän teitä nuoria aikuisia kuvittelemaan
usein mielessänne tulevan selestisen olemassa-
olonne perheenne kanssa iankaikkisuudessa.*

Kuinka erilainen ja vaikea onkaan nuorten aikuisten (sekä naimisissa olevien että naimattomien) maailma nykyään verrattuna nuorten aikuisten maailmaan kaksi tai kolme sukupolvea sitten. Monia nykyisistä haasteista ei edes ollut olemassa tai ne olivat paljon vähäisempiä silloin kun minä olin yliopistossa.

Mutta nyt te olette täällä, tässä hetkessä. Te ponnistette eteenpäin, kun teitä vanhemmat ihmiset ovat siirtymässä iankaikkisuuksiin. Olette täällä tänä aikana – ette sattumalta vaan siihen iankaikkiseen suunnitelmaan kuuluvina, joka laadittiin, josta sovittiin ja joka otettiin käyttöön ennen kuin maailmaa oli edes luotu.

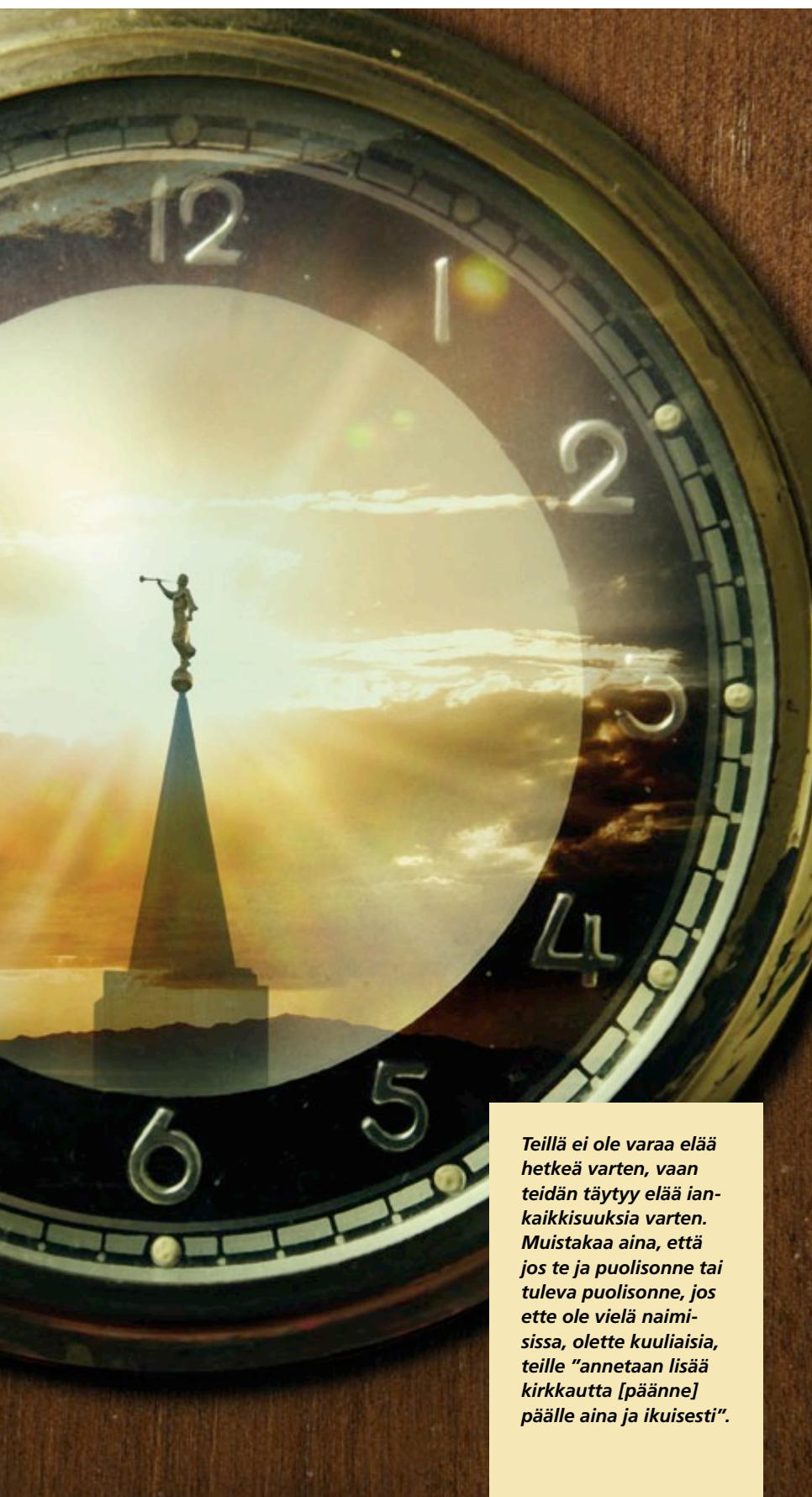
Kuinka onnekkaita olettekaan, kun olette tietoisia evankeliumin palautuksesta! Te tiedätte, että oli kuolevaisuutta edeltävä elämä taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen luona. Teitä koulutettiin ja koeteltiin. Te opitte lait, joiden ansiosta voisitte kehittyä ja edistyä. Te noudatitte noita lakeja, ja niin teillä oli etuoikeus tulla maan päälle ja päästä tielle, joka johtaa korotukseen, valtiuteen ja jumaluuteen.

Te ymmärrätte kuolevaisuuden tarkoituksen maan päällä, ja te olette saaneet opetusta kuoleman jälkeisistä mahdollisuuksista. Lyhyesti sanottuna teillä on näkemys iankaikkisuuksista – te voitte katsoa taaksepäin, ja te voitte silmätä eteenpäin.

Enemmistö nuoriin aikuisiin kuuluvista ikätovereistanne, jotka eivät ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen

VALOKUUVAKUVITUS DAVID STOKER

Teillä ei ole varaa elää hetkeä varten, vaan teidän täytyy elää iankaikkisuuksia varten. Muistakaa aina, että jos te ja puolisonne tai tuleva puolisonne, jos ette ole vielä naimisissa, olette kuuliaisina, teille "annetaan lisää kirkkautta [päänne] päälle aina ja ikuisesti".

Kristuksen Kirkon jäseniä, ja maailma yleensäkin tietää tuskin mitään näistä tosiasioista. He elävät kuin laatikossa, jota määrittää kaksi tapahtumaa: syntymä ja kuolema. He tekevät päätöksiä ja menevät mukaan toimintaan, jota supistaa rajoittunut näkökulma. Pohjimiltaan he elävät hetkeä varten – syntymän ja kuoleman välistä aikaa, joka on pelkkä nanosekunti iankaikkisuuden suunnitelmassa. He eivät todennäköisesti tiedä mitään kuolevaisuutta edeltävästä elämästään ja tuskin mitään iankaikkisuudesta.

Iankaikkiset mahdollisuutenne

Te kuitenkin tiedätte, mitä teille on luvattu henkilökohtaisista mahdollisuustanne iankaikkisuuksissa. Niille aviopareille, jotka on sinetöity pyhässä temppelissä, Herra lupaa:

”Te tullette esiin ensimmäisessä ylösnousemuksessa; – ja te peritte valtaistumia, valtakuntia, ruhtinaskuntia ja valtoja, herruuksia, kaikki korkeudet ja syvyydet; – ja jos te pysytte minun liitossani ettekä tee murhaa vuodattaen viatonta verta, niin tapahtuu kaikessa, niin kuin palvelijani on heille luvannut, ajassa ja kautta koko iankaikkisuuden, ja se on täysin voimassa, kun he ovat poissa maailmasta; ja he kulkevat ohi enkelien ja jumalien, jotka on sinne asetettu, korotukseensa ja kirkkauteensa kaikessa, niin kuin heidän päällensä on sinetöity, ja tämä kirkkaus on jälkeläisten täyteys ja jatkuminen aina ja ikuisesti.

Silloin he ovat jumalia, koska heillä ei ole loppua; sen tähden he ovat

ikuisesta ikuiseen, koska heidän olemassaolonsa jatkuu; silloin he ovat kaiken yläpuolella, koska kaikki on heille alamaista. Silloin he ovat jumalia, koska heillä on kaikki valta, ja enkelit ovat heille alamaisia.” (OL 132:19–20.)

Pyydän teitä kuvittelemaan usein mielessänne tulevan selestisen olemassaolon perheenne kanssa iankaikkisuudessa – mittaamattoman kirkkauden ja etuoikeutetun tilan, jota emme voi vielä täysin käsittää. Me voimme kuitenkin olla täysin varmoja siitä, että jokainen teistä on säilyttänyt ”ensimmäisen asemansa” (ks. Abr. 3:26), jokainen teistä on läpäissyt kaikki kuolevaisuutta edeltävän elämän koetukset, jokainen teistä on osoittanut suurta uskoa ja siten jokainen teistä on saanut etuoikeuden saada kuolevaisen ruumiin ja tulla tähän kuolevaiseen maailmaan.

Sen vuoksi teillä ei ole varaa elää hetkeä varten, vaan teidän täytyy elää iankaikkisuuksia varten. Muistakaa aina, että jos te ja puolisonne tai tuleva puolisonne, jos ette ole vielä naimisissa, olette kuuliaisia, teille ”annetaan lisää kirkkautta [päanne] päälle aina ja ikuisesti” (Abr. 3:26) – suurenmoinen henkilökohtainen lupaus Jumalalta kullekin lapselleen.

Jos olette uskollisia Jumalan käskyjen pitämisessä, Hänen lupauksensa täytyvät kirjaimellisesti. Ongelma on siinä, että ihmissielujen vihollinen pyrkii sokaisemaan heidän mielensä. Jos he sallivat sen, Saatana heittää ikään kuin tomua heidän silmiinsä, ja he sokaistuvat sillä ja siitä, mikä on tästä maailmasta.

Kristityn maailman teologit ja oppineet eivät tiedä, mitä te tiedätte iankaikkisuudesta, mutta Saatana tietää!

Jumala on antanut teille paitsi oikeuden tehdä valinnan hyvän ja pahan välillä myös voiman valita hyvän pahan sijasta! Viime kädessä te päätätte, ei Saatana.

Hän tietää kuolevaisuutta edeltävästä valmistautumisestanne, tarkoituksestanne maan päällä ja lisäksi iankaikkisista mahdollisuuksistanne.

Hepreankielisen sanan *paholainen* käänös on ”pilaaja”.¹ Paholainen pyrkii pilaamaan matkanne iankaikkisuuksiin. Hän yrittää estää mahdollisuutenne täällä ja tämän jälkeen. Hän pyrkii saamaan teidät käyttämään tahdonvapauttanne epäviisaasti. Jotkut nuoret ihmiset, jotka ovat innokkaita puolustamaan itsenäisyyttään, ajattelevat, että he osoittavat itsenäisyytensä parhaiten päättämällä tehdä jotakin väärää. Kuka tahansa typerys voi tehdä niin; mikä tahansa joukko voi tehdä niin.

Itse asiassa itsenäisyyttä, todellista vapautta, osoitetaan ja koetaan parhaiten niin, että valitaan aina oikein. Jumala on antanut teille paitsi *oikeuden* tehdä valinnan hyvän ja pahan välillä myös *voiman* valita hyvän pahan *sijasta!* Siten Jumala on antanut teille enemmän voimaa kuin Saatana ja hänen joukoillaan on. Viime kädessä te päätätte, ei Saatana.

Taivaallinen Isä suunnitteli tämän kuolevaisuuden kokemuksen tärkeää tarkoitusta varten: että meitä koeteltaisiin ja me voittaisimme pahan. Harvoin Hän järjestää nimenomaan koettelemuksia ja kiusauksia, mutta Hän tietää, että kuolevaisuus tarjoaa niitä runsaasti. Hän haluaa, että sillä aikaa kun olemme täällä maan päällä me opimme voittamaan ”luonnollisen” itsemme (ks. Moosia 3:19), kieltämään itseltämme maailmallisuuden ja osoittautumaan kelvollisiksi. Saatana on muita ajatuksia. Hän tekee kaiken voitavansa estääkseen edistymisemme.

Maailman kiusaukset

Tämä maailma, Saatanan ovelalla ja pahansuovalla avustuksella ja kannustuksella, tarjoaa teille kiusauksen olla hyväksytty, mennä joukon mukaan, nauttia hetken jännityksestä – kenties sopimattomien elokuvien tai videopelien, moraalisten hairahdusten (kuten pornografian), huonon kielenkäytön, säädyttömän vaateuksen tai epärehellisuuden muodossa. Saatana pyrkii sekoittamaan

ymmärryksenne perheen jumalallisesti suunnitellusta järjestyksestä: että avioliitto on Jumalan säätämä ja miehen ja naisen välinen ja että lapsilla on oikeus saada hoivaa äidiltä ja isältä.²

Jos te hetkeksi otatte ajattelemattomasti vastaan Lusiferin kutsun, hän voi ryöstää teiltä iankaikkisuuden siunaukset. Saatanalla ei ole henkilökohtaisia tulevaisuudennäkymiä iankaikkisuudesta. Muistakaa, että hän *hävisi* sodan taivaassa, sodan, jota taisteltiin todistuksen turvin (ks. Ilm. 12:11) ja jossa Kristuksen uskolliset seuraajat kukistivat hänet ja hänen tukijansa. Tappiot olivat suuret: kaikki Saatanan seuraajat – kolmasosa taivaan joukoista – karkotettiin. He eivät koskaan saa fyysistä ruumista eikä heillä ole mahdollisuutta iankaikkiseen elämään.

Puhuessaan pojalleen Jaakobille Lehi sanoi:

”Ja minun, Lehin, on lukemieni asioiden perusteella oletettava, että Jumalan enkeli oli langennut taivaasta, sen mukaisesti mitä on kirjoitettu; sen vuoksi hänestä tuli Perkele, koska hän oli tavoitellut sellaista, mikä oli pahaa Jumalan edessä.

Ja koska hän oli langennut taivaasta ja oli tullut ikuisesti kurjaksi, hän tavoitteli myös koko ihmissuvun kurjuutta.” (2. Nefi 2:17–18.)

Lehi opetti myös: ”Sen vuoksi ihmiset ovat vapaita lihan mukaisesti – –. Ja he ovat vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti, sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse.” (2. Nefi 2:27.)

Meidän aikanamme huumekauppiaat, pornografian jakelijat, paheellisen viihteen suosijat, valheiden tukijat, säädyttömien vaatteiden mainostajat, moraalittomuuteen viekoittelijat ja perinteisen perheen arvostelijat edistävät kaikki valintoja, jotka halventavat hengellistä elämää johtaen jopa Jumalan poikien ja tyttärien hengelliseen kuolemaan.

Pitäkää mielessä, että Saatanana nauraa niiden epäonnelle, jotka on huijattu sellaisten houkutusten uhreiksi (ks. Moos. 7:26). Hänen menetelmänsä vaihtelevat, mutta niillä on yhteinen tavoite: tottelemattomuus ja sen tuoma siunausten menetyks.

Kuuliaisuuden siunauksia

Kuuliaisuus antaa sijaa siunauksille ja tuo rauhaa. Miettikää jotakin tiettyä tietoista päätöstä, jonka teitte siksi, että voisitte tehdä oikein, vaikka kiusaus tehdä väärin oli voimakas. Ehkäpä se oli päätös karkottaa sopimattomat ajatukset tai kertoa totuus, kun valhe olisi ollut helpompi. Ehkäpä se oli päätös nousta ja kävellä ulos elokuvista (tai jostakin muusta epäpyhästä paikasta),

OPILLISET AVAINKOHDAT

Palautuksen ansiosta myöhempien aikojen pyhät tietävät, että

- taivaallinen Isä lupaa kuuliaisille iankaikkisen kirkkauden
- Saatanan tavoittelee koko ihmiskunnan kurjuutta
- Jumalan lapsilla on voimaa voittaa kiusauksia.

jota mainostettiin hyväksyttävänä mutta joka osoittautui itse asiassa sopimattomaksi.

Mitä tunnette, kun muistelette tuota oikeaa päätöstänne? Riemastusta? Itsekurin tai voimaantumisen tunnetta? Lisääntynyttä luottamusta Herran edessä? Suurempaa kykyä vastustaa pahaa? Se on voimaa, se on vapautta!

Jos vastustatte johdonmukaisesti kiusausta, sen vastustamisesta tulee helpompaa – ei siksi, että vastustamisen luonne olisi muuttunut, vaan siksi, että voimanne tehdä niin on lisääntynyt.³ Te voitte voittaa minkä tahansa eteenne tulevan kiusauksen (ks. 1. Kor. 10:13).

Teillä on tieto jumalallisesta alkuperästänne. Teillä on täysi tietoisuus jumalallisesta päämäärästänne. Kehotan teitä ”nousemaan sisimmässänne olevan jumalallisuuden tasolle”⁴ ja elämään, *ei* hetkeä varten vaan pikemminkin iankaikkisuuksia varten.

Teistä suurenmoisista nuorista aikuisista, teistä tulevista johtajista Jumalan valtakunnassa ja yhteiskunnassa, ei saa tulla uhreja tässä iättömässä taistelussa. Te selvisitte sodasta taivaassa. Te voitte voittaa sodan maan päällä. Älkää eläkö hetkeä varten vaan eläkää iankaikkisuuksia varten.

Voitte olla varmoja siitä, että ponnistelunne noudattaa käskyjä on vaivan arvoista, sillä palkintonne on palata Jumalan eteen selestisen valtakunnan korkeimpaan asteeseen. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen hartaustilaisuudessa 20. maaliskuuta 2007 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

VIITTEET

1. Bible Dictionary, ”Devil”.
2. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. 36.
4. Gordon B. Hinckley, ”Jokaisesta parempi ihminen”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 99.

DAVID LINNIN TEOS ENSIMMÄINEN TEKO © IRI, KIRKON HISTORIAN MUSEON LUVALLA

Syvän luottamuksen tuomia kokemuksia

Melissa Zenteno
kirkon lehdet

Kun Claire (nimi on muutettu) oli kuusivuotias, hänen vanhempansa erosivat. Sitä seuranneina vuosina hän näki monia epäonnistuneita avioliittoja ja perheenjäsenten kokevan vaikeuksia riippuvuuksien, epäaktiivisuuden ja masennuksen vuoksi. Suruissaan ja hämmentyneenä Claire menetti luottamuksensa perheeseen.

”Vakuutin itselleni, ettei avioliitto ollut minua varten”, hän sanoo. ”Mutta kätkin vain pelkoani siitä, että tulevaisuuteni olisi samanlainen kuin mitä olin kokenut.”

Sen lisäksi että Claire tunsi ahdistusta perhetilanteestaan, hän tunsi olevansa yksin. Kerran teini-ikäisenä hän lankesi epätoivoissaan polvilleen ja rukoili anoen tietoa siitä, onko taivaallinen Isä olemassa. ”Kun lakasin itkemästä ja puhumasta, minut täytti palava tunne, joka oli rauhallinen, voimakas ja hyvin välitön”, hän sanoo. ”Tiesin, että taivaallinen Isä on olemassa ja että Hän rakastaisi minua aina ja auttaisi minua selviytymään koettelemuksistani.”

Clairin saama vastaus syytti halun vahvistaa todistusta ja luottamusta Jumalaan ja Hänen perhettä koskeviin käskyihinsä. Hän jatkoi rukoilemista, ja sen lisäksi hän luki pyhiä kirjoituksia, osallistui seminaariin ja piti käskyt.

Nyt Claire on naimisissa, ja hän oppii kohtaamaan haasteensa uskon turvin. ”En kannan huolta siitä, onko mahdollonta kasvattaa luja perhe, koska aviomieheni ja minä olemme päättäneet vaalia aina todistustamme, sisällyttää taivaallisen Isämme ja Vapahtajamme

elämäämme ja muistaa evankeliumin kiistämättömän totuuden.”

Clairin kohdalla luottamuksen rakentaminen Jumalaan alkoi yksinkertaisesta, vilpittömästä rukouksesta. Mutta mitä muuta me voimme tehdä rakentaaksemme luottamusta taivaalliseen Isään? Nuoret aikuiset eri puolilta maailmaa – ja kullakin heistä on koetelemuksia – kertovat kokemuksiaan siitä, kuinka he ovat saaneet lisää luottamusta Herraan ja ovat oppineet turvaamaan Hänen tahtoonsa, Hänen tiehensä ja Hänen ajoitukseensa.

Säilytä kiitollisuus

Omien siunausten pohtiminen auttaa Stefanie Eglyä, joka asuu Hessesissä Saksassa, luottamaan taivaallisen Isän suunnitelmaan ja Hänen aikatauluunsa.

Stefanie alkoi kirjoittaa muistiin siunauksiaan sen jälkeen kun suhde hyvään ystävään ei jatkunut. ”Vaikka emme olleet seurustelleet, olin aina toivonut, että suhteestamme kehittyisi jotakin enemmän. Menetin toivoni, kun hän kertoi minulle, että hänellä on tyttöystävä.”

Surun murtama Stefanie löysi lohtua luettuaan *Liahonasta* artikkelin kiitollisuudesta. Hän tunsi innoitusta kirjoittaa muistiin, kuinka häntä oli siunattu – etenkin, kuinka naimattomuus oli ollut siunaus.

Hänen luettelonsa auttoi häntä ymmärtämään, että vaikka hänellä ei ollutkaan ollut tilaisuutta mennä naimisiin, se ei tarkoittanut sitä, ettei hänelle ollut annettu siunauksia. Stefanie ymmärtää, että Herra on siunannut häntä mahdollisuudella

valmistua alakoulun opettajaksi ja työskennellä lasten kanssa. Hän on matkustellut, osallistunut yleiskonferenssiin ja ollut ohjaajana Especially for Youth -ohjelmassa. Jotkin hänen rakkaimmista ystävyysyhteisöistään ovat kehittyneet nuorten naimattomien aikuisten konferensseissa, joihin hän on osallistunut.

Mutta suurin siunaus hänen mielestään on ollut se, että hän sai viettää aikaa isoäitinsä kanssa vähän ennen tämän kuolemaa. Sitä hänen sisarusensa ja serkkunsa eivät kyenneet tekemään, koska he asuivat kaukana tai heillä oli perhe huolehdittavana.

Viisi vuotta on kulunut siitä, kun Stefanie alkoi kirjoittaa muistiin siunauksiaan. Hän odottaa yhä aikaa, jolloin hänellä on tilaisuus solmia avioliitto temppelissä. Hän sanoo: ”En tiedä, milloin tapaan iankaikkisen kumppanini, mutta luotan siihen, että tuo hetki tulee. Siihen asti tiedän, että minulla on edelleenkin kokemuksia, jotka auttavat minua oppimaan ja kasvamaan.” Taivaallinen Isä on siunannut häntä valtavasti, ja hän tietää, että niin on jatkossakin, jos hän on uskollinen.

Lue Jumalan sanaa päivittäin

Daniel Martuscello Coloradosta Yhdysvalloista oli juuri kokenut avioeron, ja hänestä oli vaikeaa tuntea rauhaa uusissa olosuhteissaan. Sen lisäksi ettei hän ollut enää naimisissa, hän oli myös uusi isä ja työtön. Hän ei ymmärtänyt, miksi niin oli käynyt – etenkin kun hän oli aina pyrkinyt olemaan vanhurskas.

Tuntiessaan olevansa yksin ja eksyksissä Daniel kääntyi pyhien kirjoitusten

puoleen. ”Muistin lohdun, jota olin tuntenut aiemmin pyhien kirjoitusten lukemisesta, joten tein siitä jokaisen päivän kohokokhdan”, hän sanoo. Ajan järjestäminen päivittäiseen pyhien kirjoitusten tutkimiseen tarkoitti sitä, että hän rajoitti sellaisia ajanvietteitä kuin television ja internetin käyttö. Mutta se ei ollut hänen mielestään uhraus. ”Kun luin, sain lohtua ja ohjausta. Muista asioista tuli vähemmän tärkeitä. En vain lukenut lukeakseni vaan etsin vastauksia. Luin tarkoituksellisesti.”

Daniel sai lohtua pyhistä kirjoituksista oivaltaessaan, että jokainen

kokee vastoinkäymisiä. ”Profeetat ja muut olivat vanhurskaita mutta silti heillä oli koettelemuksia”, hän sanoo. ”Heidän kokemuksistaan lukeminen on auttanut minua ymmärtämään, että jossakin vaiheessa elämää me kaikki kärsimme, mutta että tuo kärsiminen voi lähentää meitä Kristukseen.”

Lisäksi Daniel sanoo, että päivittäinen lukeminen kevensi hänen kuormaansa, koska se oli tapa ottaa Vapahtaja mukaan päivittäiseen elämäänsä. ”Kun Jumala puhui minulle lukemissani jakeissa, luotin siihen,

että tilanne paranisi ja että Hänen avullaan tästä kokemuksesta koituisi jotakin hyvää.”

Aseta Jumala ensimmäiselle sijalle

Po Nien Kaohsiungista Taiwanista koki pelkoa kosittuaan tyttöystävänsä Mei Wahia. ”Olin seurustellut aikaisemmin muiden kanssa, ja ainakin kolmessa tapauksessa suhde oli kehittynyt vakavaksi mutta sitten rikkoutunut. Nuo kokemukset olivat horjuttaneet itseluottamustani kestävään suhteeseen, josta tulisi iankaikkinen”, hän tunnustaa.

Vaikka Po Nien tunsi rauhaa, kun hän rukoili avioliitosta Mei Wahin kanssa, hän alkoi epäillä vastaustaan. Oliko hän tuntenut Hengen vahvistuksen? Vai olivatko hänen tunteensa hämmentäneet hänet? Johtaisiko tämä kihlaus temppeleihin? Vai loppuisiko tämäkin suhde?

Tuossa vaiheessa Po Nien muisti presidentti Ezra Taft Bensonin (1899–1994) sanat, jotka hän oli kuullut instituuttiluokassa: ”Meidän tulee asettaa Jumala etusijalle ennen kaikkea muuta elämässämme. – – Kun asetamme Jumalan ensimmäiselle sijalle, kaikki muu asettuu oikealle paikalleen tai jää pois elämästämme.”¹

Tuo neuvo merkitsi käännekoh-
taa Po Nienin elämässä. ”Tiesin, että jos asettaisin Jumalan ensimmäiselle sijalle elämässäni ja niin kauan kuin olisin uskollinen ja vilpitön Hänelle, väärät asiat jäisivät pois ja hyvät asiat asettuisivat paikoilleen”, hän sanoo. Jos hän asettaisi Jumalan ensimmäiseksi ja hänen suhteensa Mei Wahin

kanssa olisi hyvä, taivaallinen Isä auttaisi sitä kestämaan. Po Nien eteni luottamuksen turvin ja solmi avioliiton Mei Wahin kanssa Hongkongin temppeleissä Kiinassa. ”Minua on siunattu runsaasti sen johdosta, että panin luottamukseni Herraan”, hän sanoo.

Pyri tekemään Hänen tahtonsa

Yksi tapa rakentaa luottamusta taivaalliseen Isään on tehdä Hänen tahtonsa. Tarragonassa Espanjassa asuva Marta Fernández-Rebollo oppi luottamaan taivaalliseen Isään tekemällä päätöksen pitää tasovaatimuksensa.

Nuori mies, jonka kanssa hän seurusteli, ei ollut kirkon jäsen eikä kiinnostunut liittymään kirkkoon. ”Henkeni joutui ristiriitaan sen kanssa, mitä minulle oli opetettu iankaikkisesta avioliitosta, ja niiden satojen tekosyiden kanssa, joita sydämeni syötti minulle, jotta luopuisin siitä kaikesta ja menisin naimisiin tuon nuorukaisen kanssa vain tämän elämän ajaksi”, hän sanoo. ”Ne olivat

hämmennyksen, tuskan ja monien kyynelten kuukausia.”

Päättämättömyyden ahdistamana Marta meni huoneeseensa ja etsi johdatusta patriarkallisesta siunauksestaan. Hän luki, mitä hänelle luvattiin, jos hän valitsee oikein. Kyyneliin puhjettuaan hän tiesi, mitä hänen oli tehtävä. ”Suhteen kariutumisen seurauksilla ei ollut minulle enää merkitystä. En tiennyt, mitä minulla oli odotettavissa, mutta olin varma siitä, että niin kauan kuin olin Herran puolella, se olisi ehdottomasti jotakin hyvää. Olen huomannut, että kun me kohotamme näkemystämme ja noudatamme Pyhän Hengen kehoituksia, me huomaamme, että vanhurskauden hedelmät ovat ’makeinta, yli kaiken sen, mitä milloinkaan ennen [olemme maistaneet]’ (1. Nefi 8:11).”

Kohdassa Sananl. 3:5–6 sanotaan:

”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämeistäsi Herraan.

Missä kuljetkin, pidä hänet mielesäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.”

Luottamuksen vahvistaminen Jumalaan ja Hänen suunnitelmiinsa ei ole aina helppoa. Me kukin kohtaamme omat haasteemme. Ehkäpä et ole löytänyt seurakunnastasi sopivaa henkilöä, jonka kanssa seurustella. Ehkäpä olet avioliitossa, mutta teillä ei ole lapsia. Ehkäpä sinulla on avioero käsiteltävänä. Tai ehkäpä menneet kokemukset ovat saaneet sinut pelkäämään sitoutumista. Herra tuntee kamppailusi ja pyytää sinua luottamaan Häneen. Kun opit luottamaan taivaalliseen Isään, koet rauhaa ja saat johdatusta. ■

VIITE

1. Ks. ”Suurin käsky – rakasta Herraa”, *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 3.

LUOTTAMUKSENNE JUMALAAAN ON OLTAVA VOIMAKASTA JA KESTÄVÄÄ

”Tämän elämän aikana saadaan kokemusta syvästä luottamuksesta – luottamuksesta Jeesuskeen Kristukseen, luottamuksesta Hänen opetuksiinsa, luottamuksesta kykyymme elää Pyhän Hengen johdattamina ja kuuliaina opetuksille, jotka tuovat iloa tässä elämässä ja merkityksellisen, äärettömän onnellisen iankaikkisen olemassaolon. Luottamus tarkoittaa sitä, että on mielellään kuuliainen tietämättä lopputulosta alusta asti (ks. Sananl. 3:5–7). Kantaakseen hedelmää luottamukseenne Herraan täytyy olla voimakkaampi ja kestävämpi kuin luottamukseenne omiin tunteisiinne ja kokemuksiinne. – –

Kun luotatte Häneen, osoittakaa uskoa Häneen, niin Hän auttaa teitä.”

Vanhin Richard G. Scott kahdenoista apostolin koorumista, ks. ”Luota Herraan”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 16.

"Mikä tässä on oikea
tapa toimia? Ja mikä
on oikein sanoa?"

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**
kahdentoista
apostolin koorumista

MYÖTÄTUNTOISTA VAKAUMUKSELLISUUTTA

Sen, kuinka me suhtaudumme ihmisiin ja tilanteisiin, tulee kuvastaa uskonnollisia käsityksiämme ja evankeliumiin liittyviä sitoumuksiamme täydessä laajuudessaan.

Jokin aika sitten minut kutsuttiin puhumaan erään vaaran nuorten naimattomien aikuisten hartaustilaisuudessa. Kun astuin sisään vaarnakeskuksen takaovesta, rakennukseen astui samoihin aikoihin noin 30-vuotias nuori nainen. Jopa kappelia kohti liikkuvassa ihmisvilinässä häntä oli vaikea olla huomaamatta. Mikäli muistan oikein, hänellä oli joitakin tatuointeja, erilaisia korva- ja nenärenkaita, piikikäs tukka, jossa oli kaikki sateenkaaren värit, hyvin lyhyt hame ja hyvin avonainen pusero.

Oliko tämä nainen vaikeuksissa kamppaileva sielu, joka ei kuulunut kirkkoomme ja joka oli johdettu – tai vielä parempaa, jonka joku oli tuonut – tähän hartaustilaisuuteen Herran johdatuksella yrittäen auttaa häntä löytämään se evankeliumin tuoma rauha ja suunta, jota hän tarvitsi elämänsä? Vai oliko hän jäsen, joka oli harhautunut hieman joistakin niistä toiveista ja tasovaatimuksista, joita kirkko kannustaa jäseniään noudattamaan, mutta joka ei onneksi ollut täysin epäaktiivinen ja oli päättänyt osallistua sinä iltana tähän kirkon toimintaan?

Miten sitten suhtautuinkin tähän nuoreen naiseen, ikuinen sääntö on, että kaiken kanssakäymisemme ja kaikkien tekojemme tulee kuvastaa uskonnollisia käsityksiämme ja evankeliumiin liittyviä sitoumuksiamme täydessä laajuudessaan. Siksi sen, kuinka me reagoimme kussakin tilanteessa, on parannettava eikä huononnettava tilannetta. Me emme voi toimia tai reagoida sillä tavoin, että syyllistymme suurempaan loukkaukseen kuin hän tässä tapauksessa teki. Se ei tarkoita, ettei meillä ole mielipiteitä, ettei meillä ole tasovaatimuksia,

ettemme välittäisi elämässä lainkaan Jumalalta saaduista käskyistä tehdä tai jättää tekemättä tiettyjä asioita. Mutta se tarkoittaa, että meidän on elettävä noiden tasovaatimusten mukaan ja puolustettava noita käskyjä vanhurskaalla tavalla parhaan kykymme mukaan siten kuin Vapahtaja eli ja puolusti niitä. Ja Hän teki aina sitä, mitä olisi pitänytkin tehdä tilanteen parantamiseksi – opetti totuutta, antoi anteeksi syntisille, puhdisti temppelein. Ei ole mikään pieni lahja tietää, kuinka tehdä sellaisia asioita oikealla tavalla!

Kun meillä siis on uusi tuttavuus, jonka pukeutumistapa ja ulkonäkö on epätavallinen, me aloitamme ennen kaikkea muistamalla, että hän on Jumalan tytär ja iankaikkisesti arvokas. Me aloitamme muistamalla, että hän on myös jonkun tytär täällä maan päällä ja voisi toisissa olosuhteissa olla oma tyttäreni. Me aloitamme olemalla kiitollisia siitä, että hän on kirkon toiminnassa eikä vältele sitä. Lyhyesti me yritämme olla *parhaimmillamme* tässä tilanteessa, koska haluamme auttaa *häntä* olemaan parhaimmillaan. Me rukoilemme koko ajan mielessämme: Mikä tässä on oikea tapa toimia? Ja mikä on oikein sanoa? Mikä tekee tästä tilanteesta ja hänestä *viime kädessä* paremman? Näiden kysymysten esittäminen ja se, että todella yrittää tehdä niin kuin Vapahtaja tekisi, on käsittääkseni sitä, mitä Hän tarkoitti sanoessaan: ”Älkää tuomitko sen mukaan, miltä asia päältä katsoen näyttää, vaan tuomitkaa oikein” (Joh. 7:24).

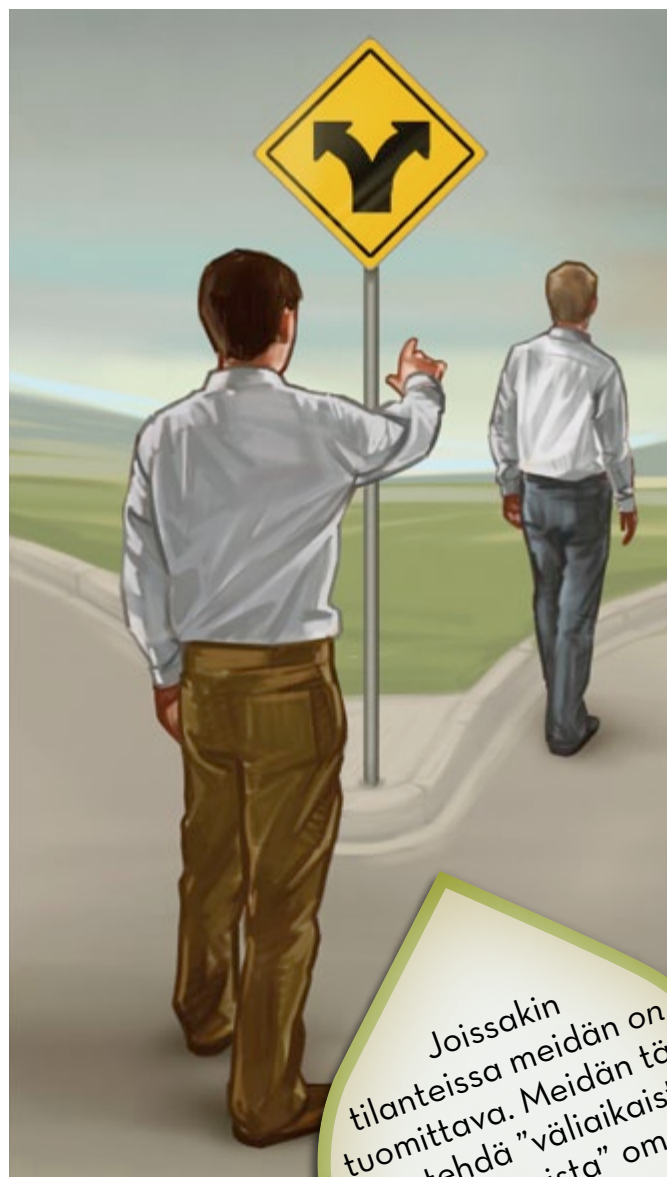
Sanottuani tämän muistutan meitä kaikkia siitä, että kun pyrimme tavoittamaan ja osaltamme tuomaan takaisin lamppaan, joka on eksynyt, meillä on myös syvä vastuu niistä

99:stä, jotka eivät ole eksyneet, sekä heidän Paimenensa toiveista ja tahdosta. Lauma on olemassa, ja meidän kaikkien pitäisi olla siinä puhumattakaan siitä turvasta ja niistä siunauksista, jotka koituvat meille siinä olemisesta. Nuoret veljeni ja sisareni, tämä kirkko ei voi koskaan mukauttaa oppiaan vastatakseen sosiaaliseen suosioon tai poliittiseen sopivuuteen tai johonkin muuhun syyhyn. Vain ilmoitetun totuuden ylevä maaperä antaa meille jalansijaa, jolle kohottaa muita, jotka tuntevat kenties olevansa ahtaalla tai hylättyjä. Myötätuntoamme ja rakkauttamme – kristillisyytemme peruspiirteitä ja -vaatimuksia – ei saa *koskaan* tulkita myönnytyksiksi käskyjen suhteen. Kuten erinomainen George MacDonald kerran sanoi, sellaisissa tilanteissa ”me emme ole velvoitettuja sanomaan kaikkea, mihin uskomme, mutta me olemme velvoitettuja siihen, ettemme edes näytä sellaisilta, mihin emme usko”¹.

Kun meidän täytyy tuomita

Tässä suhteessa on joskus mahdollista, että etenkin nuoret ymmärtävät asian väärin. He ehkä ajattelevat, ettei meidän pidä tuomita mitään, ettemme saa koskaan tehdä minikäänlaista arvoarviointia. Meidän on autettava toisiamme tässä asiassa, koska Vapahtaja tekee selväksi, että joissakin tilanteissa meidän on tuomittava, että meillä on velvollisuus tuomita – kuten kun Hän sanoi: ”Älkää antako koirille sitä, mikä on pyhää, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen” (Matt. 7:6). Se kuulostaa minusta tuomitsemiselta. Vaihtoehtona, jota ei voi hyväksyä, on antautua postmodernin maailman moraalille, joka tarpeeksi pitkälle vietyinä julistaa, että viime kädessä mikään ei ole iankaikisesta totta tai erityisen pyhää, ja sen vuoksi mikään kanta mihinkään käsiteltävänä olevaan asiaan ei merkitse enempää kuin jokin toinen. Eikä se Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa ole yksinkertaisesti totta.

Tässä arviointiprosessissa meitä ei kehoiteta moittimaan muita vaan meitä kehoitetaan tekemään joka päivä päätöksiä, jotka kuvastavat arvostelukykyämme – toivottavasti hyvää arvostelukykyä. Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista viittasi kerran tällaisiin päätöksiin väliaikaisena tuomitsemisena, jota meidän on usein tehtävä oman turvallisuutemme tai muiden turvallisuuden vuoksi, vastakohtana lopulliselle tuomitsemiselle, kuten hän sitä nimitti, jonka voi tehdä vain Jumala, joka tuntee kaikki seikat.² (Muistakaa, että aiemmin lainatussa pyhien

Joissakin tilanteissa meidän on tuomittava. Meidän täytyy tehdä ”väliaikaista tuomitsemista” oman turvallisuutemme tai muiden turvallisuuden vuoksi.

kirjoitusten kohdassa Vapahtaja sanoi, että näiden tuomioiden pitää olla oikeita *eikä* omahyväisiä, mikä on aivan eri asia.)

Esimerkiksi kukaan ei syyttäisi vanhempaa, joka estää lasta juoksemasta vilkasliikenteiselle kadulle. Miksi siis pitäisi syyttää vanhempaa, joka lasten ollessa vähän vanhempia välittää siitä, mihin aikaan nuo lapset tulevat kotiin illalla tai minkä ikäisenä he seurustelevat tai kokeilevatko he huumeita tai pornografiaa tai ovatko mukana sukupuolirikkomuksessa vai eivät? Ei, me teemme päätöksiä ja otamme kantaa ja vahvistamme arvomme – lyhyesti sanottuna teemme väliaikaisia tuomioita – koko ajan, tai ainakin meidän pitäisi.

”Eikö muilla ole tahdonvapautta?”

Nuoret saattavat kysyä tästä tai tuosta kirkon ottamasta kannasta tai menettelytavasta ja sen yleismaailmallisesta soveltuvuudesta sanomalla: ”Me tiedämme, kuinka meidän tulee käyttäytyä, mutta miksi meidän pitää panna muut ihmiset hyväksymään tasovaatimuksemme? Eikö heillä ole vapaa tahto? Emmekö me ole omahyväisiä ja tuomitsevia pakkosyöttäessämme uskonkäsityksiämme muille vaatien, että he ja me itse toimimme tietyllä tavalla?” Noissa tilanteissa teidän pitää hienotunteisesti selittää, miksi joitakin periaatteita puolustetaan ja joitakin syntejä vastustetaan, *missä tahansa niitä eteen tulee*, koska niihin liittyvät asiat ja lait eivät ole seurauksiltaan vain sosiaalisia tai poliittisia vaan iankaikkisia. Ja vaikka emme haluakaan loukata niitä, jotka uskovat eri tavoin kuin me, vielä vähemmän haluamme loukata Jumalaa.

On vähän kuin nuori sanoisi: ”Kun nyt osaan ajaa autoa, tiedän, että minun pitäisi pysähtyä punaisiin valoihin, mutta pitääkö meidän todellakin olla tuomitsevia ja yrittää saada kaikki muutkin pysähtymään punaisiin valoihin?” Sitten teidän täytyy selittää, miksi me tosiaan toivomme, että *kaikki* pysähtyvät punaisiin valoihin. Ja teidän täytyy tehdä se vähättelemättä niitä, jotka tekevät syntiä tai jotka uskovat eri tavoin kuin me uskomme, koska heillä tosiaan on moraalinen tahdonvapaus. Mutta älkää koskaan epäilkö,

etteikö kaikkialla ympärillämme olisi vaaroja, jos jotkut päättävät olla tottelematta.

Nuoret ystäväni, tässä maailmassa on laaja kirjo uskonkäsityksiä ja kaikilla on tahdonvapaus, mutta kukaan ei ole oikeutettu toimimaan aivan kuin Jumala olisi mykkä näissä asioissa tai aivan kuin käskyillä olisi merkitystä vain silloin, jos niistä vallitsee yleinen yksimielisyys.

En tiedä, mitä tärkeämpää kykyä ja suurempaa nuhteettomuutta voisimme osoittaa kuin kulkea tuota tarkkaa polkua – ottaa moraalinen kanta sen mukaisesti, mitä Jumala on julistanut, ja niiden lakien mukaisesti, jotka Hän on antanut, mutta tehdä se myötätuntoisesti, ymmärtäen ja suuresti rakastaen. Mutta se ei ole todellakaan helppoa – tehdä selkeä ero synnin ja synnintekijän välillä! Tiedän vain harvoja asioita, joissa tuollaisen eron tekeminen on vaikeampaa ja ainakin toisinaan sitä on vielä vaikeampaa selittää, mutta meidän pitää rakastaen yrittää tehdä juuri niin. ■

Mukailltu kirkon koululaitoksen hartaustilaisuudessa 9. syyskuuta 2012 pidetystä puheesta. Koko puheen ”Israel, Israel, Luoja kutsuu” teksti on sivustolla cesdevotionals.lds.org.

VIITTEET

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons*, 2011, s. 264.
2. Ks. ”Judge Not’ and Judging”, *Ensign*, elokuu 1999, s. 6–13.

”Tiedän, että minun pitäisi pysähtyä punaisiin valoihin, mutta pitääkö meidän todellakin olla tuomitsevia ja yrittää saada kaikki muutkin pysähtymään punaisiin valoihin?”

David Dickson
kirjon lehdet

ANTEEKSIANTO

SILLE, JOKA
KATSOO
PEILISTÄ

Jos me olemme tehneet parannuksen ja tunnemme, että Herra on antanut meille anteeksi, niin miksi on joskus niin vaikeaa antaa anteeksi itsellemme?

Kehitystä yksi askel kerrallaan

Monien nykyajassa elävien on vaikeaa kuvitella elämää ilman sähkövaloa. Pimeä huone voi hetkessä tulla täyteen valoa katkaisinta napsauttamalla. Yksinkertaiset tehtävät, joiden vielä jokin aika sitten piti odottaa aamunkoittoon tai jotka oli tehtävä kynttilänvalon himmeässä lepatuksessa, voidaan nyt suorittaa helposti keksinnön ansiosta, joka oli kaikkea muuta kuin helppoa kehitellä.

Thomas Edison teki useita vuosia työtä ja kokeili yli tuhatta eri materiaalia ennen kuin löysi sopivan hehkulangan (hehkulampun sisällä olevan ohuen metallilangan), joka pystyi antamaan pitkäkestoista, edullista valoa. Koska Edison oli ikuinen optimisti, hän piti jokaista materiaalia, joka ei toiminut, pelkkänä astinkivenä kohti oikean löytämistä. Ja kun hän sen löysi, maailma ei ollut enää entisensä.

Katso sisäänpäin

On olemassa lukemattomia muita innoittavia kertomuksia urheilijoista, ajattelijoista, taiteilijoista ja muista, jotka osasivat ottaa oppia virheistään ja jatkaa yrittämistä. Yritä, yritä, yritä ja sitten onnistu – se on juoni kertomuksessa, jota emme tunnu koskaan väsyvän kuulemaan. Ellei sitten tuon tietyn kertomuksen sankari satu olemaan me itse.

Käskyjen pitämisessä aivan liian moni meistä vaatii itseltään jatkuvaa täydellisyyttä. Se on samaa kuin odottaisi luovansa seuraavan miljoonan dollarin keksinnön tarvitsematta

koskaan tehdä muutoksia alkupeiräiseen suunnitelmaluonnokseen tai toivoisi voittavansa jonkin suuren mestaruuden häviämättä kauden aikana yhtään ainoaa ottelua. Kun me teemme syntiä ja lankeamme, liian usein käy niin, ettemme pysty antamaan anteeksi itsellemme ja jatkaamaan yrittämistä.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on opettanut: ”Kun Herra vaatii, että annamme anteeksi kaikille ihmisille, siihen kuuluu anteeksi antaminen itsellemme. Joskus on vaikeinta antaa anteeksi kaikista maailman ihmisistä sille henkilölle, joka katsoo meitä peilistä. Ja kenties hän on juuri se, joka tarvitsee anteeksiantoamme eniten.”¹

Muuttunut sielu

Mutta kuinka me teemme sen? Mormonin kirjan profeetta Ammonin elämän tutkiminen voi antaa lisää näkemystä.

Ammonin lähetystyökokemukset lamanilaisten keskuudessa ovat sekä ihmeellisiä että innoittavia. Hänen

elämänsä ja palvelutyönsä hänen puolustaessaan kuninkaan laumoja, saarnatessaan kuningas Lamonille ja auttaessaan evankeliumin tuomisessa kokonaiselle kansalle on yksi suurista innoittavista kertomuksista kaikissa pyhissä kirjoituksissa.

Eikä Ammon kuitenkaan ollut aina se vanhurskas, uskoa täynnä oleva mies, joka saarnasi voimalla lamanilaistilaisille. Hän teki virheitä – vakaviakin. Ammon oli yksi Moosian pojista, ja hänet luettiin kerran niiden joukkoon, jotka kulkivat ympäriinsä ”yrittäen hävittää kirkon ja johtaa harhaan Herran kansaa, vastoin Jumalan – – käskyjä” (Moosia 27:10).

Ammon yhdessä veljiensä ja Alma nuoremman kanssa häiritsi Jumalan työtä niin pahoin, että Herran enkeli ilmestyi heille puhuen ”ikään kuin ukkosen äänellä, mikä järjestytti maata, jolla he seisoivat” (Moosia 27:11), kutsuen heitä parannukseen.

Selvästikin Ammonilla oli vakavia rikkomuksia, joista hänen piti tehdä parannus, ja hän teki sen. Mutta mitä jos hän ei olisi antanut anteeksi itselleen? Mitä jos hän ei olisi koskaan lähtenyt lähetystyöhönsä uskoen, että se oli hänelle liian myöhäistä? Ellei hän olisi lähtenyt, niin hän ei olisi voinut riemuita veljiensä kanssa monia vuosia myöhemmin heidän menestyksestään lamanilaisten keskuudessa. ”Nyt, katso, me voimme katsoa ja nähdä työmme hedelmät, ja onko niitä vähän?” Ammon kysyi veljiltään. ”Minä sanon teille: Ei, niitä on paljon; niin, ja me voimme nähdä heidän vilpittömyytensä heidän rakkautensa tähden

PELASTETTU

Vanhin Shayne M. Bowen seitsemänkymmenen koorumista on opettanut, kuinka sovitus voi

pelastaa ja pyhittää elämämme. Katso video "Reclaimed" [Pelastettu] osoitteessa lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed.

heidän veljiään ja myös meitä kohtaan." (Alma 26:31.) Heidän lähetystyöponnistelujensa ansiosta tuhannet tulivat tuntemaan totuuden.

Lannistumisen vaara

Vaikka olemme saaneet niin selkeitä neuvoja kirkon johtajilta ja esimerkkejä pyhistä kirjoituksista, jotkut meistä uskovat yhä, että olemme sovitukseen nähden poikkeus ja ettei meitä voi pelastaa. Emme onnistu pudottamaan oman syyllisyytemme raskasta kuormaa edes tehtyämme vilpittömän parannuksen. Jotkut lakkaavat ehkä jopa yrittämästä.

Sillä miksi vaivautua nostamaan itsensä maasta, jos lankeaa kuitenkin uudelleen? Ainakin niin vastustaja haluaisi sinun ajattelevan. Sellainen ajatuskulku on paitsi hengellisesti ja emotionaalisesti lamauttava myös täysin väärä.

Pyhissä kirjoituksissa meille opetaan, että Vapah-tajan sovitus on ääretön ja meidän kaikkien

ulottuvilla. "Tulkaa, selvittäkäämme miten asia on, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi. Vaikka ne ovat purppuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin puhdas villa." (Jes. 1:18.) Me *voimme* onnistua. Me voimme yrittää uudelleen. Ja meillä on Herran apu matkan joka askeleella.

Koskaan ei ole liian myöhäistä

Vanhin Jeffrey R. Holland kahden-toista apostolin koorumista on antanut selkeitä neuvoja siitä, ettemme saa antaa periksi omalla kohdallamme. "Riippumatta siitä, – – kuinka monia tilaisuuksia luulette menettäneenne, kuinka monia virheitä tunnette tehneenne tai riippumatta kyvyistä, joita luulette itseltänne puuttuvan, tai riippumatta siitä, kuinka kauas kodista ja perheestä ja Jumalasta tunnette matkanneenne, minä todistan, että te ette ole matkanneet jumalallisen rakkauden ulottumattomiin. Teidän ei ole mahdollista vajota niin alas, etteikö Kristuksen sovituksen ääretön valo loistaisi sinne."²

Vanhin Holland opettaa meitä edelleen pitämään katsemme Jumalan

PYSYVÄ MERKKI

Dani Dunaway Rowan

*Virheidemme merkkien ei tarvitse olla pysyviä.
Puhdistautuminen kannattaa, vaikka se olisikin tuskallista.*

hyvyydessä: ”Uskon kaava on olla sinnikäs, tehdä työtä, kestää loppuun asti ja antaa aiempien hetkien ahdistuksen – olipa se todellista tai kuviteltua – hellittää lopullisen palkinnon runsauden rinnalla.”³

Täynnä toivoa

Vaikka syntiin ei voi koskaan suhtautua kevyesti, parannus on todellista. Anteeksianto on todellista. Vapahtajan sovitus suo meille mahdollisuuden aloittaa alusta puhtaalta pöydältä. Ammonin tavoin sinäkin voit löytää anteeksiannon.

Me voimme todella toivoa valoisampia päiviä. Apostoli Paavali on opettanut: ”Toivon Jumala täyttäväksi ilolla ja rauhalla teidät, jotka uskotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo” (Room. 15:13).

Parannuksen lahjan ansiosta me kaikki voimme taas uskoa itseemme. ■

VIITTEET

1. ”Armeliaat saavat armon”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 75.
2. ”Viinitarhan työmiehet”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 33.
3. ”Viinitarhan työmiehet”, s. 32.

Viikko sen jälkeen kun olin suorittanut lukion, muutin toiselle puolelle maata asumaan kesän isosiskoni perheen luona ennen kuin aloittaisin syksyllä yliopisto-opinnot.

Sain muutamia ystäviä, useimmat heistä minua vanhempia ja yliopistossa. Eräänä lauantai-iltana kaksi uusista ystävästäni haki minut, jotta menisimme kuuntelemaan hyvää yhtyettä, joka soitti paikallisella klubilla.

Kun pysäköimme auton, aloin tuntea oloni hieman hermostuneeksi, mutta en halunnut asettua poikkite-loin ja pilata iltaa. Menimme klubille, ja tiskin takana oleva mies katsoi ajokorttiani. Varoittamatta hän vetäisi mustalla spriitussilla viivan kumman-kin käteni rystysten yli.

Katsoin käsiäni yllättyneenä. Tajusin, että hän oli merkinnyt käteni osoitukseksi siitä, että olin liian nuori ostamaan alkoholia baarista.

Tunsin heti oloni vaivautuneeksi. Ihmiset joivat ja tupakoivat.

Minun on ikäväkseni sanottava, ettei minulla ollut rohkeutta lähteä heti silloin. Noin puolen tunnin jälkeen yksi ystävästäni kysyi, voinko hyvin. Sanoin hänelle, että musiikki ja tupakansavu olivat aiheuttaneet minulle päänsäryn. Hän tarjoutui viemään minut kotiin, ja suostuin kiitollisena.

Riensin siskoni luona kylpyhuoneeseen ja hankasin noita mustia merkkejä, kunnes käsiini sattui. Ottaisin näillä käsillä seuraavana päivänä

sakramentin, ja halusin kiihkeästi saada ne puhtaksi. Kaksi haaleaa mustaa viivaa jäi kuitenkin näkyviin aralle, vaaleanpunaiselle iholleni.

Ennen kuin menin nukkumaan, pyysin rukouksessa anteeksi sitä, ettei minulla ollut rohkeutta lähteä – ja vielä tarkemmin sitä, ettei minulla ollut rohkeutta alun alkaenkaan olla menemättä sisälle. Lupasin taivaalliselle Isälle, etten koskaan enää suosuisi sellaiseen tilanteeseen.

Seuraavana aamuna kykenin saamaan pois suurimman osan lopustakin tussista, ja käteni olivat miltei täysin puhtaat, kun nautin sakramentin. Mietin sitä, kuinka synty on noiden mustien merkkien kaltaista. Tarvitaan ponnistelua, ja se voi olla jopa tuskallista, mutta me voimme tehdä parannuksen ja saada syntimme poistettua sovituksen voimalla ja olla puhtaita elämämme mustista merkeistä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

REHELLISYYS JA NUHTEETTOMUUS

Koska olet Kristuksen opetuslapsi, nämä henkilökohtaiset ominaisuudet ovat ilmaus siitä, kuka todella olet.

**Vanhin
Christoffel
Golden jr.**

seitsemänkymmenen koorumista

Eräässä amerikkalaisen jalkapalloliigan mestaruusottelussa Joseph B. Wirthlinillä oli tärkeässä tilanteessa ”käänteentekevä kokemus”, kuten hän sitä kutsui.

”Minun oli pelissä juostava pallon kanssa pelaajien välistä tehdäkseen lähtöpisteitä antavan touchdownin”, hän sanoi. ”Otin pallon ja syöksyin pelaajien keskelle. Tiesin olevani lähellä maalilinjaa mutta en tiennyt,

kuinka lähellä. Vaikka olin puristuksessa kasan alla, ojensin sormiani muutaman senttimetrin verran eteenpäin ja tunsin sen. Maalilinja oli viiden senttimetrin päässä.

Sillä hetkellä tunsin kiusausta työntää palloa eteenpäin. Olisin voinut tehdä niin. – – Mutta silloin muistin äitini sanat. ’Joseph’, hän oli sanonut minulle usein, ’tee se, mikä on oikein, olivatpa seuraukset mitkä

tahansa. Tee se, mikä on oikein, niin kaikki kääntyy parhain päin.’

Halusin todella kiihkeästi tehdä tuon touchdownin. Mutta enemmän halusin olla sankari äitini silmissä kuin olla sankari ystäväni silmissä. Ja niin jätin pallon siihen, missä se oli – viiden sentin päähän maalilinjasta.”¹ Vanhin Wirthlin (1917–2008) palveli myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä.

Tee se, mikä on oikein

Vanhin Wirthlinin päätös on erinomainen esimerkki ihmisestä, joka ei tingi nuhteettomuudestaan. Rehellisyys ja nuhteettomuus koettelevat luonnetamme. Ne edellyttävät, että ihminen tekee tai sanoo aina sen, mikä on oikein, olosuhteista tai muiden mahdollisista ajatuksista riippumatta.

Yksi *Nuorten voimaksi* -kirjassen tasovaatimuksista on rehellisyys ja nuhteettomuus. Koska olet myöhempien aikojen pyhä ja Kristuksen seuraaja, sinun odotetaan olevan ”joka hetki rehellinen itsellesi, muille ja Jumalalle. Rehellisyys tarkoittaa sitä, että päättää olla valehtelematta, varastamatta, petkuttamatta tai huijaamatta millään tavoin. – –

Rehellisyyteen liittyy läheisesti nuhteettomuus. Nuhteettomuus tarkoittaa sitä, että ajattelee ja tekee koko ajan sitä, mikä on oikein, riippumatta seurauksista. Kun olet nuhteeton, haluat elää tasovaatimustesi ja uskonkäsitystesi mukaan silloinkin kun kukaan ei näe.”²

Opetuslapsiksi tuleminen

Tarkoituksemme tässä kuolevaisen elämän koetusajassa on tulla ”pyhäksi Kristuksen – – sovituksen kautta” (Moosia 3:19). Pyhäksi tuleminen ei ole enempää eikä vähempää kuin tulemista Kristuksen

tosi opetuslapsiksi. Se ei ole niin vaikeaa kuin ehkä luulet. Luultavasti tiedät jo, kuinka se tapahtuu. Siihen tarvitaan kuitenkin ponnistelua, ja joskus tuo ponnistelu vaatii meiltä paljon. Mutta se on mahdollista.

Mormonin kirjassa opetetaan: ”Sillä katso, Kristuksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta; ja nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi te voitte tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta” (Moroni 7:16).

Kristuksen opetuslapsena voit saada selville, kuinka sinun tulee puhua ja toimia, kysymällä itseltäsi: ”Mitä Jeesus tekisi?” Siitä seuraa se, että saat vaikutelmia, ja kun toimit näiden vaikutelmien mukaan, saat todistuksen siitä, että olet toiminut oikein. On kuitenkin myös totta, että joskus sinun pitää odottaa jonkin aikaa, ennen kuin näet rehellisten tekojesi todelliset seuraukset ja siunaukset.

Ole täysin rehellinen

Nuorten voimaksi -kirjassessa meille muistutetaan: ”Epärehellisyys vahingoittaa sekä sinua että muita. Jos valehtelet, varastat, näpistät tai petkutat, vahingoitat henkeäsi

Päivittäinen rukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen sekä elävien profeettojen opetusten toteuttaminen kehittävät meissä rehellisyttä ja nuhteettomuutta.

ja suhdeitasi muihin. Rehellisyys lisää tulevia mahdollisuuksiasi ja kykyäsi saada ohjausta Pyhästä Hengeltä.”³

Vilpittömän nuhteettomuuden ja täydellisen rehellisyyden todellinen mitta on siinä, mitä teet silloin kun ketään ei ole näkemässä eikä kukaan tiedä, mitä ajattelet, sanot tai teet. Herran Jeesuksen Kristuksen todellisia opetuslapsina me emme voi olla tai tehdä vähempää kuin sitä, mitä Vapahtaja on näyttänyt meille. Meillä on Pyhän Hengen ainutlaatuinen lahja. Vapahtaja on opettanut: ”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut” (Joh. 14:26).

Vapahtajamme on myös antanut meille suurta voimaa, joka tulee päivittäisestä rukouksesta, pyhien kirjoitusten tutkimisesta sekä elävien profeettojen ja apostolien sanojen lukemisesta. Nämä myönteiset päivittäiset tavat kehittävät meissä rehellisyttä ja nuhteettomuutta. Muista, että koska olet Kristuksen opetuslapsi ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen, rehellisyytesi on ilmaus nuhteettomuudestasi ja siitä, kuka todella olet. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Elämän varrella opittua”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 46.
2. *Nuorten voimaksi*, kirjajen, 2011, s. 19.
3. *Nuorten voimaksi*, s. 19.

KUNNIAKAS PALUU

En halunnut olla varas, en edes vahingossa.

Valerie Best

Kun oppituntini olivat päättyneet myöhään iltapäivällä, poikkesin pikku antiikkipuotiin vähän ennen kuin lähdin kotiin – se oli tehtävä, jonka halusin hoitaa huolimatta sateen ylymisestä. Olin ainoa ihminen puodissa, ja siellä työskentelevä nainen myi minulle valaisimen, johon olin iskenyt silmäni.

Hänen avatessaan ostoskassia minä huomasin, että tiskillä oli esillä kirkkaanvärisiä rannekoruja. Ojensin käteni katsoakseni yhtä niistä juuri kun hän pisti valaisimen kassiin. Hänen kätensä osui rannekoruihin, ja noin puolet niistä putosi lattialle. Hän näytti hieman hämmentyneeltä mutta kilautti sitten rahat ostoksistani kassaan. Lähdin myymälästä sateenvarjo toisessa ja valaisinkassi toisessa kädessä.

Kävelin kotiin, riisuin märät saappaani ja panin musiikkia soimaan. Kun otin valaisimen kassista, huomasin kassin pohjalla muutakin. Siellä oli punainen rannekoru. Se oli varmasti pudonnut tiskiltä kassiini. Hymyilin ajatellen, kuinka paljon tämä hetki alkoi muistuttaa kertomusta vanhasta Nuorten Naisten oppikirjasta: *”Sitten Valerie mietti oppiainetta, joka heillä oli juuri ollut lehvänsitojien luokassa.”*

Heitin rannekorun vuoteelleni ja kytkin valaisimeni pistokkeen pistorasiaan. Valaisin loi lämpimän hehkun harmaaseen iltapäivään. Katsoin ulos ikkunasta. Satoi entistä rankemmin, ja maassa oleva lumi oli muuttumassa likaiseksi loskaksi.

Katsoin rannekorua. Se oli kirsikanpunainen. Sujautin sen ranteeseeni. Siitä roikkui hintalappu – 20 dollaria. Tietenkin palauttaisin korun. Mieleeni ei edes tullut jättää sitä palauttamatta. Vedin sen pois ranteestani ja nostin kirjapinon päälle, joka minun oli ollut tarkoitus panna pois. Menin toiseen huoneeseen valmistamaan kupillisen kuumaa kaakaota.

Sitten tulin takaisin.

Kuinka kauan olin lykännyt noiden kirjojen panemista paikoilleen? Jonkin aikaa. Kuinka kauan rannekoru olisi siinä, jos lykkäisin sen viemistä takaisin?

Aikomukseni oli palauttaa se. Mutta milloin sen tekisin? Odottaisinko niin kauan, että minusta tuntuisi kiusallista palauttaa se? Unohtaisinko sen?

Epäröin vielä vähän. Katsoin taas ulos ikkunasta. Mietin sitä, miten jalkani olivat juuri lämmenneet. Mietin herkkua kuumaa kaakaotani.

Sitten nappasin rannekorun, vedin taas saappaat jalkaani ja lähdin takaisin ulos.

Kun tulin puotiin, nainen palveli juuri toista asiakasta. Seisoin odottamassa. Kun hän oli lopettanut, vedin rannekorun takkini taskusta selittäen, kuinka se oli joutunut sinne. Nainen näytti jotenkin yllättyneeltä, vähän häkeltyneeltä, sanoi kiitos, ja siinä kaikki. Hän ei tarjonnut minulle palkintoa rehellisyydestäni. Hän ei ollut

kiitoksissaan ylitsevuotavainen. Eikä ketään muuta ollut näkemässä.

Kun kävelin kotiin, ajattelin sitä, kuinka olin aina pitänyt itseäni rehellisenä ihmisenä. Se on ominaisuus, jota arvostan ja etsin muissa. Mutta todellinen rehellisyys, kuten todellinen rakkauskin, on aktiivinen ominaisuus. Olivatpa aikomukseni

kuinka kunnialliset ja todelliset hyvänsä, minusta tuli rehellinen ihmisen vasta kun vedin taas jalkaani ne kumisaappaat ja toimin aikomusteni mukaan.

Tunsin paljaan ranteeni takkini sisällä ja hymyilin hieman. ■

Kirjoittaja asuu New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

VOIMAA LIITOISTA

Kun kuulet sanan *liitto*, mitä mieleesi tulee? Jos sanoisit: ”Kaksisuuntainen lupaus Jumalan kanssa”, olisit oikeassa.

Mutta liitto taivaallisen Isämme kanssa on myös paljon enemmän. Tuossa pyhässä lupauksessa on valtaa, voimaa, turvaa ja rauhaa. Kun syvennyt miettimään liittoja, jotka olet tehnyt ja joita vielä teet elämässäsi, ja kun pidät niissä oman osasi, alat ajatella ja elää eri tavoin. Liitot vaikuttavat siihen, kuinka toimit, ja ne innoittavat sinua valinnoissasi.

Seuraavassa muutamia nuoret kertovat, kuinka liitot ovat vaikuttaneet heidän elämäänsä.

”Liitto pitää kaidalla ja kapealla polulla, auttaa elämään paremmin ja antaa enemmän ymmärrystä.”

Marcus A., 17, Utah, Yhdysvallat

”Se tosiasia, että olen tehnyt liittoja taivaallisen Isän kanssa, on antanut minulle tilaisuuksia kasvaa hengellisesti ja olla uskollisempi jäsen. Joka kerta kun aion tehdä jotakin, ajattelen liittoja, jotka olen tehnyt taivaallisen Isämme kanssa, ja kysyn itseltäni, pidätkö ne lupaukset, jotka annoin Hänelle, kun minut kastettiin ja kun sain pappeuden. Liitot, jotka olen tehnyt taivaallisen Isämme

kanssa, auttavat minua pysymään lujana evankeliumissa ja jonakin päivänä palaamaan Hänen luokseen.”

Efrain V., 14, Uusi-Seelanti

”Muistan, kun minut kastettiin – en ole koskaan tuntenut itseäni niin onnelliseksi, koska se oli ensimmäinen liittoni. Seuraava oli, kun sain

pappeuden. Tunsin samaa onnea. Kasvoillani oli iloinen hymy, kun tajusin, että olin tehnyt liiton Jumalan kanssa. Kun kuulen muiden tekevän pilaa kirkosta, muistan sen onnen ja muistan, että se on liitto Jumalan eikä ihmisten kanssa.”

Bradford A., 16, Arizona, Yhdysvallat

”Liittojen tekeminen tuo meille ja perheellemme monia siunauksia. Esimerkiksi kasteelle meno tuo meille kyvyn muuttua, olla parempia. Liitot, jotka teemme taivaallisen Isämme kanssa, kasvattavat uskoa, jota tarvitsemme pysyäksimme uskollisina evankeliumille.”

Naomi A., 15, Guadalajara, Meksiko

”Tänä kuluneena kesänä kävin usein temppelissä sijaiskas-teilla kuolleiden puolesta. Kun pidin liittoni käymällä temppelissä ja tekemällä sitä,

mikä on oikein, minua siunattiin. Olin todella ahdistunut loppukokeista. Menin temppeliin, ja se tosiaan muutti kaiken paremmaksi. Liittojeni pitäminen tekee elämästä paljon helpompaa ja paljon onnellisempaa.”

McKenna M., 18, Kalifornia, Yhdysvallat

”Olin hyvin hermostunut, kun diakonina jaoin ensimmäisen kerran sakramenttin. Sitten muistin päivän, jolloin minut kastettiin, ja tunsin Pyhän Hengen. Tunsin heti itseni rauhallisemmaksi ja kykenin jakamaan sen hyvin.”

Seth A., 12, México, Meksiko

**SUNNUNTAI
OPPIAIHEET**

 Tämän kuukauden aihe:
Toimitukset ja liitot

**Liitto on lupaus,
ja se on myös paljon
enemmän.**

**OSALLISTU
KESKUSTELUUN**

Heinäkuussa tutkitte pappeuskoo-
rumeissanne ja Nuorten Naisten
ja pyhäkoulun luokissanne toimituksia
ja liittoja. Tee luettelo liitoista, jotka
olet tehnyt ja jotka toivot tekeväsi. Mitä
tämä luettelo kertoo sinulle siitä, kuinka
haluat elää? Voisit kertoa ajatuksistasi
muille todistamalla kotona, kirkossa tai
sosiaalisessa mediassa.

**JUMALALLISET
LIITOT SAA-
VAT AIKAAN
VAHVOJA
KRISTITTYJÄ**

”Kehotan jokaista tulemaan kelvolliseksi saamaan kaikki ne pappeuden toimitukset, jotka voitte saada, ja vastaanottamaan ne ja pitämään sitten uskollisesti liitoissa tekemänne lupaukset. Pitäkää vaikeina hetkinä liitonne tärkeimmällä sijalla ja pitäkää tarkoin kiinni kuuliaisuudestanne. Silloin voitte pyytää uskossa, lainkaan epäilemättä, tarpeidenne mukaan, niin Jumala vastaa. Hän on antava teille voimia.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdenoista apostolin koorumista, ”Liittojen voima”, Liahona, toukokuu 2009, s. 22.

”Olen saanut paljon siunauksia liittojeni pitämisestä. Kasteenliittoni ansiosta Pyhä Henki on auttanut minua tekemään päätöksiä. Liitto, jonka tekee saadessaan pappeuden, on sitoumus käyttää pappeutta muiden avuksi ja palvelemiseksi. Palveleminen auttaa todistusta kasvamaan.”

Erik N., 15, Alberta, Kanada

”Ei voi tehdä kaikkea mitä haluaa ja odottaa, että Jumala pitää oman osansa lupauksesta. Hän odottaa meiltä paljon, koska Hän tietää, mihin kykenemme. Se pitää minut todella korkeammalla tasolla.”

Jolee H., 15, Colorado, Yhdysvallat

VASEMMAILTA: VALOKUVAUKITUS CHRISTINA SMITH IIA. CRAIG DIMOND © IRI; YKSITYSKOHTA HARRY ANDERSONIN TEOKSESTA KRISTUS KUTSUU PIETÄRIIN JA ANDREAKSEN © IRI

MIELUISIMPIA
PERHEILTOJA

M

VAROKAA

HENGELLISIÄ SUPERSANKAREITA

Tänä vuonna meillä kävi maanantai-iltaisin vieraana hämmästyttäviä supersankareita! Jokainen supersankari muistutti jotakuta perheenjäsentä, hänellä oli erityinen supervoima ja hän opetti tärkeän todistusta vahvistavan oppiaikkeen, joka kannusti meitä parantamaan suhteitamme toisiimme.

Esimerkiksi yhdellä viikolla Media-mies opetti meille, kuinka peittää silmämme sopimattomilta elokuvilta, tv-ohjelmilta ja lehdistä. Eräällä toisella viikolla Kuntotoinen selitti, kuinka me voisimme kehittää supervoimaa harrastamalla säännöllisesti liikuntaa. Kimalaiskajaja, kimalaiseksi pukeutunut supersankari, opetti meille, kuinka voi lakata surisemasta ympäriinsä ja olla kunnioittava kirkossa ja kotona. Sanatyttö selitti, milloin ja kuinka me voisimme lausua enemmän kohteliaisuuksia toisillemme. Perheiltäoppi-heisiimme osallistuivat myös Kiitos-tyttö, Tee Itse -Taneli, Pyhispaavo, Ystäväsanni, Lähetysaarnajalassi ja muita supersankareita.

Olen kiitollinen siitä, että perheemme jäsenet miettivät pitkään ja tarkoin, mitä ongelmaa perheessä he halusivat käsitellä supersankareina. Me kaikki odotimme perheiltä innolla, ja meillä oli hieno hetki aina kun kukin supersankari kävi. Olen kiitollinen siitä, että joka kerta kun

pohdimme jotakin ongelmaa perheessämme, taivaallinen Isä innoitti meitä saamaan ajatuksen siitä, kuinka voisimme opettaa toisiamme tehokkaammin. Nämä ovat supersankarimuistoja, joita vaalimme ikuisesti.

Victor W., Yhdysvallat

VELJENI TODISTUS

Äitini on töissä joka ilta kello 15.00–23.00. Vaikka hän ei voinutkaan olla kotona maanantai-iltaisin, isoveljeni ja minä päätimme pitää perheillan itse – ihan vain kahdestaan. Veljeni oli ollut vähemmän aktiivinen kahdeksan vuotta mutta oli äskettäin alkanut osallistua instituuttiin, ja hän päätti yhtenä maanantai-iltana pitää sanoman. Hän kertoi Mormonin kirjasta hengellisen ajatuksen, jota en ollut koskaan pohtinut, vaikka olin käynyt seminaaria neljä vuotta ja työskennellyt Edistymisen-ohjelman parissa. Henki, jota tunsin, oli juuri sellainen kuin mitä olin toivonut sen olevan, kun aika tulisi, jolloin kodissani olisi kelvollinen pappeudenhaltija.

Olen kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä antaa minulle tilaisuuden vahvistaa perhettäni joka viikko perheillan avulla. Rakastan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja olen iloinen siitä, että minulla oli tämä nöyräksi tekevä perheiltakokemus veljeni kanssa.

Isadora A., Brasilia

VALAISTUSTA PIMEÄSSÄ

En koskaan unohda perheiltäoppi-aihetta, jonka pidimme sähkökatkon aikana. Ilman sähköä emme voineet lukea mitään, ja ajattelin, että perheillasta tulisi katastrofi.

”Kuinka meillä voi olla perheiltä, kun emme kykene lukemaan sanaa *Liahonasta*, tai kuinka voimme laulaa lauluja kirkon laulukirjasta ilman valoa?” ajattelin itseseni.

Onneksi siskoni tuli ja pelasti tilanteen. Hän sai hienon idean, että laulaissimme lauluja, jotka osaamme ulkoa, ja sitten kertoisimme, mitä olimme oppineet edellisenä sunnuntaina. Me kukin kerroimme jostakin periaatteesta ja opimme toisiltamme. Minun mielestäni yhdessä oppiminen on perheillan tarkoitus. Olen varma, että Herra oli hyvin tyytyväinen siihen, että me pidimme käskyn pitää perheiltä jopa ilman valoja.

Tiedän, ettei Herra halua meidän palaavan Hänen luokseen yksin. Hän haluaa meidän palaavan perheemme kanssa, ja Hän haluaa meidän tekevän kaiken mahdollisen, jotta niin tapahtuu, myös pitämällä viikoittain perheillan.

Hérica S., Brasilia

Nämä kokemukset osoittavat, kuinka perheiltä voi olla kohottava – ja oikein hauska!

KESÄNI TEMPPELIN KUPEESSA

Saimme suuria siunauksia, kun perheemme käytti lomamme käymällä joka kesä temppelissä.

David Isaksen

Vartuin Norjassa. Lähin temppeli oli Tukholmassa Ruotsissa, noin 8–10 tunnin ajomatkan päässä. Tarpeetonta sanoakaan, jokainen matka temppeliin vaati tarkkaa suunnittelua ja harkintaa. Vaarnamme suunnitteli nuorille joka vuosi kaksi matkaa temppeliin. Muutamat seurakunnat vuokrasivat yhdessä bussin ja lähtivät viikonlopuksi temppeliin. Oli hauskaa mennä muiden nuorten kanssa, mutta perheeni ja minä halusimme käydä toisinaan temppelissä yhdessä.

Niinpä me päätimme yhtenä vuonna lähteä Tukholmaan kesälomallamme. Se oli hieno kokemus, ja pian siitä tuli jokakesäinen tapamme. Me leiriydimme leirintäalueella lähellä temppeliä. Joka aamu nousimme varhain kasteita varten muiden perheiden kanssa, jotka olivat tulleet Norjasta temppeliin. Jälkeenpäin pelasimme jalkapalloa ja kävimme uimassa leirintäalueella.

Nämä kesät ovat minulle nyt pyhiä muistoja. Vaikka emme asuneet niin lähellä temppeliä, että olisimme voineet käydä siellä joka kuukausi, käynti siellä oli aina erityistilaisuus. Ja vaikka

automatka oli pitkä ja väsyttävä, Herra siunasi meitä uhrauksestamme. Ne hengelliset kokemukset, joita sain temppelissä, auttoivat minua niin, että opin rakastamaan temppeliä ja sen toimituksia. Ne myös lähensivät meitä toisiimme perheenä.

Yksi erityinen kokemus, jonka muistan, oli silloin kun minulla oli vähän kapinallinen kausi. Tuntui siltä, että näin vanhemmissani monia vikoja, ja ajattelin, ettei heillä ollut oikeutta neuvoa minua siinä, kuinka eläisin elämääni. Vaikka elin kelpollisena menemään temppeliin, kyseenalaistin isäni roolin perheemme päänä. Mutta kun menimme yhdessä temppeliin tekemään sijaiskasteita ja -konfirmointeja, tunsin suloisen hengen läsnäolon. Kun isäni laski kätensä pääni päälle konfirmoidakseen minut niiden ihmisten puolesta, jotka olivat kuolleet, tunsin Hengen vahvistavan minulle, että hän toimi todellisella pappouden valtuudella. Se sai minut ymmärtämään, että vaikka isäni ei ollut täydellinen, hän oli silti hyvä isä ja minulle oli siunaus olla hänen poikansa. Tunsin, että minun piti tehdä parannus

kapinallisuudestani ja yrittää nähdä viisaus ja rakkaus hänen nuhteissaan.

Nyt monia vuosia myöhemmin nuo kesät temppelin kupeessa loistavat yhä muistoissani. Temppelistä on tullut yksi todella kauniista paikoista maailmassa, kuten Mormonin vedet olivat Alman kansalle: ”Kuinka kauniita ovatkaan [ne] niiden silmissä, jotka siellä tulivat tuntemaan Lunastajansa” (Moosia 18:30). ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

TEMPPELIN SIUNAUKSIA

Mitä siunauksia itse olet kokenut, kun olet käynyt temppelissä? Voit kertoa ajatuksistasi jollekulle perheenjäsenelle tai kirjoittaa niistä päiväkirjaasi.

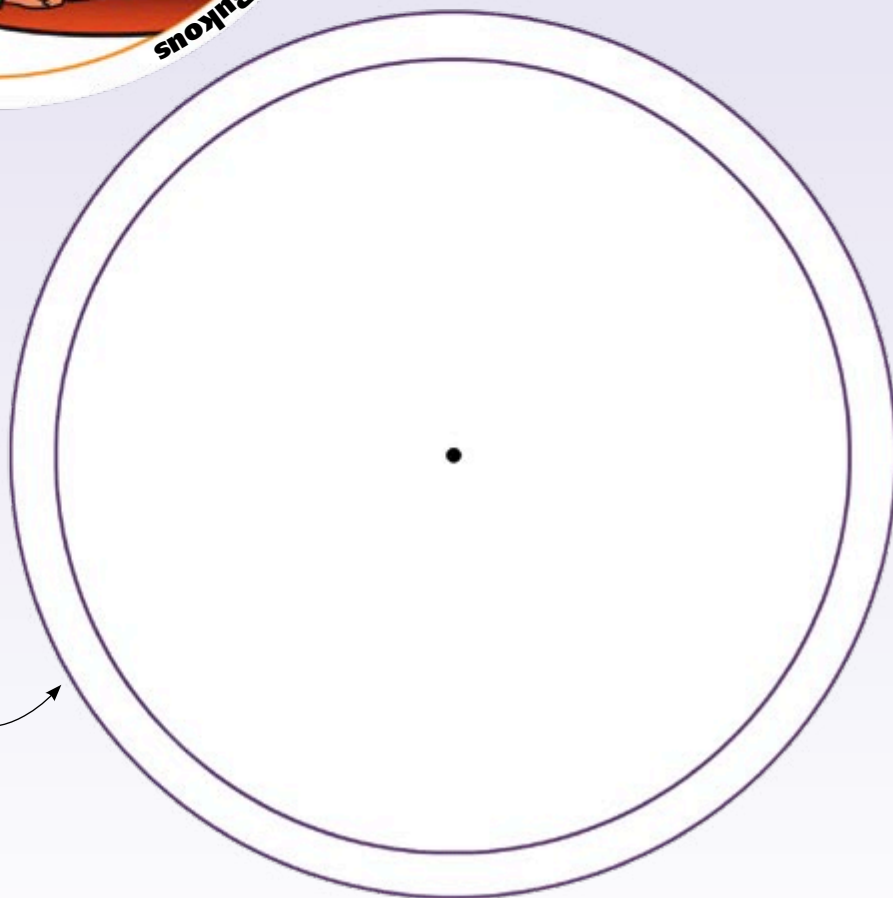
Perheiltapyörä

Voit valmistaa tehtäväpyörän avuksi perheillan suunnitteluun. Liimaa nämä ympyrät kartongille ja kiinnitä ne keskeltä haaraniitillä. Kirjoita kunkin perheenjäsenen nimi ympyrän ulkokehälle. Kääntäkää pyörää joka viikko tehtävien vaihtamiseksi.

Kirjoita perheenjäsenten nimet ulkokehälle.

PELASTAKAA HÄNET!

Heidi S. Swinton

Joka kesä Monsonin perhe vietti kaksi kuukautta perheen kesämökillä Provojoella. Tommy Monson oppi uimaan joen vuolaassa virrassa. Eräänä lämpimänä iltapäivänä, kun Tommy oli noin 13-vuotias, hän otti suuren, ilmalla täytetyn sisärenkaan ja lähti kellumaan alas jokea.

Sinä päivänä joen rannalla olevalle retkialueelle oli kokoontunut suuri joukko ihmisiä syömään ja pelaamaan pelejä. Tommy lähestyi juuri joen nopeinta kohtaa, kun hän kuuli hätääntyneet huudot: ”Pelastakaa hänet! Pelastakaa hänet!” Nuori tyttö oli pudonnut petollisiin pyörteisiin. Kukaan rannalla olevista ei pystynyt uimaan ja pelastamaan häntä.

Juuri silloin Tommy tuli siihen kohtaan ja näki tytön pään katoavan veden alle. Tommy ojensi kätensä,

tarttui tyttöä hiuksista ja nosti tämän sitten renkaan reunan yli. Sen jälkeen Tommy kauhoi rannalle. Ensin perhe sulki tytön syliinsä suukottaen häntä ja itkien. Sitten he alkoivat halata ja suukottaa Tommya. Tommya kaikki huomio hämmensi, ja hän palasi nopeasti renkaansa luo.

Kun Tommy kellui edelleen alas jokea, hänet täytti lämmin tunne. Hän tajusi, että hän oli auttanut ihmishengen pelastamisessa. Taivaallinen Isä oli kuullut huudot: ”Pelastakaa hänet! Pelastakaa hänet!” Taivaallisen Isän avulla Tommy oli ajelehtinut ohi juuri sinä hetkenä, kun häntä tarvittiin. Sinä päivänä Tommy oppi, että on mitä suloisin tunne ymmärtää, että Jumala, taivaallinen Isämme, tuntee meidät jokaisen ja antaa meidän auttaa Häntä muiden pelastamisessa. ■

Tee velvollisuutesi

Kun Tommy oli 11-vuotias, hänellä oli erityinen tehtävä auttaa luokkatovereitaan kadun yli. Katso alla olevaa kuvaa. Mitä kahta asiaa Tommy käytti avukseen tehtävänsä hoitamisessa?

Turvapiiri

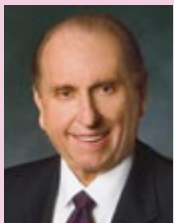
Kun Tommy opetteli uimaan Provojoessa, hänen kotiväkinsä oli hänen ympärillään, niin että jos hän tarvitsi apua, joku oli aina lähettävillä. Sinä voit olla kuin Tommy ja leikkiä turvapiirileikkiä.

Tarvitset

neljä leikkijää tai enemmän
avoimen alueen.

Näin leikitte:

Tehkää piiri pitämällä toisiaanne kädestä. Yksi leikkijä seisoo piirin keskellä. Keskellä olevan leikkijän silmät peitetään, ja hän kävelee hitaasti eri suuntiin – minne sitten haluaakin mennä. Piirissä olevat leikkijät pitävät toisiaan käsistä mutta yrittävät olla koskettamatta keskellä olevaa leikkijää. Seiskää vuorotellen piirin keskellä.

PRESIDENTTI MONSONIN SANOJA

"Tilaisuutemme uhrata aikaamme ovat todellakin rajattomat —. On sydämiä, joita voi ilahduttaa. On ystävällisiä sanoja, joita voi lausua. On lahjoja, joita voi antaa. On tekoja, joita voi tehdä. On sieluja, joita voi pelastaa."

"Joulun lahjat", *Ensimmäisen presidenttikunnan jouluhartaus*, 2. joulukuuta 2001.

Perhe kuuluu taivaallisen Isän suunnitelmaan

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Mormonin kirjassa kerrotaan Amalikkia-nimisestä jumalattomasta miehestä. Hän halusi tuhota kirkon ja hallita nefiläisiä heidän kuninkaanaan.

Sotapäällikkö Moroni oli nefiläisten sotajoukkojen vahva ja vanhurskas johtaja. Hän halusi muistuttaa ihmisiä siitä, kuinka tärkeää heidän oli puolustaa perhettään ja uskontoaan. Hän repi viittansa ja teki siitä lipun tai viirin. Siihen hän kirjoitti nämä sanat:

”Meidän Jumalamme, uskontomme ja vapautemme ja

rauhamme, vaimojemme ja lastemme muistoksi.”

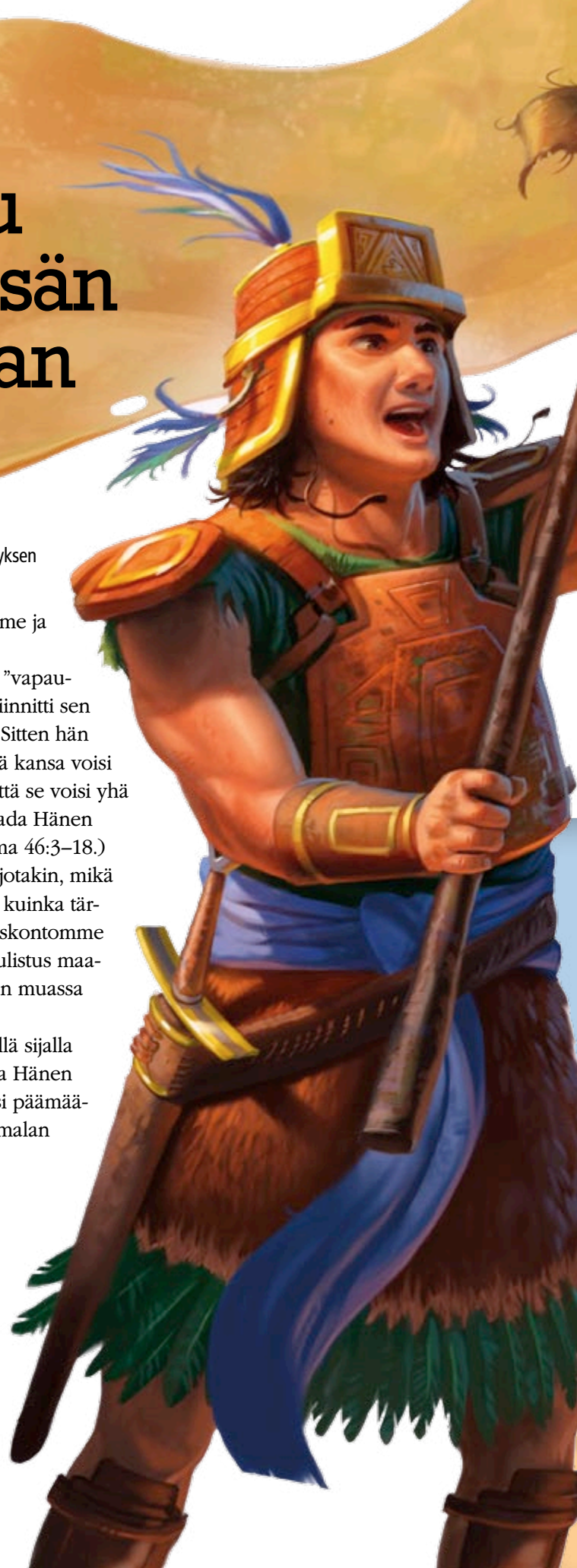
Hän kutsui viiriään ”vapauden tunnukseksi” ja kiinnitti sen pitkän kepin päähän. Sitten hän polvistui ja rukoili, että kansa voisi pysyä vapaana, niin että se voisi yhä palvella Jumalaa ja saada Hänen siunauksiaan. (Ks. Alma 46:3–18.)

Meillä on nykyään jotakin, mikä muistuttaa meitä siitä, kuinka tärkeitä perheemme ja uskontomme ovat. Se on ”Perhe – julistus maailmalle”. Siinä on muun muassa seuraavat sanat:

”Perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi. – – Perhe on Jumalan säätämä.” ■

Ideoita perheen jutteluun

Voisitte lukea yhdessä koko perhe asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle”. Voisitte myös keskustella joistakin keinoista, joilla voisitte kaikki yhdessä tehdä perheestänne vahvan. Sitten voisitte valita yhden noista keinoista ja tehdä suunnitelman, kuinka toteutatte sen.

VASEMMAILLA: KUVITUS BRANDON DORMAN;
OIKEALLA: KUVITUS RACHEL HOFFMAN-BAYLES

Laulu ja pyhien kirjoitusten kohta

- "Perheeni mulle rakas on",
Lasten laulukirja, s. 98
- Alma 46:3–18

Perheviiritointa

Tehkää paperista tai kankaasta viiri, joka kuvaa perhettänne. Piirtäkää tusseilla tai värikynillä asioita, jotka ovat tärkeitä perheellenne. Lisätäkää jokin lainaus tai sanonta, joka ilmaisee, mitä perheenne jäsenet ajattelevat uskostaan Jeesukseen Kristukseen ja taivaalliseen Isään tai siunauksista, joita perhe tuo.

Haasteita Missouriissa

Jennifer Maddy

Tule mukaan tutkimaan erästä tärkeää paikkaa kirkon historiassa!

Joseph Smithille matka Kirtlandista Ohion osavaltiota Independencen Missouriin osavaltioon oli pitkä ja vaikea. Hän matkusti vankkureilla, kanavaveneellä ja postivaunuilla. Viimeiset yli 400 kilometriä hänen oli käveltävä! Mutta Herra oli käskenyt Joseph Smithiä lähtemään Missouriin perustamaan Siionin kaupunkia, joten Joseph totteli.

Muita kirkon jäseniä alkoi saapua Missouriin vuonna 1831. He kyntivät maata, rakensivat taloja ja korjasivat viljasatoa.

Kun yhä enemmän kirkon jäseniä muutti Missouriin Independencen, jotkut siellä jo asuneet alkoivat olla epäluuloisia ja vihaisia. Väkijoukot hyökkäsivät pyhien koteihin ja käskivät heidän lähteä niistä. ■

Tämä Independencen vierailukeskuksessa oleva näyttely esittää, kuinka pyhät rakensivat ahkerasti kodikseen hirsimökkejä.

William W. Phelps perusti Independenceen kirjapainon ja julkaisi siellä sanomalehteä. Hän myös painoi sivuja Käskyjen kirjaan, joka sisälsi joitakin Herran ilmoituksia profeetta Joseph Smithille. Nykyään nämä ilmoitukset ovat Opissa ja liitoissa.

LIBERTYN VANKILA

Talvella 1838 Joseph Smith ja viisi muuta kirkon johtohenkilöä pidätettiin väärin syytösten nojalla ja vietiin Libertyn vankilaan. Vankila oli synkkä, likainen ja purevan kylmä, eikä vangeilla ollut riittävän lämpimiä peitteitä eikä hyvää ruokaa. Libertyn vankilassa oli paksut kiviseinät. Yläkerta oli tarkoitettu vanginvartijalle ja hänen perheelleen, ja alakerta – ”vankityrmä” – oli vangeille. Ainoastaan lattialuukun kautta pääsi alakertaan ja sieltä pois.

Kun profeetta oli vankilassa, Herra sanoi hänelle: ”Älä – – pelkää, mitä ihminen voi tehdä, sillä Jumala on kanssasi aina ja ikuisesti” (OL 122:9).

Kirkko on rakentanut uudelleen osan vankilaa käyttäen joitakin alkuperäisiä ja joitakin uusia kiviä ja rakentanut sitten vierailukeskuksen sen ympärille. Nykyään monet vierailijat tulevat katsomaan paikkaa, jossa Jumalan profeetta sai lohdullisia ilmoituksia ollessaan vangittuna.

MEIDÄN SIVUMME

Ricardo O., 3, Meksikosta, pitää palvelemisesta. Joka lauantai yhdessä pikkusiskonsa Olean kanssa hän auttaa vanhempiaan lakaisemaan rakennuksen, jossa heidän seurakuntansa kokoontuu sakramenttikokoukseen. Hän palvelee hymyillen – kirkon lisäksi myös kotona.

Loi P., 7, Kambodža

Minusta on mukavaa käydä kirkossa ja Alkeisyhdistyksen luokassani. Opettelen lukemaan Mormonin kirjan kertomuksia, ja rakastan niitä. Pikkusiskoni ja minä autamme mielellämme äitiämme. Meistä on mukavaa lukea lasten sivuja *Liahonasta*. Me kumpikin rukoilemme presidentti Monsonin ja sisar Monsonin puolesta.

Alison A., 6, ja Juana A., 3, Argentiina

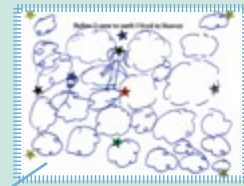
Nguyen L., 7, Kambodža

Renato ja hänen perheensä hänen kastetilaisuudessaan.

Alkeisyhdistyksemme kävi kerran São Paulon temppelissä Brasiliassa. Saimme tietää, että temppelissä tekemienne liittojen ansiosta me voimme elää perheemme kanssa koko iankaikisuuden. Temppelinjohtaja puhui meille odotushuoneessa, missä näimme kauniita maalauksia. Minulla oli oikein lämmin ja onnellinen tunne, ja äiti kertoi minulle, että se oli Pyhä Henki, joka todisti minulle, että se, mitä opin, oli totta. Minä sain todistuksen siitä, että temppeli on Herran huone.

Renato B., 8, Brasilia

Lapset Junctionin seurakunnan Alkeisyhdistyksessä Mandevillen piirissä Jamaikalla Länsi-Intiassa oppivat Vapahatajaa koskevia asioita ja yrittävät noudattaa Hänen esimerkkiään menemällä kasteelle ja valmistautumalla temppeleihin.

Maria C., 4, Brasiliasta, piti sakramenttikokouksessa puheen, jolla hän hämmästytti kaikki, sillä hän lausui ulkoa 13 uskonnokappaletta unohtamatta sanaakaan.

Marian Alkeisyhdistyksen johtaja sanoo, että Maria rukoilee hartaasti ja todistaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Temppeli on hyvin kaunis ulkopuolelta – siellä on paljon kukkia. Mutta kun minut sinetöitiin perheeseeni, näin, että se on vielä kauniimpi sisäpuolelta.

Nicolas M., 5, Kolumbia

**Vanhin
David A. Bednar**

kahdentoista apostolin
koorumista

*Kahdentoista apostolin koorumin
jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen
erityisiä todistajia.*

Profeetta Joseph Smith on julistanut, että suurin velvollisuutemme tässä maailmassa ”on kuolleidemme etsiminen”¹.

Sukututkimustyö on elintärkeä osa pelastuksen ja korotuksen työtä.

Meillä on liittoon kuuluva vastuu etsiä esivanhempamme ja tarjota heille evankeliumin pelastavat toimitukset.

Kutsun kirkon nuoria oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä.²

Kannustan teitä tutkimaan, etsimään esivanhempanne ja valmistautumaan sijaiskasteisiin Herran huoneessa omien kuolleiden sukulaistenne puolesta.

Kun vastaatte uskossa tähän kutsuun, sydämenne kääntyy isien puoleen.

Rakkautenne ja kiitollisuutenne esivanhempianne kohtaan lisääntyy.

Teitä suojellaan nuoruudessanne ja koko elämänne ajan.

Todistuksenne Vapahtajasta ja kääntymisenne Hänen puoleensa syvenee ja kestää. ■

Mukailtu artikkelista ”Lasten sydämet kääntyvät”, Liahona, marraskuu 2011, s. 24–27.

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 497.*
2. Ks. OL 2:1–2.

Miksi sukututkimustyö on niin tärkeää?

Tarinamatto

Kukapa olisi aavistanut, että niin monia tarinoita voitiin liittää yhteen mattoon?

Kay Timpson

Perustuu tositapahtumaan

”Niin tutkia voimme me myös sukuamme; he on meillä kalliissa muistossa” (*”Elian tuoma totuus”*, Liahona, lokakuu 2001, s. Y10–11).

Katy hypperi jalkakäytävää pitkin kohti kotikatunsa kulmassa olevaa suurta tammea. Puuvanhuksen ansiosta Nanan talo oli helppo löytää.

Kuten tavallista, Nana istui olohuoneessaan palmikoiden ja ommel-hiljaa kirkkaanvärisiä matonku-teita. Nanan talon kiiltävät puulattiat oli koristeltu kauniilla matoilla, jotka Nana oli itse tehnyt.

”Hei, kulta”, Nana tervehti, kun Katy tuli sisään. Pian he juttelivat ”vanhoista ajoista”, niin kuin Nana niitä nimitti. He katselivat yhdessä mustavalkoisia valokuvia. Katysta oli erityisen hauskaa katsella vaatteita ja kampauksia, joita hänen sukulaisillaan oli ollut, kun he olivat olleet nuorempia.

”Silloin oli hyvin erilaista”, Nana sanoi huokaisten. ”Meillä ei ollut autoja eikä televisioita eikä matkapuhelimia.”

Katy ei voinut edes kuvitella, että joutuisi kävelemään kaikkialle. ”Miten te piditte hauskaa, Nana?” Katy kysyi.

”Meistä oli mukavaa laulaa yhdessä. Me kokoonnuimme iltaisin

pianon ympärille ja lauloimme lempilaulujamme. Joskus lauloimme itsemme käheiksi! Se oli todella hauskaa aikaa.”

Nana katsoi pihalle aivan kuin voisi kelata vuodet takaisin ja kat-sella niitä uudelleen.

Katy istui palmikoidun maton vieressä sen valuessa Nanan sylissä. Hän seurasi tarkoin tehtyjä ompe-leita sormillaan.

”Olen tässä ajatellut”, Nana sanoi hitaasti, ”että haluaisitko tehdä itse aivan oman palmikkomaton?”

Katy hypähti pystyyn ja taputti käsiään.

”Se olisi ihanaa, Nana! Voidaanko aloittaa tänään?”

Nanaa nauratti. ”No, ensiksi sinun pitää tehdä yksi asia. Mene kotiin ja kerää vanhoja vaatteita, jotka voimme leikata kuteiksi.”

Hänen silmänsä tuikkivat, kun hän kumartui kohti Katya ääni hiljaisena aivan kuin hän kertoisi salaisuuden.

”Se juuri tekee matosta erityisen. Koska matto on tehty vaatteista, se voi kertoa elämäsi tarinan. Jokai-nen punos on kuin luku sinusta kertovassa kirjassa. Kun katsot van-han mekon kangasta, se voi auttaa sinua muistamaan paikkoja, joissa pidit sitä, ja sen, mitä teit, kun se oli päälläsi.”

Katyn silmät pyöristyivät. Hän osoitti mattoa, jota Nana punoi.

”Muistatko kaiken tuon maton vaatteista?”

Nana hymyili. ”Siitä voit olla varma! Tämä punainen pala on mekosta, joka minulla oli ylläni, kun sinä synnyit. Muistan painaneeni nenäni vauvalan ikkunaan nähdäk-seni sinut paremmin. Olit yhä aivan vaaleanpunainen ja ryppyinen.”

Katy ja Nana nauroivat yhdessä, kun Nana kertoi lisää maton tari-noita. Heti kun Katy ehti sinä iltana kotiin, hän pani äidin kanssa sivuun vanhoja vaatteita, joita hän voisi käyttää.

Seuraavana päivänä Katy vei vaateet Nanan luo. Nana näytti Katylle, kuinka kangas leikataan pitkiksi kuteiksi, kuteet palmikoidaan ja palmikot ommellaan yhteen.

Joka päivä koulun jälkeen Katy meni Nanan luo tekemään mattoa.

Vähän kerrassaan maton koko kasvoi. Päivien kuluessa Katy oppi monia Nanan tarinoista ulkoa. Joi-nakin päivinä hän oli se, joka kertoi paljon tarinoita Nanalle.

Kerran lisättyään mattoon sinisen raidan, joka oli peräisin hänen lem-pifarkuistaan, Katy hieraisi kämmenellään värikkäitä palmikoita.

”Eikö matto ole mielestäsi mel-kein valmis?” Nana kysyi kohottaen katseensa työstään.

”Ei vielä”, Katy sanoi hymyillen. Hän ei halunnut tämän ajan Nanan kanssa päättyvän ikinä. ■

PERHETARINOINTIA

Nanan värikäs matto auttoi Nanaa tarinoimaan Katyn kanssa (ks. s. 66–67).
Tässä on peli, joka voi auttaa perheesi jäseniä tarinoimaan keskenään!

Tarvitset:

- Useita pieniä, yksivärisiä esineitä. Yritä löytää ainakin kuutta eri väriä. Voit käyttää nappeja, maalattuja kiviä tai värillisiä karamelleja.
- Pussi, jossa esineitä säilytetään.

Näin leikitte:

1. Täytä tämän sivun alalaidassa oleva taulukko kirjoittamalla siihen jokaisen tarinanalun väri.
2. Pyydä perheenjäseniä istumaan piiriin. Pane pienet esineet pussiin.

3. Antakaa pussin kiertää piirissä. Pyydä jokaista vuorolaan ottamaan pussista yksi esine ja käyttämään tarinanalkua, joka vastaa hänen valitsemansa esineen väriä. Jatkakaa, kunnes pussissa ei ole enää esineitä.

PERHETARINOINNIN TAULUKKO

Muistatko eri tarinat, joita kerrottiin kustakin väristä?

Väri:

Tarinanalku:

	Kerro meille parhaasta ystävästäsi.
	Milloin sinun piti olla urhea?
	Kerro meille jokin hassu tai nolo asia, jonka olet joskus tehnyt.
	Mikä on lempikertomuksesi pyhissä kirjoituksissa? Miksi?
	Kerro meille koulutehtävästä, joka oli hauska suorittaa.
	Jos voisit muuttua joksikin eläimeksi, niin mikä eläin olisit ja miksi?

Hei, minä olen Erika

El Salvadorista

Seurakuntamme Apuyhdistyksen sisaret kysivät, haluaisinko oppia indeksoimaan nimiä FamilySearch-ohjelmalla. Halusin auttaa. Äitini halusi, että autan, joten aloimme opetella indeksointia yhdessä.

Kun aloitin työn, minulta meni koko päivä yhdeksän nimen indeksointiin. Mutta nyt kun olen ollut ahkera ja harjoitellut, voin indeksoida 300 nimeä päivässä.

Kun olen tehnyt läksyt, käytän aikaa nimien indeksointiin. Minusta indeksointi on yhtä hauskaa kuin leikkiminen tai television katsominen. Mutta tiedän, että sillä on suurempi tarkoitus.

Minun nimeni on Erika Z., ja asun San Salvadorin kaupungissa El Salvadorissa. Minusta on hauskaa valmistaa nimiä temppeletoituksiin.

Tiedän, että taivaallinen Isä on siunannut minua tilaisuudella auttaa nimien valmistamisessa temppeletoituksiin yli 2 000 salvadorilaisen esivanhemman puolesta, jotka ovat henkimaailmassa.

Jeesus kutsuu opetuslapsensa

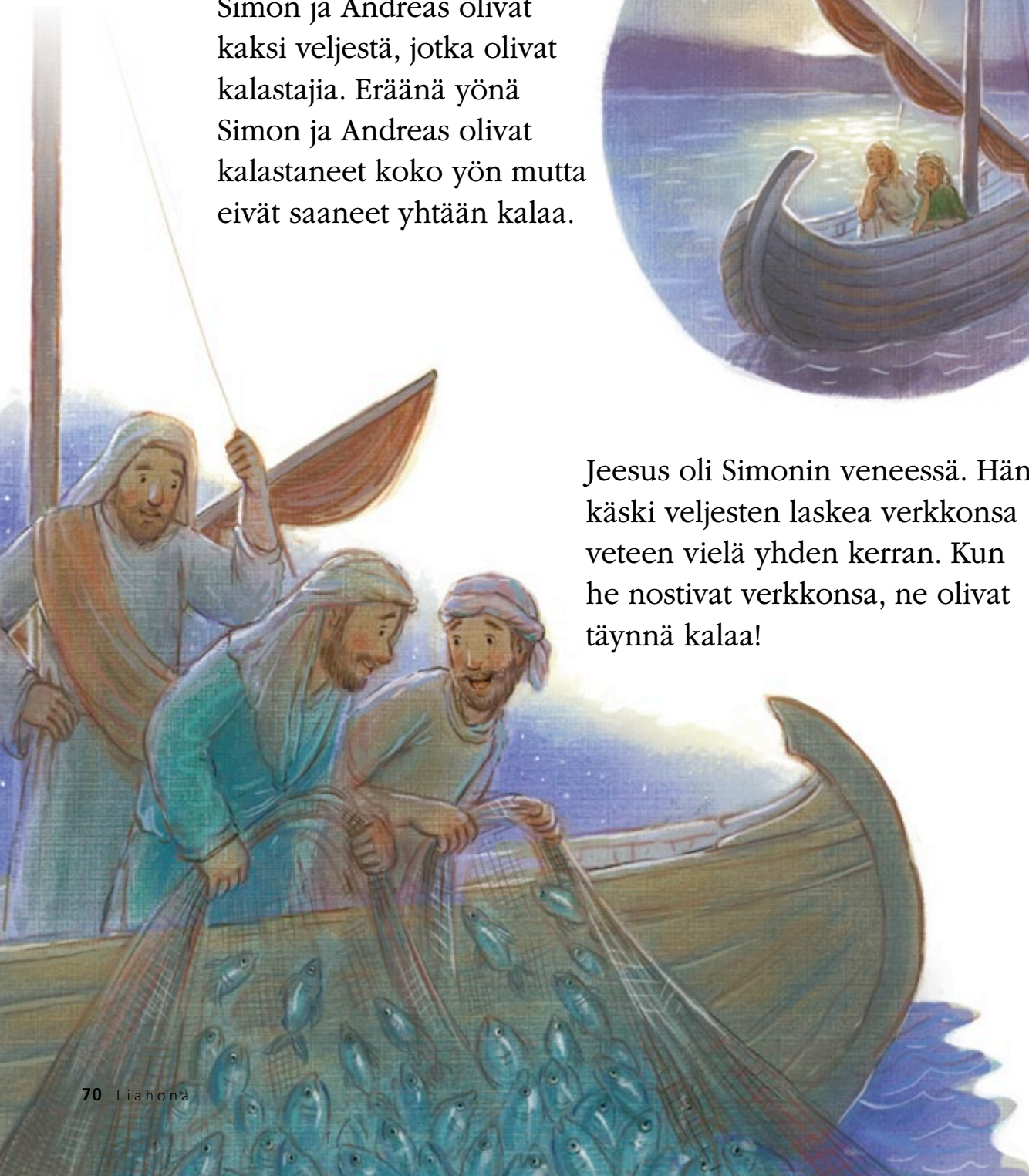
Margo Mae

Kohdasta Luuk. 5:1–11.

Simon ja Andreas olivat kaksi veljestä, jotka olivat kalastajia. Eräänä yönä Simon ja Andreas olivat kalastaneet koko yön mutta eivät saaneet yhtään kalaa.

Jeesus oli Simonin veneessä. Hän käski veljesten laskea verkkonsa veteen vielä yhden kerran. Kun he nostivat verkkonsa, ne olivat täynnä kalaa!

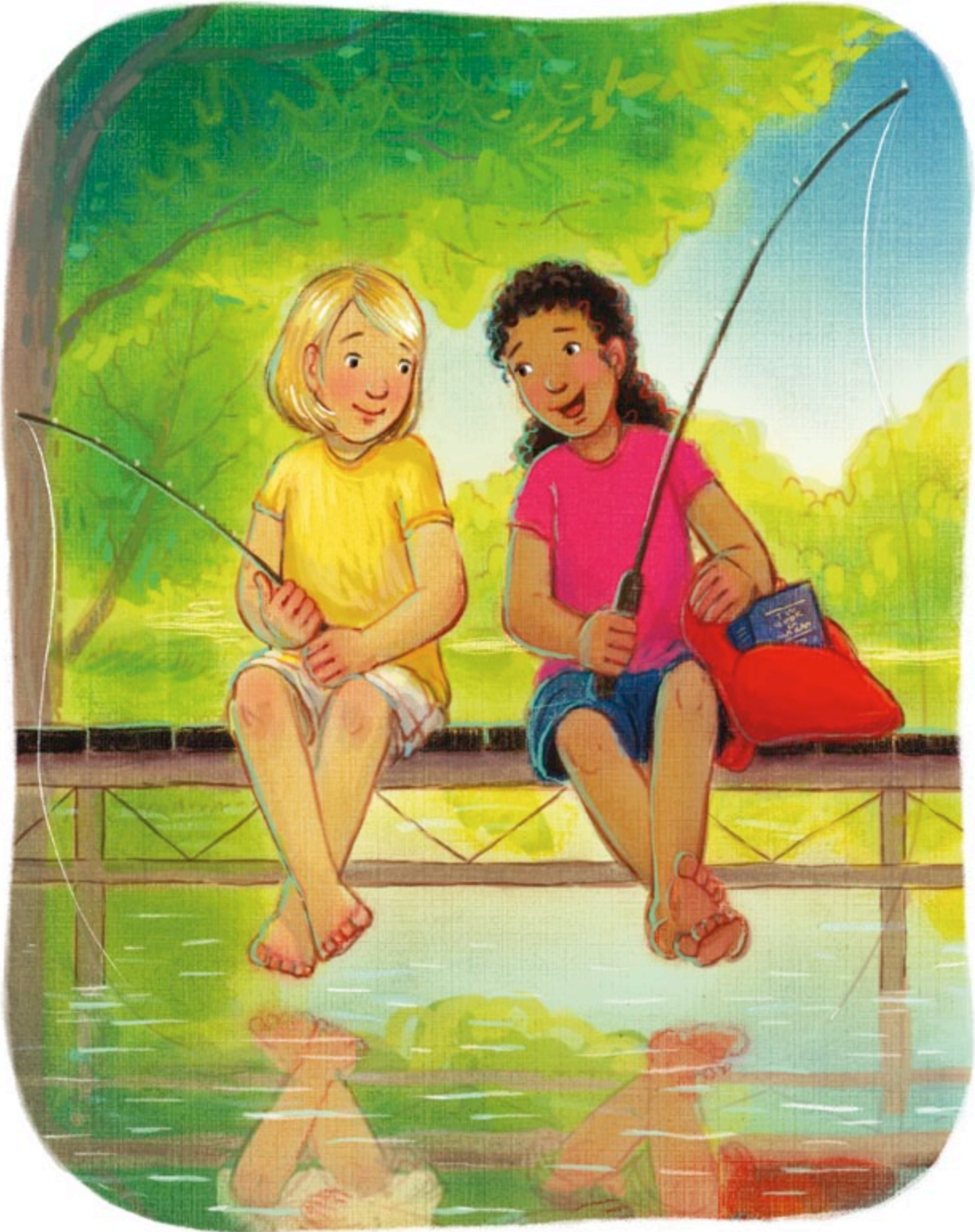

Simon ja Andreas huusivat ystävänsä Jaakobin ja Johanneksen avuksi tyhjentämään verkot veneeseen. Kaloja oli niin paljon, että ne täyttivät molemmat veneet! Jeesus kertoi miehille, että jos he seuraisivat Häntä, he kalastaisivat jotakin vielä parempaa kuin kalaa. He olisivat ihmisten kalastajia.

Simon, Andreas, Jaakob ja Johannes jättivät kaiken, myös veneensä. Heistä tuli Jeesuksen opetuslapsia. He seurasivat Jeesusta ja autoivat Häntä evankeliumin saarnaamisessa kaikille.

Aivan kuten kalastaja, joka tuo kaloja verkkoon, me voimme auttaa ihmisten tuomisessa evankeliumiin olemalla hyviä esimerkkejä ja opettamalla heille Jeesuksesta. Meikin voimme olla ihmisten kalastajia! ■

JEEBUS KUTSUU OPETUSLAPSENSA

*"Jeesus sanoi [Pietarille]: 'Älä pelkää. Tästä lähtien sinä olet ihmisten kalastaja.'
He -- [jättivät] kaiken [ja] lähtivät seuraamaan Jeesusta." (Luuk. 5:10-11.)*

KIRKON UUTISIA

Osoitteessa news.lds.org on lisää kirkon uutisia ja tapahtumia englannin kielellä.

Uusia lähetysohjohtajia kutsuttu palvelemaan

Kirkko on kutsunut seuraavat uudet lähetysohjohtajat, jotka aloittavat palvelunsa heille nimetyllä alueella tässä kuussa.

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI LÄHETYSJOHTAJA
Angola, Luanda	Danny L. Merrill
Argentiina, Buenos Airesin eteläinen	Larry L. Thurgood
Argentiina, Buenos Airesin pohjoinen	David S. Ayre
Argentiina, Comodoro Rivadavia	Mark F. Rogers
Argentiina, Córdoba	Rubén V. Alliaud
Argentiina, Posadas	Lee R. LaPierre
Armenia, Jerevan	J. Steven Carlson
Australia, Brisbane	Lon E. Henderson
Australia, Melbourne	Cory H. Maxwell
Australia, Sydneyn eteläinen	Larry J. Lew
Australia, Sydneyn pohjoinen	Philip F. Howes
Bolivia, La Paz	Julián A. Palacio
Bolivia, Santa Cruz	Jason A. Willard
Bolivia, Santa Cruzin pohjoinen	Richard C. Zambrano
Botswana, Gaborone	Merrill A. Wilson
Brasilia, Curitiba	Anderson M. Monteiro
Brasilia, Curitiba eteläinen	Leonel R. Fernandes
Brasilia, Fortalezan itäinen	Carlos Fusco
Brasilia, Goiânia	David Kuceki
Brasilia, João Pessoa	Izaías P. Nogueira
Brasilia, Juiz de Fora	Luciano Cascardi
Brasilia, Londrina	C. Alberto de Genaro
Brasilia, Natal	Saulo Soares
Brasilia, Piracicaba	Kennedy F. Canuto
Brasilia, Ribeirão Preto	Mauro T. Brum
Brasilia, Santa Maria	Adalton P. Parrela
Brasilia, Santos	Celso B. Cabral
Brasilia, São Paulon läntinen	José Luiz Del Guerso
Chile, Antofagasta	Craig L. Dalton
Chile, Concepción	Kent J. Arrington
Chile, Rancagua	Thomas R. Warne

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI LÄHETYSJOHTAJA
Chile, Santiagon eteläinen	David L. Cook
Chile, Santiagon läntinen	José A. Barreiros
Ecuador, Guayaquilin eteläinen	Maxsimo C. Torres
Ecuador, Guayaquilin läntinen	Jorge Dennis
Ecuador, Quiton pohjoinen	Brian A. Richardson
El Salvador, San Salvadorin itäinen	David L. Glazier
El Salvador ja Belize, San Salvadorin läntinen	Kai D. Hintze
Englanti, Leeds	Graham Pilkington
Etelä-Afrikka, Durban	John A. Zackrisson
Etelä-Korea, Daejeon	Yong-In S. Shin
Etelä-Korea, Soulin eteläinen	Marshall R. Morrise
Filippiinit, Baguio	Anthony John Balledos
Filippiinit, Butuan	Pastor B. Torres
Filippiinit, Cagayan de Oro	Alberto C. Bulseco
Filippiinit, Cauayan	George R. Rahlf
Filippiinit, Cavite	Douglas C. Tye
Filippiinit, Cebun itäinen	Richard L. Tanner
Filippiinit, Iloilo	Jaime R. Aquino
Filippiinit, Legaspi	Jovencio A. Guanzon
Filippiinit, Naga	L. Barry Reeder
Filippiinit, Quezon City	Carlos Revillo
Filippiinit, Urdaneta	William J. Monahan
Ghana, Accran läntinen	Norman C. Hill
Guatemala, Cobán	John F. Curtiss
Guatemala, Retalhuleu	Johnny F. Ruiz
Honduras, San Pedro Sulan itäinen	Norman S. Klein
Honduras, San Pedro Sulan läntinen	James M. Dester
Indonesia, Jakarta	Christopher L. Donald
Intia, Bangalore	David M. Berrett
Italia, Milano	Bruce L. Dibb
Italia, Rooma	Michael Waddoups
Jamaika, Kingston	Kevin G. Brown
Japani, Nagoya	Kazuhiko Yamashita
Japani, Tokion eteläinen	Takashi Wada
Kanada, Edmonton	Larry G. Manion
Kanada, Montreal	Victor P. Patrick
Kenia, Nairobi	Gary C. Hicken

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI LÄHETYSJOHTAJA
Kolumbia, Barranquilla	Kent R. Searle
Kongon demokraattinen tasavalta, Kinshasa	W. Bryce Cook
Liberia, Monrovia	Roger L. Kirkham
Marshallinsaaret, Majuro	Thomas L. Weir
Meksiko, Aguascalientes	Juan Villarreal
Meksiko, Cancún	Dale B. Kirkham jr.
Meksiko, Chihuahua	Ulises Chávez
Meksiko, Ciudad Juarez	Rodolfo Derbez
Meksiko, Ciudad Obregón	Mauricio Munive
Meksiko, Culiacán	Jesús Velez
Meksiko, Mérida	Sergio A. Garcia
Meksiko, Méxicon Chalco	Jerald D. Crickmore
Meksiko, Méxicon itäinen	Sergio M. Anaya
Meksiko, Méxicon luoteinen	Brad H. Hall
Meksiko, Méxicon läntinen	George F. Whitehead
Meksiko, Monterreyn itäinen	Larry C. Bird
Meksiko, Pachuca	Andrew E. Egbert
Meksiko, Querétaro	Javier L. Mejorada
Meksiko, Reynosa	Abelardo Morales
Meksiko, Saltillo	L. Fernando Rodriguez
Meksiko, Villahermosa	Israel G. Morales
Mongolia, Ulaanbaatar	Joseph P. Benson
Nicaragua, Managuan eteläinen	Bryan G. Russell
Nicaragua, Managuan pohjoinen	Monsop Collado
Nigeria, Benin City	Akingbade A. Ojo
Nigeria, Enugu	Freebody A. Mensah
Nigeria, Lagos	Richard K. Ahadjie
Panama, Panamá	Curtis Carmack
Papua-Uusi-Guinea, Lae	Mark P. Peteru
Paraguay, Asunciónin pohjoinen	Garn H. McMullin
Peru, Arequipa	Richard Zobrist
Peru, Cusco	Robert C. Harbertson
Peru, Huancayo	David Y. Henderson
Peru, Iquitos	Alejandro Gómez
Peru, Liman läntinen	Blake D. Archibald
Peru, Liman pohjoinen	John R. Erickson
Peru, Trujillo	D. Kurt Marler

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI LÄHETYSJOHTAJA
Puerto Rico, San Juan	P. Knox Smartt III
Puola, Varsova	Steven C. Edgren
Sambia, Lusaka	Leif J. Erickson
Sierra Leone, Freetown	David B. Ostler
Taiwan, Taichung	Kurt L. Blickenstaff
Tonga, Nuku'alofa	Leitoni M. Tupou
Uganda, Kampala	Robert F. Chatfield
Ukraina, Lviv	Daniel E. Lattin
Uruguay, Montevideon läntinen	Thomas A. Smith
Uusi-Seelanti, Hamilton	Charles A. Rudd
Venezuela, Valencia	Guillermo I. Guardia
Venäjä, Jekaterinburg	Val J. Christensen
Venäjä, Moskova	Garry E. Borders
Venäjä, Samara	Michael L. Schwab
Yhdysvallat, Alabama, Birmingham	Richard D. Hanks
Yhdysvallat, Arizona, Gilbert	K. Brett Nattress
Yhdysvallat, Arizona, Mesa	Kirk L. Jenkins
Yhdysvallat, Arizona, Scottsdale	Karl R. Sweeney
Yhdysvallat, Arizona, Tempe	James L. Toone
Yhdysvallat, Colorado, Denverin eteläinen	J Blake Murdock
Yhdysvallat, Colorado, Fort Collins	Kelly W. Brown
Yhdysvallat, Florida, Jacksonville	Paul W. Craig
Yhdysvallat, Florida, Orlando	Michael J. Berry
Yhdysvallat, Florida, Tallahassee	Bradley J. Smith
Yhdysvallat, Florida, Tampa	Mark D. Cusick
Yhdysvallat, Georgia, Macon	Brent T. Cottle
Yhdysvallat, Havaiji, Honolulu	Stephen R. Warner
Yhdysvallat, Idaho, Boise	John Winder
Yhdysvallat, Idaho, Nampa	Stuart B. Cannon
Yhdysvallat, Idaho, Twin Falls	Glen R. Curtis
Yhdysvallat, Illinois, Chicago	Paul S. Woodbury
Yhdysvallat, Illinois, Chicagon läntinen	Jerry D. Fenn
Yhdysvallat, Indiana, Indianapolis	Steven C. Cleveland
Yhdysvallat, Iowa, Des Moines	John R. Jensen
Yhdysvallat, Kalifornia, Bakersfield	James M. Wilson

LÄHETYSKENTÄ	UUSI LÄHETYSJOHTAJA
Yhdysvallat, Kalifornia, Carlsbad	Hal C. Kendrick
Yhdysvallat, Kalifornia, Irvine	Von D. Orgill
Yhdysvallat, Kalifornia, Long Beach	Ryan M. Tew
Yhdysvallat, Kalifornia, Los Angeles	David N. Weidman
Yhdysvallat, Kalifornia, Rancho Cucamonga	Bruce E. Hobbs
Yhdysvallat, Kalifornia, Redlands	Daniel J. Van Cott
Yhdysvallat, Kansas, Wichita	Michael L. Bell
Yhdysvallat, Michigan, Detroit	Nolan D. Gerber
Yhdysvallat, Missouri, St. Louis	Thomas W. Morgan
Yhdysvallat, Nevada, Las Vegasin läntinen	Michael B. Ahlander
Yhdysvallat, New Hampshire, Manchester	Philip M. Stoker
Yhdysvallat, New Mexico, Albuquerque	Steven J. Miller
Yhdysvallat, New York, Rochester	Arthur R. Francis
Yhdysvallat, Ohio, Cincinnati	John P. Porter
Yhdysvallat, Oklahoma, Oklahoma City	Stewart R. Walkenhorst
Yhdysvallat, Oregon, Salem	Michael R. Samuelian
Yhdysvallat, Pennsylvania, Philadelphia	T. Gary Anderson
Yhdysvallat, Texas, Fort Worth	Rodney A. Ames
Yhdysvallat, Texas, McAllen	Fernando Maluenda
Yhdysvallat, Texas, San Antonio	James E. Slaughter
Yhdysvallat, Utah, Salt Lake City	Stephen W. Hansen
Yhdysvallat, Utah, Salt Lake Cityn eteläinen	Robert E. Chambers
Yhdysvallat, Utah, Salt Lake Cityn itäinen	John C. Eberhardt
Yhdysvallat, Utah, St. George	John R. Center
Yhdysvallat, Virginia, Chesapeake	Alan J. Baker
Yhdysvallat, Virginia, Richmond	E. Bradley Wilson
Yhdysvallat, Washington, Everett	Mark Bonham
Yhdysvallat, Washington, Federal Way	Robert I. Eaton
Yhdysvallat, Washington, Kennewick	Boyd S. Ware
Yhdysvallat, Washington, Seattle	Yoon Hwan Choi
Yhdysvallat, Washington, Vancouver	Derlin C. Taylor
Yhdysvallat, Washington D.C:n pohjoinen	Peter S. Cooke
Yhdysvallat, Wisconsin, Milwaukee	Raymond A. Cutler

Vanhin Cook puhui jäsenille ja tutkijoille Norsunluurannikolla

R. Scott Lloyd

Church News -lehti

Helmikuussa 2013 vanhin Quentin L. Cook kahden-toista apostolin koorumista matkusti Abidjaniin Norsunluurannikolle. Vierailunsa aikana hän johti pappesusjohtajien konferenssin, piti erityisen kokouksen jäsenille ja tutkijoille sekä tapasi merkittäviä valtiohallan edustajia.

Vanhin Cookin mukana matkustivat vanhin L. Whitney Clayton, joka kuuluu seitsemänkymmenen johtokuntaan, vanhin John B. Dickson, joka kuuluu seitsemänkymmenen koorumiin ja on Afrikan läntisen vyöhykkeen johtaja, sekä vanhin Joseph W. Sitati, joka kuuluu seitsemänkymmenen koorumiin ja on ensimmäinen neuvonantaja Afrikan läntisen vyöhykkeen johtokunnassa.

Pappesusjohtajien konferenssiin sekä jäsenten ja tutkijoiden kokoukseen osallistui yhteensä 9 693 henkilöä, joiden joukossa oli 619 tutkijaa. Osallistuminen vaati monilta jäseniltä suuria uhrauksia. Virginie Oulai Tongo, joka kuuluu Meaguin seurakuntaan Abidjanin lähetykskentällä Norsunluurannikolla, kertoi, että hänen perheensä säästi kaikki rahansa tullakseen katsomaan apostolia. ”Me matkustimme 12 tuntia, mutta olen onnellinen”, hän sanoi.

Monet, jotka osallistuivat konferenssiin, kertoivat siitä, miten huomattavan runsaasta Hengestä he saivat nauttia. Piispa Leon Kouadio Dokuin seurakunnasta Cocodyn vaarnasta sanoi: ”Tiedän, että keskuudessamme oli läsnä Vapahtajamme arvostettu palvelija.”

Kirkon jäsenmäärä Norsunluurannikolla on kasvanut yhdestä perheestä vuonna 1984 nykypäivän viiteen vaarnaan ja yhteen piiriin.

Viime vuosina Norsunluurannikon pyhien uskollisuus on käynyt ilmi varsinkin heidän sukututkimus- ja temppeilyössään. Norsunluurannikon viidestä vaarnasta kolme on niiden 25 vaarnan joukossa, joiden

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista puhumassa tuhansille, jotka olivat kokoontuneet helmikuussa Abidjaniin Norsunluurannikolla.

aikuisjäsenet ovat lähettäneet prosentuaalisesti eniten perhenimiä tempelitoimituksia varten vuonna 2012. Kaikista kirkon vaarnoista Cocodyn vaarnassa on suhteellisesti eniten aikuisia, jotka ovat jossakin vaiheessa lähettäneet nimiä tempelityötä varten.

Myös nuoret tekevät oman osansa. Norsunluurannikolla indeksointityöhön osallistuvien nuorten suhteellinen osuus on yli kaksinkertainen kirkon keskiarvoon verrattuna, huolimatta siitä tosiseikasta, että käytännöllisesti katsoen yhdelläkään heistä ei ole tietokonetta tai internetyhteyttä omassa käytössään vaan heidän pitää mennä tekemään indeksointia vaarnan sukututkimuskeskukseen.

Jäsenille on opetettu, että sukututkimustyö on olennainen osa evankeliumin mukaista elämää. He työskentelevät ahkerasti, jotta he saavat perhenimiä valmiiksi ennen kuin lähtevät linja-autolla pitkälle matkalle kohti Accran tempeliä Ghanassa – ja tavallisesti he ottavat mukaansa monia nimiä eivätkä vain muutamia.

Vanhin Cook ja vanhin Clayton kannustivat pyhiä etenemään neljällä pääalueella: lisäämään uskoaan Herraan Jeesukseen Kristukseen, vahvistamaan perhettä, kertomaan aktiivisesti evankeliumista muille ja jatkamaan uskottoman hienoja sukututkimus- ja tempelityöponnisteluja. ■

Frances J. Monsonin äskettäinen poismeno

”Heti ensimmäisenä päivänä, kun näin Francesin, tiesin, että olin löytänyt sen oikean”, presidentti Thomas S. Monson sanoi kertoessaan heidän seurusteluajastaan.¹ Tuo tieto vahvistui yhä uudelleen, kun Frances Beverly Johnson Monson koko elämän ajan palveli aviomiehensä rinnalla ja osoitti tälle tukeaan.

Sisar Monsonin maallinen elämä päättyi 17. toukokuuta 2013 hänen ollessaan 85-vuotias. Hän kuoli rauhallisesti iän tuomiin vaivoihin.

Vaikka sisar Monson ei koskaan kaivannut huomiota osakseen, hän oli usein presidentti Monsonin mukana tämän käydessä vanhusten ja sairaiden luona. Hän oli voiman lähteenä aviomiehelleen, kun tämä kutsuttiin nuorena piispaksi, ja hän palveli aviomiehensä rinnalla tämän johtaessa Kanadan lähetyskenttää vuosina 1959–1962. Sisar Monson antoi edelleen palvelen tukeaan, kun hänen rakas ”Tommynsa” kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi ja kun tämä palveli kahdentoista apostolin kooruissa, ensimmäisessä presidenttikunnassa ja sitten kirkon presidenttinä.

”Hän rakasti isääni syvästi ja ymmärsi ne kyvyt ja lahjat, joita isälle on annettu. Hän koki iloa siitä, että sai tukea isää ja auttaa isää pitämään kunniaa ne kyvyt, joita tällä on”, sanoi heidän tyttärensä Ann Monson Dibb.²

Frances syntyi 27. lokakuuta 1927 Franz E. Johnsonin ja Hildur Booth Johnsonin perheeseen. Hän solmi avioliiton Thomas S. Monsonin kanssa Suolajärven tempelissä 7. lokakuuta 1948. Hän palveli Apuyhdistyksen ja Alkeisyhdistyksen tehtävissä ja oli lahjakas musiikissa. Hänellä oli suurenmoinen huumorintaju, ja hän rakasti eniten sitä, että sai olla vaimo, äiti, isoäiti ja isoisäiti.

Sisar Dibb kertoi, että hänen äitinsä ”oli se, joka aina kuunteli ja joka sanoi ehkä vain muutaman sanan siitä, mitä itse tekisi, jos olisi samassa tilanteessa. – – Hänen jatkuvasta esimerkistään – – tuli suurin vaikuttaja elämänsäni. Koskaan ei tarvinnut kysellä, mihin hän uskoi, mitä hän tekisi tai mitä hän odotti muiden tekevän. Hän oli

© RTI

Presidentti ja sisar Monson huhtikuun 2010 yleiskonferenssi-kokouksen jälkeen.

esimerkki siitä, millainen myöhempien aikojen pyhän, kristityn, pitäisi olla.”³

”En ole milloinkaan kuullut Francesin valittavan kirkon tehtävistäni”, presidentti Monson sanoi. Hän kuvaili vaimoaan ”naiseksi, jolla on levollinen ja syvällisen voimakas usko”⁴. ■

VIITTEET

1. ”Yltäkylläisesti siunattu”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 111.
2. ”Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away”, 17. toukokuuta 2013, mormonnewsroom.org.
3. ”Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb”, *Mormon Times* -video, 12. toukokuuta 2013, ksl.com.
4. Artikkelissa Jeffrey R. Holland, ”Presidentti Thomas S. Monson: Mestarin jalanjäljissä”, *Liahona*, liite, kesäkuu 2008, s. 8.

Vanhin Neil L. Andersen (keskellä) kahdentoista apostolin koorumista toimi johtavana virkailijana tilaisuudessa, jossa paljastettiin muistolaatta juhlistamaan kirkon 30-vuotista taivalta Haitissa.

Haiti juhlii kirkon 30-vuotista taivalta

Kolme vuosikymmentä sitten presidentti Thomas S. Monson – silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen – kävi Haitissa ja pyhitti maan palautetun evankeliumin saarnaamiselle.

Hiljattain vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista kävi Haitissa juhlistamassa tätä merkkivuotta. Vanhin Andersen toimi johtavana virkailijana tilaisuudessa, jossa paljastettiin muistolaatta. Laatta tulee pysyvästi muistuttamaan kirkon alkuajoista Haitissa. Laatan paljastustilaisuuteen kokoontuneet jäsenet näkivät ennen tilaisuutta äänitetyn televisioidun sanoman presidentti Monsonilta.

Kirkko auttoi yli 100 katastrofissa vuonna 2012

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko antaa joka vuosi hätäapua eri puolilla maailmaa oleville ihmisille, jotka kärsivät luonnonmullistuksista, sodasta ja nälänhädästä. Vuonna 2012 kirkko antoi 104 katastrofissa 52 maassa uhreille satoja tuhansia kiloja ruokaa, vettä, vaatetta, lääkintätarvikkeita,

hygieniapakkauksia ja muita hätäaputarvikkeita. Sen lisäksi tuhannet jäsenet tekivät vapaaehtoisina yli 1,3 miljoonaa tuntia palvelutyötä.

Suurinta katastrofiapua vuonna 2012 kirkko antoi hurrikaani Sandyn uhreille Yhdysvaltain itärannikolla. Sandyn ohella kirkon suurimmat hätäapuprojektit vuonna 2012 olivat Japanissa, Filippiineillä, muualla Yhdysvalloissa ja Syyriassa.

FamilyTree on suuren yleisön käytettävissä

FamilyTree – kirkon FamilySearch.org-verkkosivuston pitkään odotettu parannettu versio – julkaistiin suurelle yleisölle maaliskuussa 2013. Sitä voi käyttää maksutta osoitteessa FamilySearch.org.

FamilyTree on New FamilySearchin seuraaja, joka tähän asti on ollut käytettävissä vain kirkon jäsenten käyttäjätunnuksella ja salasanalla.

Nyt muutkin FamilySearch.org-sivuston käyttäjät ”pystyvät aloittamaan sukupuunsa rakentamisen kokonaan verkossa alkaen itsestään ja laajentaen sitten menneisiin sukupolviin”, kertoo Paul M. Nauta, FamilySearchin markkinointijohtaja.

Se auttaa minua yrittämään lujemmin

Rakastan *Liahonaa*! Minusta tuntuu niin hyvältä, kun luen sitä. Otan sen mielelläni mukaani yliopistolle ja lainaan sitä ystäväni. Lehden artikkelit auttavat minua olemaan parempi ihminen, tekemään lähetystyötä ja valitsemaan oikein. Kun tutkin lehteä, huomaan, että yritän olla joka päivä parempi ja yritän lujemmin seurata Jeesusta Kristusta.

Anastasia Naprasnikova, Ukraina

Hengellinen ja ajallinen suunnannäyttäjä

Liahona vahvistaa todistustani.

Se on suunnannäyttäjä – yhtä lailla hengellinen kuin ajallinenkin. Johtavien auktoriteettien sanojen lukeminen auttaa minua pääsemään lähemmäksi Jeesusta Kristusta. Ja koska olen lähetysaarnaaja, monien kääntyneiden pyhien todistusten lukeminen lohduttaa minua ja auttaa minua olemaan tehokas työntekijä Mestarin viinitarhassa.

Vanhin Gomun, Cotonoun lähetyskenttä, Benin

Oikaisu

Helmikuun *Liahonan* sivulla 27 kerrotaan, että Dima Ivanov asuu Vladivostokissa Venäjällä, mutta itse asiassa hän asuu Ulan-Udessä Venäjällä.

KULJIMME TOIVON TIELLÄ – YHDESSÄ

LaRene Porter Gaunt
kirkon lehdet

Nauvoossa oli varhaiskevät, kun itse kävelin ensimmäisen kerran Toivon tiellä. Valo oli kullankeltaista ja varjot lämpimiä, kun kävelin puiden reunustamaa tietä. Koska olen valokuvaaja, keskityin vain valotusaikaan, kameran aukkoon ja hämmästyttävään valoon, joka täytti linssini.

Sitten vähitellen ajatukset esivanhemmistani, jotka olivat kulkeneet tätä tietä, alkoivat täyttää sydämeni. Ensimmäisinä olivat Jared ja Cornelia kaksivuotiaan poikansa kanssa. Tusin ilman viileyden, mutta tuo viileys ei ollut mitään verrattuna niihin jäätäviin olosuhteisiin, jotka Jared ja hänen pieni perheensä olivat kokeneet matkansa aikana. Cornelia kuoli josakin Nauvoon ja Suolajärven välillä. Kuvittelin, miten Jared itki nostaessaan syliin poikansa ja jatkaessaan matkaa.

Peläten, että tunne heidän läsnäolostaan katoaisi, en lakannut kuvaamasta kyynelten sumentaessa näkökenttäni. Sitten muistin nuoren Sarahin, joka oli lähtenyt rakastavan äitipuolensa kanssa viimeisessä Nauvoon jätäneessä pyhien ryhmässä. Yhdessä vaiheessa rakastava taivaallinen Isä täytti heidän leirinsä viiriäisillä ruokkiakseen heidät. Sen jälkeen he kulkivat vaivoin eteenpäin kiitollisin sydämin.

Sydämeni alkoi paisua tunteista. Oli kuin Sarah olisi liittynyt seuraani. Kanssani olivat

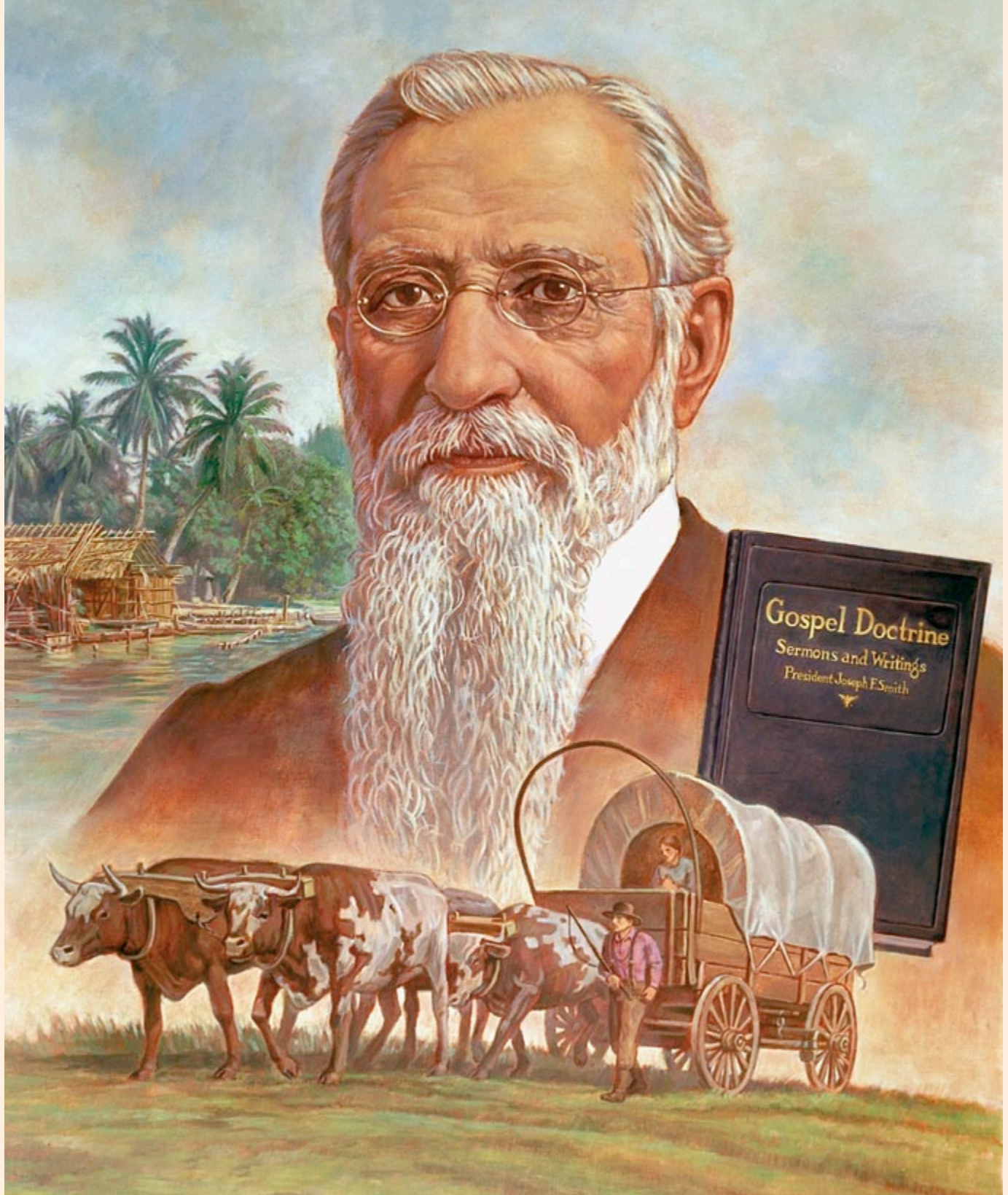

*Helmikuussa 1846
myöhempien aikojen
pyhiin kuuluvat pioneerit
karkotettiin Nauvoosta.
Täynnä toivoa siitä, että
he löytäisivät rauhan
Siionissa, he kävelivät
pitkin Parley Streetiä
– jota nyt kutsutaan
Toivon tieksi – ja ylittivät
Mississippijoen.*

myös Jared ja Cornelia ja heidän pieni poikansa. Kävelimme yhdessä valon ja varjon keskellä, menneen ja nykyisyyden sulautuessa yhteen tällä tiellä – tällä toivon tiellä, tällä kyynelten tiellä. Tavalla, jota en pysty selittämään, he olivat kanssani ja herättivät minussa yhteisen rakkautemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia kohtaan. Tajusin, että todistukseni palaa sisimmässäni, koska se paloi heissä – sukupolvelta toiselle siirtyneenä – jokaisen laskiessa perustusta seuraavaa varten. Itkin kiitollisuudesta.

Pian mieheni, joka oli ollut valokuvaamassa muualla, tavoitti minut. Seisoin hänen lähellään kertoessani hänelle kokemuksestani. Noiden Nauvoon pyhien tavoin hänkin oli ensimmäinen perheessään, joka uskoi evankeliumiin. Eikä hän, kuten eivät hekään, jotka olivat kulkeneet tätä taivalta yli 150 vuotta aiemmin, olisi viimeinen, joka uskoo. Hänen todistuksensa ja minun todistukseni vahvistivat todistusta, joka nyt palaa lastemme sydämessä, aivan kuten Jaredin ja Cornelian ja Sarahin todistukset ovat vahvistaneet tuhansien heidän jälkeläistensä todistusta.

Unohtaen valokuvaamisemme mieheni ja minä kävelimme yhdessä hitaasti loppuun Toivon tien muistellen mielessämme niitä, jotka olivat menneet edeltä. ■

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

JOSEPH F. SMITH

Joseph F. Smith oli seitsenvuotias ajaessaan perheensä **härkävaljakkoa** Nauvoosta Illinoisin osavaltiota Salt Lake Cityyn Utahiin. Kun hän oli 15-vuotias, hän palveli lähetystyössä **Havaijissa**. Myöhemmin kirkon presidenttinä hän vihki siellä paikan, jonne rakennettiin Laien temppeli. Joseph uskoi, että ihmiset vainoaisivat kirkkoa vähemmän, jos he ymmärtäisivät, mihin myöhempien aikojen pyhät uskovat. Jotkin hänen opetuksistaan, jotka selittävät kirkon uskonkäsityksiä, koottiin kirjaksi nimeltä **Evankeliumin oppi**.

"Kun Jumalan Henki vahvistaa uskomme sieluunne, uskosta tulee elämässämme toimintaan johtava voima, joka ohjaa jokaisen ajatuksen, sanan ja teon kohti taivasta", kirjoittaa vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista. "Me rukoilemme luottavaisina voimaa ja johdatusta – aivan kuten [pioneerit] tekivät. Sitä tarkoittaa vaeltaminen uskossa joka askeleella. Niin oli pioneriesivanhempiemme kohdalla, ja niin täytyy olla meidänkin kohdallamme tänä aikana." Ks. "Pioneerien usko ja rohkeus – silloin ja nyt", s. 16.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO